

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АВГУСТ 2005. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVI, БРОЈ 2162

ИСТИНА

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића“. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1300 ДИНАРА. ПРАВО ПОПУСТА ОД 50% ИМАЈУ СВИ ЧЛАНОВИ И СИМПАТИЗЕРИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранимир Блажић, Љубомир
Краговић, Владимир Букановић

Дизајн корица

Владимир Кадић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Бранкица Терзић

Унос текста

Весна Марић и Златија Севић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Радослав Канџерић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Огњен Тадић, Александар Василијевић,
Зоран Красић, Миролуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

СЗР штампарија „Драгић“, Ђорђа
Јоановића 20, 23000 Зрењанин,
тел: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада
примерака: последња колорна страна
корица 100.000 динара; унутрашња ко-
лорна страна корица 80.000 динара; уну-
трашња новинска страна 60.000 динара;
1/2 унутрашње новинске стране 30.000
динара; 1/4 унутрашње новинске стране
15.000 динара; плус порез на промет.

Хуманост на делу

- РАДИКАЛИ ПОКЛОНИЛИ КУЋЕ
СЕЛИМА ЈАША ТОМИЋ И МЕЂА 2

Хар

- ШЕШЕЉУ ПОГАЖЕНА
СВА ЉУДСКА ПРАВА 5

Братунац

- НЕ СМЕМО ЗАБОРАВИТИ
ЗЛОЧИНЕ НАД СРБИМА 14

Осврт

- СРПСКЕ ЖРТВЕ СЕ УМАЊУЈУ 17

Манипулације

- ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА ЗЛОЧИНА 19

Други пишу

- УБИЈАЛИ СМО
ПО ГЛАВАШЕВУ НАРЕЂЕЊУ 24

Чишћење Срба

- ОЛУЈА ОДУВАЛА И УН 27

Суштина плана 3-4

- ПОЛУТА ЕТНИЧКОГ ЧИШЋЕЊА 33

Аргументи

- КАКО ЈЕ ОТЕТА СРПСКА КРАЈИНА 38

Сиповање истине

- ЛАЖОВИ ПОД ЗАШТИТОМ ДРЖАВЕ 51

Велеиздаја

- ОКУПАЦИЈА СРБИЈЕ 52

Косово-Палестина

- МЕЂУНАРОДНА НЕПРАВДА 54

Политичке странпутнице

- БУКАНОВИЋ
– ПАВЕЛИЋЕВ НАСЛЕДНИК 62

Завршене и усељене прве две куће у настрадалим селима Јаша Томић и Међа, чију је изградњу финансирала Српска радикална странка

Свака част радикалима

Када би све странке следиле пример српских радикала, поглављена подручја би данас била обновљена, поручују огорчени мештани Јаше и Међе

Породице Илић и Габор, које су имале највише среће у несрећи, када се одлучивало коме ће српски радикали финансирати изградњу куће и када су имена најугроженијих породица извлечена из шешира, са новим кровом над главом дочекују зиму

Стипе Габор очекује принову у новом дому и поручује – Ако буде син, зваће се Тома „Мислио сам да ће наше обећање да ћемо направити кућу бити подстирак и за Владу Србије и људима који имају много новца, да помогну свима који су изгубили кров над главом у поглавама. Нисам ништо превише уверен да су они схватили колико је то битно”, прича Томислав Николић

Породице Стипе Габора из Јаше Томића и Драгана Илића из Међе, чије су куће нестале усред водене стихије која је захватила ово подручје Баната, захваљујући Српској радикалној странци поново имају домове. Они су имали највише среће у несрећи, када се одлучивало коме ће српски радикали финансирати изградњу куће и када су имена најугроженијих породица извлечена из шешира.

Поменуто две куће су прве које су изграђене после водене стихије, у овим местима. Радикали су на тај начин испунили своје обећање, да ће на најбољи начин и у најкраћем могућем року, у складу са својим финансијским могућностима, помоћи мештанима који су остали без крова над главом.

Делегација Српске радикалне странке предвођена замеником председника Томиславом Николићем и генералним секретаром Александром Вучићем, у Јашу Томић и Међу

упутила се, како је обећала, месец и по дана након уручења уговора о финансирању изградње кућа. Овог пута породицама су уручени кључеви али и, како доликује, поклони за усељење: веш машина и телевизор а деци пакетићи.

Прва станица била је Међа. Испред новоизграђене куће, која свежом белом фасадом просто одскаче од осталих кућа у низу, делегацију дочекује велики број мештана. Кажу, дошли су на усељење не би ли са својим комшијама поделили срећу и честитали Српској радикалној странци на хуманости. Домаћица Марика Илић пристигле госте нуди погачом, а њен супруг Драган пун поноса позива Томислава Николића и Александра Вучића у свој нови дом. Кућа има 85 квадрата: три собе, кухињу са трпезаријом, оставу и купатило. Домаћини се хвале окупљеним новинарима како је њихово троје деце коначно добило своју собу.

Док проналазе речи којима би изразили захвалност, не крију одушевљење. „Ово је јако пуно и јако сам срећна и задовољна. Пуно захваљујем Српској радикалној странци што су учинили све што су обећали”, изјављује видно потрешена и узбуђена срећним догађајем Марика Илић. Истиче да је кућом презадовољна и да нема речи којима би описала своју срећу. На њену причу надовезује се Драган, који каже: „Захваљујем Српској радикалној странци што су дошли да ми направе кућу, што су испоштовали рок и што су ову моју децу спасили зиме”. Узбуђено објашњава новинарима како је имао невероватну срећу да његова породица добије дом, и истиче да при томе страначка припадност није имала никакву улогу. Он је, наиме до скора био симпатизер Демократске странке. „Након овога што су радикали учинили за моју породицу, постао сам њихов члан. Они све што обећају и ураде”, прича Илић.

Томислав Николић објашњава да је кућа поклон свих чланова Српске радикалне странке породици Илић и додаје: „Мислио сам да ће наше обећање да ћемо направити једну кућу бити подстрек и за Владу Србије и људима који имају много новца да помогну свима који су изгубили кров над главом у поплавама. Нисам превише уверен да су они схватили колико је то битно. Надам се да ће ово данас бити подстрек за оне који се хвале да имају превише новца у буџету, да тај суфицит дају онима којима је најпотребнији, онима који су остали без куће. Приближава се јесен”, истакао је Томислав Николић и још једном позвао све оне који имају неког вишка новца да га усмере првенствено у Међу и Јашу Томић а онда и у остала подручја која су била поплавена. „Нико не може да буде сигуран да сутра то не може и њему да се деси. Надам се да ће у овој кући бити и среће и здравља и женидбе и удадбе а ми ћемо увек бити ту да помогнемо”, казао је Николић.

Са његовим речима да је и други требало да помогну у обнови порушених кућа слажу се и окупљени мештани. „Обнова осталих кућа иде споро. Прича се да нема материјала”, каже Даринка Милошевић, којој је једна стара кућа срушена, а нова, у којој тренутно борави са својом породицом, је без струје. „Поплава нам је уништила сву летину и сада немамо пара да платимо увођење струје”, каже она. Мира Анђелковић струју има, али нема новац да плати рачун. „Машина за исушивање влаге ради дванаест сати дневно и вуче огромну количину струје. Ишла сам у општину да се распитам да ли ће ми општина или држава платити рачун за утрошену струју, обећали су, али стрепим да се то неће десити. Министар Веља Илић обећао је да ће свима бити пружена адекватна помоћ, али то са његовом помоћи врло споро иде. Комисија која треба да процени штету само је једном прошла кроз село и обележила које су куће за санацију а које за изградњу, више се нису појавили. Није започело реновирање ниједне куће. Изградња нових је започела али то веома споро иде. Да је свака странка дала по једну кућу, до сада би све порушене куће биле изграђене. Хвала радикалима у име мештана Међе”.

На њену причу надовезује се Зорица Анђелковић која истиче, да, док је Међа била поплавена, долазили су сви ви-

ђенији људи државе не би ли се сликали. „Сада, након што се вода повукла, нема никога да нам сврати, да нас приупита како нам је, да ли нам нешто треба. Не кажем да нису започели изградњу кућа, већ их критикујем што куће споро граде. На неким кућама су тек темељи изливени а лето ће брзо проћи. Шта ће људи да раде када дође зима, да ли о томе размишља министар Илић. Моја породица је имала срећу што нам кућа није била поплавена, али жао ми је мојих комшија”.

Ђорђе Беатовић казује да су без куће остали његова ћерка и зет. „Надлежни су обећали да ће да им направе кућу, али кућа никако да буде завршена. За ово што су радикали

урадили могу само да кажем – свака част. То је једина организација коју овде треба подржати, други су долазили, обећавали и одлазили и ником ништа”.

Даринка Кнежевић кућу у којој живи, а на којој су због воде и влаге попуцали сви зидови, назива кућом страха. „Очекујемо да ће једног дана да се сруши. Ми не тражимо кућу од 150 квадрата, већ кућу мира у којој ћемо моћи мирно да спавамо”, каже Даринка и огорчено додаје да њу и њену породицу није обишла ниједна комисија која би проценила штету и видела шта може да се уради. „Министар је у Међу долазио првих дана поплаве, након тога га нисмо видели. Када је одлазио, на наше питање када ће поново доћи одговорио нам је — Када дођем, доћи ћу. То значи ко зна кад. Немам речи којима бих описала потез радикала. Овај тренутак, када несрећни људи добијају кров над главом, је нешто најлепше што је могло да се деси. Да су све странке поступиле као Српска радикална странка, сви у селу би већ били збринути”.

Делегација затим креће пут Јаше Томића, села које је највише страдало за време поплава. Велики број кућа је потпуно уништено или обележено црвеном фарбом која означава да морају да се санирају. Кућа Стине и Биљане Габор и

Радикали граде кућу и у Лесковцу
Српска радикална странка финансираће изградњу једне куће и у поплављеном подручју на територији општине Лесковац.
„Одлучили смо да кућу изградимо најсиромашнијој а при томе најугроженијој породици, при томе одлучивање ћемо препустити мештанима. Они најбоље знају коме је кућа најпотребнија”, каже Горан Цветановић, председник јабланичког окружног одбора Српске радикалне странке.

Да су све странке, као радикали, дале по кућу, мештани би били збринути

„Кућа породице Илић, чију је изградњу финансирао Српска радикална странка, је прва кућа која је након појаве изграђена у Међи. Изградња осталих кућа иде веома брзо.

Људи су заљашени. Долази август иа сејтембар и хладноће. Сви су шребали да се организују као радикали и не би људи спрејели како ће да презиме. Да свака партија уради као што су урадили радикали, не би било никаквих проблема”, казује Борнша Чордија. Разговору се прикључује Драган Николин из околног села који је сваки дан за време појлава помагао мештанима на насијима.

„Веља Илић је сада долазио сваки дан и сваића им обећавао. Шта је од обећања испунио, најбоље знају мештани. Сем што људи немају свој кров над главом, они немају ни од чега да живе. Мора да се зна да је ово пољопривредни крај а сада су све њиве унишћене. Људи у овом крају преживљавају. Немају хлеб да једу”, објашњава Николин.

њихова три детета идентична је оној у Међи. Иста је и добродошлица. Велики број мештана гура се око челника српских радикала желећи да их поздраве и да им честита. Многи не крију сузе. Срећни су због породице Габор, али и несрећни јер не знају када ће њихове куће бити изграђене или обновљене. Како кажу, за сада је све на обећању. Изградња је почела, али још увек се не назире крај радова.

Домаћини позивају радикале у своју нову кућу. Биљана у наручју држи најмлађе дете и брише сузе. Њиховој срећи нема краја. Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић на инсистирање новинара скромно објашњава да је Српска радикална странка у изградњу кућа уложила четири милиона динара и додаје: „То је новац који припада странци и посланицима из буџета, дакле новац од пореза грађана. Ми смо одлучили да тај новац поново вратимо нашим угроженим грађанима”. Поред њега стоји Стипе Габор. Новинари га моле да нешто каже. Он само грли Николића и показује на трудну супругу, па каже: „Ако буде син, зваће се Тома”.

Окупљени мештани аплаудирају али и погледом траже новинаре не би ли са њима поделили своју муку.

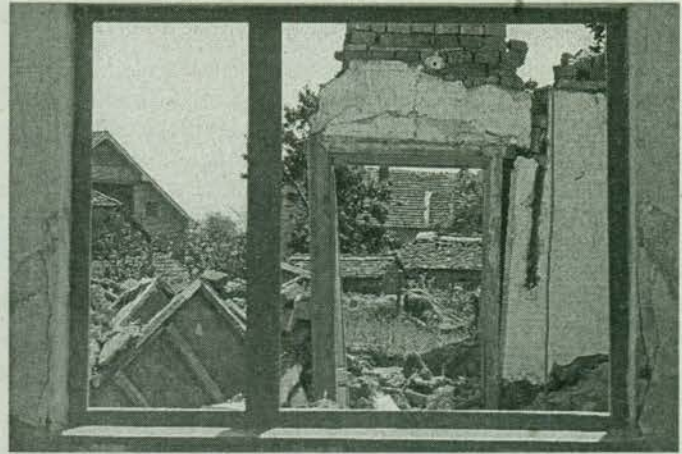
„Велика трагедија је задесила Јашу Томић, али надлежне државне институције као да не схватају колико је ситуација озбиљна. Својом ефикасношћу и конкретизовањем ствари радикали су показали како пре свега људи, а онда и политичари треба да се понашају”, објашњава Бранко Стојков.

„Моја кућа, на срећу, није срушена, али сам зато остала без свих ствари које сам у кући имала. Свака част радикалима. Кућа нам се много допада. Лепо је саграђена”, казује Милева Анастасијевић.

Живојин Марјановић у сећању се враћа на дане када је водена бујица носила све пред собом. „Било је страшно. Не поновило се никоме и никада. Кућа Стипе Габора је прва ко-

ја је изграђена у Јаши. Ово је диван потез радикала и волео бих да он подстакне и друге. Када би свака странка у Јаши изградила по нову кућу, Јаша Томић би било ново насеље. Обећавају да је куће бити изграђене, али право да вам кажем, зима се примиче, и људи су ван себе, не знају шта да раде. С друге стране, мештани муку муче са подземним водама које додатно оштећују куће”, прича Марјановић.

Напуштамо Јашу Томић и остављамо мештане са њиховим страховима и надањима. На излазу из Јаше поглед се пружа на низ кућа у изградњи. Радници нешто чепрају тек око две куће. Остале, са подигнутим зидовима без крова делују усамљено и помало тужно а, како кажу мештани, лето ће брзо проћи и доћи ће зима.

Опшћине у којима су на челу српски радикали, иакоће помажу мештанима појлавлених подручја. Драган Бозало, председник опшћине Бачка Паланка уручио је кључеве пошћинској породици Симић, а Срђан Николић, председник опшћине Рума обрадовао је шесточлану породицу Марчејић. Симићима је куљена кућа у мужљанској колонији, крај Зрењанина, док су Марчејићи насћавили да живе у Јаши Томићу. „Одлучили смо се да породици Марчејић, која је по други пошћ остала без свог крова над главом, први пошћ збогом из Крајине, а други пошћ услед водене стихије, изградимо кућу. Међушћим, пошћ изградња не би била завршена до јесени, одлучили смо се да им кушћмо кућу”, прича председник опшћина Рума и наглашава да је опшћина Рума била једна од првих која је пришћрчала да поможне угроженим мештанима. „До сада смо мештанима поделили пошћ и по шћона хране, а данас ћемо селу Јаша Томић уручишћ 10 шћона шћочне хране, шћо пошћри дечје обуће, 25 душека, лекове за децу, шћоку”. Весна Марчејић, пресрећна због нове куће лије сузе радоснице, и шћражи речи којима би изразила захвалност. „Хвала опшћини Рума, хвала радикалима шћо су увек уз народ, каже она.

Шешелу погажена сва људска права

• У случају проф. др Војислава Шешелџа Хашки трибунал не поштује ниједан међународни правни акт којим се гарантују основна људска права, већ с предумишљајем крши и права његове породице. Својим одлукама Трибунал је погазио Конвенцију о правима деце коју је усвојила Генерална скупштина Уједињених нација 1989. године

Председнику Српске радикалне странке проф. др Војиславу Шешелу Хашки трибунал је поново изрекао забрану било каквог контакта са спољним светом, сем са конзулом Државне заједнице у Хагу и такозваним адвокатом у приправности, кога иначе сам др Шешел не признаје и не жели са њим никакав контакт. Свака врста комуникације са члановима породице, страначким функционерима и Стручним тимом који помаже његову одбрану је тим чином искључена. Отказане су посете његове супруге и деце, као и Драгана Тодоровића председника Извршног одбора Српске радикалне странке. Протест због тога што му је онемогућено виђање са др Шешелом, уложио је и Слободан Милошевић, који га је уврстио на листу сведока своје одбране. Као сведок одбране Шешел би умногоме дискредитовао оптужницу против Слободана Милошевића, која је заправо, као што то и сам тужилац Најс истиче, усмерена против „Срба”, „српске полиције”, „српске војске”, и

Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, забрану тумачи као додатни притисак на Шешелџа и целу странку, наводећи да је кренула „свеобухватна харанга лажи и бесмислица против српских радикала”. Приче које су се појавиле у појединим медијима како је др Шешел открио лик једног од заштићених сведока, Вучић енергично демантује. „Војислав Шешелџа је добио имена појединих људи који ће да сведоче против њега, односно које ће Тужилаштво позвати као сведоке у поступку против њега. Нека од тих имена зна и Стручни тим за припрему његове одбране, ми знамо. Нигде се ниједно од тих имена није појавило у јавности и нигде нисмо ни реч рекли о томе нити је он рекао реч о томе. То је потпуна измишљотина. Све је урађено апсолутно само са једним циљем, а то је да му се буквално уништава живот. Једини циљ им је био да га склоне из политичког живота, да не може да се чује не само са својим страначким пријатељима и колегама, него да не може да се чује ни са својом породицом. Нас интересује постоји ли неко ко ће да каже зашто је таква одлука донета, да нам каже јасно и прецизно, а не да причају бајке и испразне приче о свему томе”.

сличних српских званичних институција и никада се нико из Тужилаштва није потрудио да докаже индивидуалну одговорност; уосталом да ли је и постојала намера да се тако нешто уради, под великим је знаком питања.

На тај начин др Војислав Шешелџа је поново стављен у најгору могућу изолацију. Хашки трибунал, који се до данас није огласио о разлозима забране, наставио је да на тај начин најгрубље крши сва могућа људска права која су др Шешелу загарантована међународним начелима.

Тужилаштво се плаши др Шешеља

Очигледно да се Хашки трибунал плаши др Шешеља и нема храбрости да се са њим суочи у судници, пошто је он још приликом свог добровољног одласка у Хар истакао да одлази да победи тај суд и целом свету докаже истину и правду о догађајима на простору бивше СФРЈ. Такође, одмах по свом доласку у Шевенинген др Војислав Шешељ указао је на криминалне радње у које је уплетен Секретаријат трибунала, стављајући посебан акценат на прљави ангажман адвокатског лобија кога је Секретаријат ангажовао. Због тога од самог притварања Војислава Шешеља Секретаријат Хашког трибунала угрожава његова загарантована људска права, кршењем свих докумената Уједињених нација и њених стручних тела по том питању, чак крши и сам Статут Међународног кривичног суда за бившу Југославију, који је усвојен 25. маја 1993. године резолуцијом Савета безбедности.

Трибунал је својом одлуком драстично прекршио Општу декларацију о правима човека, нарочито њене чланове 1, 9, 10 и 19; Међународни акт о грађанским и политичким правима, специјално члан 7, 9, 10 и 14; Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода, Европску конвенцију о спречавању мучења и нехуманих и понижавајућих казни или поступака, Кодекс понашања лица одговорних за примену закона и Минимална правила о поступању са затвореницима и притвореним особама.

Не да Секретаријат не поштује поменута документа која се тичу самог др Војислава Шешеља, већ са предумишљајем крши и права његове породице. Својим одлукама Трибунал је погазио Конвенцију о правима детета коју је усвојила Генерална скупштина Уједињених нација 1989. године. Конвенција у свом члану 9, став 3. инсистира да: „Државе чланице поштују право детета које је одвојено од једног или оба родитеља да одржава личне односе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи” а члан 10, став 2. истиче: „Дете чији родитељи живе у различитим државама има право да одржава личне везе и непосредне контакте са оба родитеља на сталној основи”. Међутим, изгледа да за Трибунал Конвенција није обавезујућа, и она се крши, иако Хашки трибунал као помоћни орган Савета безбедности има задатак да поштује спровођење свих докумената Генералне скупштине.

Секретаријат Хашког трибунала иде толико далеко да крши и сам Статут трибунала, у коме члан 21, став 1. изричито каже: „Све су особе равноправне пред међународним судом”, а став 4, тачка б налаже: „да има одговарајуће време и средства за припрему одбране и комуникацију са правним заступником по властитом избору”.

Изрицањем забране Секретаријат је прекршио и правило 33 Правилника о поступку и доказима Трибунала, који у опису дужности секретара, уопште не предвиђа могућност

„Др Војиславу Шешељу не само што је забрањена комуникација до 22. августа а при томе нико не зна зашто, и нико не зна како, већ су забранили сваком притворенику да било којем члану своје породице говори било шта о председнику Српске радикалне странке. Људима који су у шифрама преносили само да је Шешељ жив и здрав, запретили су забраном комуникације, уколико то још једном учине”, каже Александар Вучић.

Др Војиславу Шешељу не само што се крше сва основна људска права, већ Трибунал до дан данас, иако је прошло више од две године његовог боравка у Шевенингену, не обелодањује дајшум почетка суђења. С друге стране, злочинац Харадинај, који се својим злочинима јавно хвали у својој књизи, иушћен је на слободу до почетка суђења, само после неколико дана притвореништва.

изрицања забране комуникације. Такође, одлука Секретаријата да се Шешељу забрани комуникација руши правило 77 Поступка за кажњавања за наводно непоштовање међународног суда. Као што је недопустиво ако би таква казна била тумачена Правилном 64, где „председник суда може на захтев једне од страна променити услове притвора за оптуженог” јер свака промена мора поштовати Статут, који је у обавези да спроводи сва важећа међународна документа о људским правима.

Такво понашање Хашког трибунала, без обзира на све међународне околности, не би могло да се настави да грађани Србије односно Државне заједнице Србије и Црне Горе имају своју праву државу која поштује своја основна правна начела, ма каква она била, као што је Уставна повеља Државне заједнице. Члан 3 Повеље, дефинишући циљеве Србије и Црне Горе, на прво место ставља „поштовање људских права свих лица у њеној надлежности”. Изгледа да тзв. држава не сматра да су притвореници Хашког трибунала њени држављани, и ништа не чини да заштити њихова права и искористи могућности које као држава има, а које јој омогућују међународни правни акти. Тако држава, иако за то има могућност, није до сада затражила било какву заштиту или испитивање исправности било какве одлуке против њених грађана испред Савета безбедности или Генералне скупштине УН. Према нашим знањима, у више наврата представник једне велике силе, још за време владавине првог ДОС-а, затражио је од нашег представника у Уједињеним нацијама да му пре отварања дискусије Савета безбедности и Генералне скупштине о раду Хашког трибунала достави примедбе и мишљења о раду Трибунала, на шта му је наш представник са страхом одговорио: „Не, не, не, ми немамо никаквих примедби на рад Хашког трибунала”.

Садашња власт има прилику да демантује да ДОС плус и ДОС минус нису исти и да преко међународних институција, на конкретном примеру кршења људских права др Војислава Шешеља, затражи да се заувек укине свака врста притисака и уцене као што је забрана комуникације са спољним светом, да инсистира да суђење почне одмах, уз гаранцију права проф. др Војислава Шешеља да се брани лично уз помоћ правних саветника и тима који он лично изабере; уколико Тужилаштво није у могућности да одмах почне са суђењем, да проф. др Војислав Шешељ треба да буде на безусловној слободи до почетка суђења.

Уколико то држава не учини, а највероватније неће, то ће још једном потврдити нашу тезу да је Хашки трибунал ништа друго но политички инструмент против Србије и српског народа као драстична опомена свакој држави која се бори за суверенитет и интегритет и сваког народа који се бори за своју слободу и јединство а сви петоктобарски „револуционари” и њихови фракционаши нису ништа више од инструмента за спровођење те злочиначке политике против српског народа и Србије у целини и свих слободарских народа који помишљају да се боре против политичког диктата.

Српска радикална странка приказала документарни филм „Истина”

Србе клали, вадили им очи, спаљивали им тела

- Уз до сада незабележено интересовање јавности, пројекцији филма „Истина” у Центру Сава присуствовало Његова светости патријарх Павле, академици, професори, књижевници, породице пострадалих
- Пред очима присућних, на илацину су се смењивали иризори обезглављених иела, изваћених очию, сцале-них људи, одсечених ушију, иререзаних вратиова, илача мајки и деце којима су ириядници хрваиских, муслиманских и албанских милићанићних група иоубијали најмилије.
- Чула су се сведочанства оних који су успели да ирерживе најстрашиња иживљавања и иоритуре ио разно-разним казамашима, али и сведочења оних који су злочине вршили.
- „Нећемо и не смемо жртиве да делимо ио њиховој националној ириядности, ужасан је бол сваког деће-ица које је остало без родитеља, ииешка је и болна суза сваке мајке која је изгубила деће. Једнако иеце суза Српкиње, као и суза Хрваице, муслиманке или Албанке. Бол је вечић”, иоручио је Томислав Николић

У препуној дворани Центра Сава 9. јула, уз присуство Његове светости патријарха Павла, владике јегарског Порфирија, академика, професора, глумца, спортиста, певача, супруге и ћерке мучки убијеног Рада Рогића, Српска радикална странка приказала је документарни филм „Истина” о злочинима почињеним над Србима током ратних сукоба деведесетих година. Филм представља својеврстан одговор који је Српска радикална странка пружила свима онима који желе да оптуже Србију, њене грађане и целокупан српски народ за геноцид и агресију против других народа и њихових насиљем створених држава, не би ли на тај начин довршили оно што нису успели ратовима и прогонима. „На простору бивше Југославије почињени су многи злочини. У томе су, без сумње, учествовали појединци из свих народа. Ипак, постоје они који желе да оптуже Србију, њене грађане и целокупан српски народ за, како кажу, геноцид и агресију против других народа и њихових насиљем створених држава. Та хајка, уперена против свих нас, траје и данас. Ми Срби, као припадници најстрадалнијег народа, морамо да осудимо све злочине – оне које су починили појединци из нашег народа, али и оне који су почињени над Србима. Ми морамо да се боримо за правду и истину, да покажемо свету како су и Срби убијани, монструозно масакрирани, протеривани са својих огњишта, и то само зато што су Срби. Све то морамо да урадимо како бисмо могли да опростимо. Све то морамо да урадимо како не би било заборављено. Због Србије, због нашег народа, због истине и због будућности наше деце”, саопштила је Српска радикална странка.

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић поздравео је све присутне, како оне у сали тако и оне испред ње, Његову светост патријарха Павла и остале уважене госте, истакавши да се Српска радикална странка филмом „Истина” бори за правду и истину, ако у свету још постоји неко ко не зна за злочине почињене над Србима. „Данас ћемо вам приказати филм „Истина”, не, да-

нас ћемо вам показати истину – тешку, болну, ужасну. Опростите што ћемо неке од вас потрести и расплакати, али натерали су нас многи из света и многи из Србије, и многи Срби. Незапамћеном хајком хтели би да доврше оно што нису успели ратовима и прогоном. Хтели би да бреме историјске одговорности натоваре нама, који смо преостали и нашој нерођеној деци, да нас неизбрисиво жигосу као варваре спремне да из забаве почине најтеже злочине и да за то оптуже нашу веру и наше претке. Не стидимо се наших предака, наши потомци се неће стидети нас, а при сваком помињању наше мученице Српске православне цркве, нека оборе главу и покају се. На простору бивше Југославије било је много злочина, починили су их појединци из свих народа. Ми Срби, као припадници најстрадалнијег народа, морамо да осудимо све злочине, све злочине. Оне које су починили припадници нашег народа, али и оне, који су почињени над Србима.

Овим филмом се боримо за правду и истину, ако у свету постоји неко ко не зна за злочине почињене над Србима, ако га његова влада и медији држе у уверењу да су сви Срби преживели рат убијајући друге, овај филм је морао да буде приказан. Обићи ће свет, показаће како су и Срби убијани, монструозно масакрирани, протеривани са својих огњишта и то само зато што су Срби”, казао је Николић истичући да је Српска радикална странка морала ово да уради како бисмо могли да опростимо али и како не би било заборављено: „Ово смо морали да урадимо како бисмо могли да опростимо, ово смо морали да урадимо како не би било заборављено. Неки у Србији одвајају жртве убеђујући и нас и цео свет да су Срби рођени зликовци, а српске жртве су ретке и спорадичне, утркују се неки политичари и медији ко ће више да оптужи српски народ и ко ће брже да заборави његове жртве. Зато је наша обавеза да осудимо све злочине али и да одбранимо Србију и српски народ од припремљеног прогона. Наша одговорност да сачувамо Србију мора да буде јача од њихове неодговорне намере да нам униште земљу и сатанизују народ. Доста је било понижења Србије, гажења срп-

Злочин над српским народом

ског поноса, урушавања српске државе. Слободно ходајте Србијом уздигнуте главе, онако како смо увек чинили.

Нећемо и не смејемо жртве да делимо по њиховој националној припадности, ужасан је бол сваког детета које је остало без родитеља, тешка је и болна суза сваке мајке која је изгубила дете. Једнако пече суза Српкиње, као и суза Хрватице, муслиманке или Албанке. Бол је вечит. Саучествујемо са сваком жртвом и њеном породицом. Нека страстишта су обележена, нека нису. Поклонимо се сенима погинулих у Братунцу, Сребреници али и на необележеним местима у читавој Републици Српској Крајини или у Клечки, због Србије, због нашег народа, због истине и због будућности на-

ше деце. Данас ћете јецати, безуспешно покушавајући да се суздржите, због своје судбине, својих најмилијих, познаника или оних које никада нисте срели. Исплачите се, није срамота ако плачете, срамота је ако сте плач изазвали. Када упале светла усправите се и подигните главу, ми Срби нисмо злочинци, ми нисмо имали такве родитеље, никада нећемо имати такву децу, то није идеологија наше Српске православне цркве. Напољу је нови дан, живот тече даље, има среће и за Србе, наша деца је заслужују. Борите се за ту срећу, борите се за правду, а ми ћемо вам увек помагати, у тој борби ћете имати нашу помоћ. Не могу да нас уплаше, само се Бога бојимо”.

Војислав Шешељ из Хага послао писмо српској јавности:

ЗЛОЧИН ЊЕМО ОПРОСТИТИ АЛИ НЕ И ЗАБОРАВИТИ

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић на пројекцији филма „Истина” прочитао је писмо др Војислава Шешеља послато из хашког притвора, у коме он упозорава српску јавност да се Србија и српски народ налазе у великој опасности пошто су српски непријатељи ушли у последњу фазу отимања Републике Српске и Косова и Метохије.

Поздрављајући присутне, академике, професоре, глумце, оперске певаче, наше најистакнутије спортисте, посебно Његову светост патријарха Павла и владику јегарског Порфирија, захваливши им што су дошли у великом броју, уз констатацију да је сала била мала да прими све заинтересоване па је хиљаде људи остало ван сале и испред Сава центра, Александар Вучић је истакао: „Мислим да никада у нашој земљи није било тако велико интересовање као што је данас за овај филм који ћете видети, филм „Истина” о злочинима у бившој Југославији. Имам тешку дужност да се посебно захвалим супрузи и ћерки злочиначки убијеног, то сте видели и данас ћете видети, Радета Рогоћа, српског мученика из Санског моста, које су овде са нама. Нада Рогоћ и Светлана Рогоћ су само замолиле да кажем да су дошле овде да кажу хвала онима који су се сетили њиховог супруга и оца, али и нашег народа и наших људи тако убијених. Ћерка никада није видела те сцене, начин на који јој је отац убијен и оне ће салу напустити пре пројекције филма и крај скупа сачекати напољу. Хвала вам што сте још једном дошле на овај скуп”. Затим је генерални секретар странке прочитао писмо др Војислава Шешеља у коме он истиче: „Драги пријатељи, Србија и српски народ данас су у великој опасности. Налазимо се у последњој фази покушаја српских непријатеља да нам отму Републику Српску и Косово и Метохију. Води се синхронизирана медијска и политичка кампања у којој покушавају целокупан српски народ да представе као геноцидан, а српску државу као агресора у рату на простору бивше Југославије. Нажалост, у томе предњаче наши политичари и медији у Србији. Као да се утркују лажним оптужбама на рачун сопственог народа. Ваљда рачунају, што горе по Србију и српски народ, то боље за њих и њихове џепове. Оптужују и покушавају да униште не само државу и њене институције, већ и понос и достојанство обичних људи. Хоће и цркву да нам прикажу као злочиначку организацију. А жртве, жртве постоје само на другој страни, док српску нејач, жене, децу и старце и не третирају као људе. Дечије и мајчинске сузе им нису исте, јер оне наше српске као да нису постојале или као да уопште и не вреде. Мала Милица Ракић за њих није ништа. О њој и њеној породици не пише се и не говори готово нигде, ни у домаћим ни у страним медијима. Али, о томе морамо и никада не смејемо да престанемо да говоримо, ми који презиремо окупацију и који волимо слободу и Србију више од свега.

Онима који хоће да униште Србију морамо да се супротставимо, храбро и одлучно, да им кажемо да Србија није на продају, да Србија није ни нафта ни дуван, ни било која друга роба коју шверцују и препродају, већ је Србија све што имамо и ми и наша деца.

Моји саборци и ја били смо први у осуди свих оних појединаца који су извршили злочин над припадницима других народа, али они из Хашког трибунала и њихове слуге у Србији, који би нашем народу да ставе омчу око врата, не говоре ни реч о томе како су Дражена Ердемовића, вишеструког убицу из Сребренице, осудили на само пет година затвора. Не говоре, јер је пожељно убијати ако убијате за њих, у њихово име и за њихов рачун, а непожељна је било чија невиност, само ако им се политички супротстављате. Иза целе приче крије се њихов коначни покушај уништења Републике Српске, како би брже, боље и лакше отели Косово и Метохију, одвојили Црну Гору и Србији наметнули политичке и финансијске обавезе из којих се никада не би извукла.

На крају, поносан сам на моје саборце, на моје пријатеље, поносан сам на све вас, на све грађане Србије који се данас у нашој отаџбини борите за истину, правду и слободу, поносан сам и уверен да нећемо дозволити да се забораве злочини над Србима у Крајини, злочини муслимана у Сарајеву, зверска мучења Срба на Косову и Метохији, као и најтежи злочини почињени у НАТО агресији на Савезну Републику Југославију. Све можемо да опростимо али не и да заборавимо, да нам се не би поновило”, пише др Шешељ.

**Филм „Истина”
никога није оставио равнодушним**

Само сузе, понеки јецај и уздаси разбијали су мртву тишину, у препуној сали београдског Сава центра док су се на платну смењивали кадрови стравичних злочина почињених над припадницима српског народа. Филм „Истина” који је приказала Српска радикална странка, никога није оставио равнодушним. Пред очима присутних ређали су се призори обезглављених тела, извађених очију, спаљених људи, одсечених ушију, пререзаних вратова, плача мајки и деце којима су припадници хрватских, муслиманских и албанских милитантних група поубијали најмилије. Чула су се сведочанства оних који су успели да преживе најстрашнија изживљавања и тортуре по различитим казматима, али и сведочења оних који су злочине вршили. Чак и они најтврђи, који су имали прилике да својим властитим очима виде неке од злочина почињене над Србима, нису могли а да са сузама не одреагују на причу једног припадника хрват-

ске паравојне формације, како је заклао двоје деце од петнаест година са повезима на рукама, у Вуковару 1991. године, или како су његове колеге из одреда од дечјих прстића правили огрлице. Са сузама и уздасима присутни су гледали злочине почињене у Книну, Вуковару, Сарајеву, Тузли, Клечки, Радоњичком језеру. Приказано је мноштво изнакажених лешева, међу којима је било и деце, пронађених на стратиштима у селима у околини Сребренице, око Госпића,

код Карловца, Пакраца, на Возући. У хронологији зла на просторима бивше Југославије присутни су могли да виде заробљавање и мучење четворице Срба у шуми код Крупе на Уни, а затим и весеље њихових ликвидатора, припадника муслиманске јединице „Хамза” у чијем су саставу били и муџахедини, међу којима се посебно истицао Абдул Резис, који их је и заклао. Филм „Истина” садржао је и сцену бруталног мучења и убиства заробљеног заставника ЈНА Рада Рогоћа из Санског Моста. Супруга и ћерка Рада Рогоћа напустиле су салу пре пројекције филма јер ћерка до сада никада није видела бруталне кадрове убијања свог

Поред патријарха Павла, владике јегарског Порфирија и осталих црквених великодостојника, пројекцији филма присуствовали су академици Драган Недељковић, професор Смиља Аврамов, писац Брана Црнчевић, амбасадор Белорусије, представници амбасада Русије, Кине, Вијетнама, Кубе..., шеф посланичке мисије Европске уније Масимилијано Капрари, оперска певачица Јадранка Јовановић, кошаркаш Милан Гуровић, Исидора Бјелица, Небојша Пајкић, угледни београдски адвокати Драгољуб Томашевић, Горан Петронијевић, мр Слободан Стојановић, посланици СПС-а и ДСС-а Жарко Обрадовић и Драгољуб Којчић, бивши министар спољних послова Владислав Јовановић, криминолог Марко Ницовић, психолог Александра Јанковић, и многи други.

За филмом „Истина“ влада велико интересовање, дворана Сава центар је била мала да прими све заинтересоване, па је неколико хиљада људи његову промоцију посматрало на мониторима постављеним у ходницима око сале. Интересовање за филм не јењава ни након његовог приказивања, без обзира што је пројекцију из Центар Сава путем малих екрана могла да посматра читав Србија.

оца. Напуштајући салу пољубиле су руку патријарху Павлу, док је цела сала аплаudirала а многима су низ лице клизиле сузе. На једном снимку види се како муслимани уништавају Српску православну цркву и пуцају у њен олтар и крст. Када је приказана сцена како муслиманска војска пали фотографију Радована Караџића из сале се зачуо узвик „Не дај се, Рашо“, међутим, убрзо је замењен јауком над судбином старца Милана Недимовића, кога су муслимани најпре убили а затим привезали за трактор и вукли кроз село. Део филма био је посвећен и српским страдањима на Косову и Метохији. При-

казани су злочинци УЧК-а у Кљечки, уз сведочење једног од егзекутора. На једном снимку види се и Рамуш Харадинај у униформи. На крају су приказане сцене снимљене за време НАТО бомбардовања СРЈ, које су сведочиле о великом броју настрадалих цивила и порушеним и разореним кућама.

Неки филм нису одгледали до краја. Сцене мучког убијања натерале су их да изађу из дворане пре завршетка пројекције. На крају пројекције чуо се аплауз а затим је завладала мукла тишина. Није било уобичајених коментара. Неки су право из дворане кренули у цркву да запале свеће свим знаним и незнатим српским страдалницима а други својим породицама, схватајући колико су срећни што њихове породице није задесила трагедија попут породице Роговић. Одговор који је пружила Српска радикална странка уз до сада незабележено интересовање јавности за филм, пре и након његове пројекције, показатељ су да сулуда медијска кампања против Србије и српског народа, не би ли се они окарактерисали као једини кривци за сва дешавања на простору бивше Југославије и прогласили за геноцидан народ, очигледно није успела. Потресне слике монструозног убијања, масакрирања и протеривања кренуле су да путују светом. Филм без глумца наставио је да се бори за

истину. Очекују се реакције страних дипломата који су одгледали снимке масакра над Србима, а од тужилаштва у Босни и Херцеговини и Србији да покрену поступке против злочинаца.

Присуство ћерке и супруге војника Радета Роговића, коме су после свакојаких мука муџахедини одсекли главу, код свих присутних у Центру Сава изазвало је највише емоција. Пошто седамнаестогодишња ћерка никада није видела бруталне кадрове убијања свог оца, салу су напустиле пре пројекције филма. Испраћене су са сузама и аплаузом. Плакало се над трагичном судбином њихове и осталих породица а аплаudirало њиховој храбрости да упркос болу дођу и дају своју подршку, не би ли истина о страдању Срба коначно изашла на видело.

Пошочаре – муслимани послали застрашујућу поруку:

Србе сурово казнивши, Републику Српску укинувши

Пише: Душан Марић

Скуп у Поточарима, 11. јула, је још једном показао да муслиманска власт у Сарајеву, која је, само да би за то оптужила и сатанизовала Србе, масакрирала своје цивиле по пијацама и у редовима за хлеб, ни 10 година након завршетка рата нема намеру да престане са употребом мртвих у обрачуну са српским народом, нити да одустане од стварања „модерне” исламске цамахирије.

Што суровије казнити Србе и заувек их обележити као злочиначки народ. Згазити Републику Српску, тако да се траг њеног постојања, а Србе у БиХ поново претворити у неку врсту кметова и раје. Србију, као прву државу у историји цивилизације, осудити за геноцид и на основу те пресуде претворити је у вазала, од којег ће у неколико следећих векова исламској БиХ годишње стизати милијарде долара харача.

То је суштина поруке, поклича, који су ратни савезници Бин Ладена и садашњи јатаци терориста Ал каиде из Сарајева послали свету 11. јула 2005. године са скупа у Поточарима, којим је обележена десетогодишњица тешког пораза и страдања муслиманске војске на подручју Сребренице.

Тешко је отети се утиску да је све оно што се 11. јула, непосредно пре и после тога, догађало и чуло око обележава-

ња поменуте годишњице било у служби афирмације те монструозне поруке и доказивања да она мора бити извршена. Као што су у време рата, само због тога да би нашкодили Србима, употребљавали своје живе грађане, масакрирајући их по пијацама и у редовима за хлеб и воду, муслиманске власти у Сарајеву и БиХ данас су употребиле своје мртве војнике из Сребренице и патњу њихових породица.

Док су припремале масакр цивила на Маркалама, муслиманске власти данима су прикупљале тела својих војника погинулих на сарајевском ратишту, држали их у хладњачама, а затим их, заједно са несрећницима које су гранатама и подметнутим експлозивом разнели поред пијачних тезги, на гомили приказали као жртве „четничког” гранатирања. На исти начин припремили су се за обележавање годишњице губитка Сребренице.

Већина од шест стотина тела која су 11. јула сахрањена у Поточарима, пронађена су и идентификована месецима раније, углавном крајем прошле године. Било је нормално и у складу са обичајима, како на Балкану, тако и свуда у свету, како међу хришћанима, тако и међу муслиманима, да су одмах након идентификације и сахрањена. Међутим, босански муслимани су та тела, почев од прошлог лета, сакупљали у Високом, да би их уочи 11. јула у каравану провозали кроз БиХ, а затим сахранили у присуству међународних званичника и на стотине домаћих и страних новинара и телевизиј-

ских камера, само зато да би слика била што потреснија, а оцрњивање српског народа што успешније.

Иако се већ годину дана зна за више од десетак масовних гробница у којима су сачрањени изгинули муслимански војници, у последњих десетак месеци ниједна од њих није откопана, да би се онда, са приближавањем 11. јула, напрасно „стекли услови“ за ексхумирање тела из три гробнице истовремено. Да се ради о најприземнијој политичкој злоупотреби једног сасвим хуманитарног проблема, види се и

по томе што је откопавање једне од гробница темпирано на недељу дана пре скупа у Поточарима, а друге дан након његовог одржавања.

Нека тела труну у гробницама, по цену да то онемогући њихово препознавање, нека породице несталих чекају и умиру у неизвесности – важно је једино то да се Србима, РС и Србији зада што јачи, по могућности смртоносан, ударац.

Колико је употреба несталих у обрачуну са Србима важнија од њиховог проналажења потврђује и то што се за месец дана, колико траје пропагандно-политичка представа звана Сребреница у муслиманским политичким круговима и медијима разглабало о свему и свачему, али не и о убрзавању откопавања масовних гробница и идентификацији покојника. Проблем је очигледно следећи: ако се све гробнице откопају, онда не само што ће се показати да је убијених на подручју Сребренице много мање него што се тврди, него се више неће моћи организовати овакве и сличне представе у Поточарима. А муслимани, по свему судећи, имају намеру да их организују за сваку следећу годишњицу губитка Сребренице. Све док не остваре мрачне циљеве побројане на почетку овог текста. Због тога је сасвим разумљив страх мајке једног несталог војника која је, огорчена понашањем власти у Сарајеву и одуговлачењем са проналажењем не-

За оне који мисле да се у позадини хајке на Србе заиста налази проблем Караџића и Младића, односно да би са њиховим хайшењем ша хајка пресјала, цитирам реченицу коју је сикерка муслиманске телевизије изговорила 12. јула у вечерњем Дневнику: „Проблем је у томе што се у Хагу суди само појединцима“. А било би пожељно да се суди читавом српском народу, што би омогућило да се сви Срби прво преселе у Шевенинген, а затим још даље од БиХ. По могућности на јужни пол. Пошто је северни ближе.

сталих поставила питање да ли ће на откопавање посмртних остатака свог детета морати да чека још 40 година.

О злоупотреби обележавања десете годишњице пада Сребренице и уништења злогласне 28. дивизије муслиманске војске још уверљивије сведочи оно што се од стране муслиманских представника могло чути поводом тог „Јубилеја“.

Дан очи одржавања скупа у Поточарима, у изјави за федералну телевизију, Харис Силајдић, лажни опозиционар, а у ствари сива еминенција рат-

нохушачке политике владајуће СДА, констатовао је да је у Сребреници почињен геноцид и да око тога више не може бити никакве расправе. Питање о којем се, по њему, може и мора расправљати јесте укидање РС, творевине направљене на резултатима тог геноцида.

Дакле, Силајдић и слични хохштаплери, који су и најодговорнији за крваво ратно коло које се у БиХ играло од 1992. до 1995. године, пресудили су да су Срби криви за најтежи злочин и одредили им казну, а Срби уопште немају право да доводе у сумњу, а камоли да аргументима дисквалификују ту пресуду. Остављена им је само могућност да скрштену руку и затворених уста гледају како им укидају Републику Српску, која је настала три године пре ослобођења Сребренице и за чију одбрану је живот положило више од 20.000 српских јунака. Ако им се то нуди сада, док су слободни, своји на своме, заштићени Републиком Српском, није тешко претпоставити шта би Србе чекало у унитарној БиХ, под муслиманским јармом.

Већ сутрадан, у току званичног програма у Поточарима, Силајдићеву пресуду потврдио је и Ибран Мустафић, председник Удружења жена Сребренице (!?), и доскорашњи председник Извршног одбора Сребренице, у време чијег мандата је општинска влада донела одлуку о рушењу ново-

саграђене православне цркве у том градићу. Са истим жаром са којим је, заједно са својим командантом Насером Орићем колико јуче клао српске цивиле по Подрињу, запенушани Мустафић је грмео са говорнице: „Живела БиХ, смрт геноцидним творевинама!” Преведено са „бошњачког”: „Смрт Републици Српској, а по могућности и Србима” које Мустафић и банда из 28. дивизије својевремено нису стигли да побију. Што не значи да неће. Јер, управо у организацији „Жена Сребренице” испред бине са које је Мустафић позивао на дихад против РС стајало је неколико стотина младића у мајицама са ликом ратног злочинца Насера Орића.

Куварским речником речено, шлаг на торту представе у Поточарима ставио је Реис Улема Церић, верски поглавар босанских муслимана, који је, говорећи о Радовану Караџићу и Ратку Младићу Србима и свету поручио следеће: „Док се не ухвате они који су злочин починили, сви су криви”. Наравно, под „сви” Мустафа Церић, један од највећих екстремиста у БиХ, мислио је на Србе. Као да је завршио исти течај са Наташом Кандић, Чедом Јовановићем, Наташом Мићић. Исти тај Церић, који би због тога што су Караџић и Младић на слободи судио и пресуђивао свим Србима, мање од 24 часа раније приредио је свечано отварање једне од многих новосаграђених џамија на подручју Сребренице и то тако што је пресецање свечане врпце поверио сину Насера Орића.

За оне који мисле да се у позадини хајке на Србе заиста налази проблем Караџића и Младића, односно да би са њиховим хапшењем та хајка престала, цитирам реченицу коју је спикерка муслиманске телевизије изговорила 12. јула у вечерњем Дневнику: „Проблем је у томе што се у Хагу суди само појединцима”. А било би пожељно да се суди читавом српском народу, што би омогућило да се сви Срби прво преселе у Шевенинген, а затим још даље од БиХ. По могућности на јужни пол. Пошто је северни ближе.

Прилику да се поводом одигравања представе у Поточарима „баџи каменом” на РС није пропустио ни Мирсад Токача, директор некаквог муслиманског Истраживачко-документационог центра из Сарајева. За разлику од Ибрана Мустафића и Хариса Силаџића, који би тек да ликвидирају Републику Српску, Токача је то већ учинио. Говорећи поводом скупа у Поточарима за бијељинску БН телевизију, он је рекао да РС уопште не постоји, односно да је то српска фантазија. Џаба рат, џаба силни мировни преговори и Дејтон, џаба права и воља српског народа, џаба стварност... Овај Изетбеговићев „научник” је одлучио да РС нема и нема да је има.

Токача је том приликом обелоданио још једно значајно откриће свог истраживачког центра: „У БиХ нису ратовали домаћи Срби против бошњака, ни бошњаци против Хрвата и сл, већ су Срби из Београда ратовали против БиХ”. С обзиром да је ову изјаву дао само дан пошто се у Поточарима „дружио” са Борисом Тадићем, то значи да је председник Србије узалуд прелазео Дрину и додворавао се муслиманима и њиховим покровитељима у Бриселу и Вашингтону.

Главни посао у претварању обележавања битке за Сребреницу у јавно суђење Србима, РС и Србији одрадила је Сарајевска телевизија, са истим речником са којим је то чинила и 1992. године. Једина суштинска разлика је у томе што су овај пут на производњи мржње према Србима уместо једне, радиле две производне линије: федерална и тзв. државна те-

левизија, која би требало да је заједничка, али у лајању на све што је српско не заостаје нимало за федералном.

Који год од ова два канала би гледалац „окренуо”, коју год емисију би одабрао, није било шансе да не чује четири речи: Сребреница, геноцид, српски злочини и казна. По неколико десетина пута. И тако сваког дана од средине јуна па до средине јула. За све то време нисам ниједном чуо да је бар једном речју поменуто да су у рату 1992 – 1995. године, који су започели управо муслимани и Хрвати, гинули и Срби, а камоли да су над њима почињени злочини.

Три дана након Сребренице у ударном термину, одмах после вечерњег Дневника, на телевизији иде емисија о женама, муслиманкама, повратницама у Сребреницу, о њиховим свакодневним бригама и проблемима. Причају жене о киселом купусу и гибаници, о везивању бораније и цвећу на својим терасама, и усред разговора, као по сценарију, почну о геноциду. Читаве елаборате. Говори једна средовечна муслиманка, којој се лице једва назире испод мараме, о проблемима које има са запушеном судопером, кад оно: звони телефон, па још мобилни. Јавља се.

– Ма, ево, дајем интервју о оном геноциду – говори неком. – Јашта, бона, него геноцид. Па ја сам им то рекла одма док је рат почео. Ја, ја, зваћу те кад завршим интервју”. И тако, или слично сат времена.

Наравно, аутор емисије ниједну саговорницу није приупитао шта је то геноцид, нити оне о томе појма имају. Причају како су чуле и како им је речено да причају. Да им је пре емисије речено да уместо речи геноцид понављају „хард диск” или „транзиција”, оне би то чиниле са истим жаром и убеђењем да говоре праву ствар, од повијесног значаја за бошњачку „нацију”.

Народна пословица каже да од сваке штете има и понеке користи, да у сваком злу има неко добро. Последња, сребреничка, епизода сатанизације српског народа по Србе може бити и добра, само уколико захваљујући њој схвате да је задњи тренутак да се опамете, крајње време да престану да пију омамљујуће европске „седативе”, којима их последњих година кљукају режими у Београду и Бањалуци, пробуде се из сна и свим расположивим потенцијалима почну борбу за очување РС и Србије, за будућност свог потомства и престану да гаје илузију да ту борбу могу да добију ако их у њој предводе моралне ништарџије и политичке незналице, које су 11. јула у Поточарима клањале погинулим бојовницима Насера Орића и Алије Изетбеговића, а дан касније их није било у Братунцу и Кравици, где се одавала почаст погинулим војницима и официрима Војске Републике Српске.

Не смејемо заборавити

За разлику од обележавања десетогодишњице злочина над муслиманима у Сребреници, што је у свету представљено као догађај од највећег значаја, коме је присуствовао велики број државника и сви виђенији људи међународне заједнице, помен настрадалим Србима у Братунцу одржан је без присуства страних делегација, представника међународних и невладиних организација али и без присуства представника државне заједнице и председника Републике Србије. Делегација Српске радикалне странке дочекана аплаузом. Тадићев изасланик извиждан

Пише: Марина Томан

Дванаестог јула, на годишњицу масакра у Братунцу, на гробљу где је сахрањено 3228 недужних српских цивила, погинулих у периоду од 1992. до 1995. године у овом крају и околини, од стране сребреничких муслимана предвођених Насером Орићем, одржан је парастос. За разлику од обележавања десетогодишњице злочина над муслиманима у Сребреници, који је у свету представљен као догађај од највећег значаја и коме је присуствовао велики број државника и сви виђенији људи међународне заједнице, помен настрадалим Србима одржан је без присуства страних делегација, представника међународних и невладиних организација али и без присуства представника државне заједнице и председника Републике Србије. Уместо Тадића, парастосу је присуствовао његов саветник за хашка питања Јован Симић, кога су присутни поздравили звиждуцима.

Ништа боље није прошла ни делегација Републике Српске, која је, додуше, дошла у већем броју, а коју су предводили председник Драган Чавић, члан Председништва БиХ Борислав Паровац и председник Владе Перо Букеловић. Они су били поштеђени звиждука али народ их је дочекао хладно, држећи се на дистанци, пре свега због чињенице да се два дана пре тога нису појавили у Скеланима, а што су дан пре парастоса у Братунцу отишли у Поточаре. Такође, народ им је замерио што се нису потрудили око организације парастоса у Братунцу, па је комплетна слика на гробљу одавала утисак да је све одрађено тек ради реда. Међу присутним мештанима преовладало је уверење да је неко желео да обележавања годишњице страдања њихових најмилијих прође незапажено.

Испред Демократске странке Србије парастосу су присуствовали Душан Пророковић и Сандра Рашковић Ивић. У пуном саставу била је једино делегација Српске радикалне странке, коју су предводили Томислав Николић и Александар Вучић, који су приликом полагања венаца, што је помало несвакидашње, добили велики аплауз окупљених људи, који су тихо између себе шаптали да су им радикали једина нада.

Такође, неупоредиво је било мање новинара него претходног дана у Поточарима, у којима је било забележено присуство чак 157 домаћих и страних новинарских екипа. Очигледно двоаршинска политика није дозволила да оба помена добију исти карактер и значај и да представљају опомену да се тако нешто више не догоди.

Док је цео свет могао посредством телевизијских камера да види бол и тугу сребреничких муслимана, Срби су у Братунцу и околини своје најмилије оплакивали у тишини и далеко од очију јавности. Сузе и јецаји мешали су се са речима владике Василија: „Живот свој изгубише у одбрани светих идеала, имена Божјега и вјере, којима су припадали, нека им Бог буде милостив горе у царству славе и нека их овјенча неугасивим венцем славе, Бог да им душе прости, лака им ова српска мученичка земља”.

Дражић Бошко и Шулум Љубомир из Доњег Вакуфа слушају владика и бришћу сузе, остали су без својих синова јединаца. Првом је син настрадао 1995. а другом 1993. године. Сада живе у Братунцу као избеглице. На помен долазе сваке године, и, како кажу, све се увек дешава у тишини, заборављено од свих.

Зорану Васићу на братуначком гробљу сахрањена је супруга мајка, коју су војници Насера Орића толико измасакирирали да је морао да скупља делове њеног тела. „Ташта, заједно са још 53 цивила, настрадала је у великом божићном покољу 1993. године. Муслимани су 24. децембра опколили Кравице, у којима су били старци и болесни, пошто смо жене и децу успели да склонимо. Првог дана муслиманске блокаде убијено је 5 људи а рањено 15. Гинуло се тако сваког дана, све до Божића, када је почињен најстравичнији злочин. Сви у селу су масакрирани а село буквално сравњено са земљом. Ја сам преживео тако што смо на једној страни успели да пробијемо муслимански обруч и тако се спасимо. У село сам се вратио након десет дана и затекао стравичан при-

Злочине над Србима

зор – на све стране били су разбацани комади измасакираних тела којима су се наслађивале свиње. Покупио сам та шту и мало набацао преко ње земљу не би ли спречио да и њу свиње даље комадају, касније сам је пребацио на Братуначко гробље”, прича Васић и резигнирано додаје: „Без обзира што се живот полако враћа у ове крајеве, све је још увек далеко од неког нормалног живота”. Пошто му је кућа у рату уништена, са супругом живи у избегличком кампу у Братунцу и, како каже, не нада се некој бољој сутрашњици.

На гробљу затичемо и Здравка Кунаваца, који је у октобру 1995. године, са породицом избегао из Доњег Вакуфа. „Муслимани су у десет сати увече упали у Вакуф и дали нам рок до шест сати ујутро да избегнемо. Они који су након тог времена затечени у Вакуфу убијени су, а куће спаљене. У Братунац сам дошао након двомесечног избеглиштва у Бања Луци. Били смештени у једној школи, када су дошли надлежни и саопштили нам да идемо у Братунац, наводно су нас овде чекале неке куће”, прича разочарано Кунавац.

Слободанка Стојановић дошла је на парастос настрадалим комшијама и пријатељима. Дан када су муслимани поубијали 69 Срба у Братунцу описује као најжалоснији у свом животу. „Све је изгледало жалосно и тужно, били смо шокирани бројем поубијаних”, прича Слободанка и брише сузе.

Милосава Јовић у Братунац је побегла са Озрена. Зет јој је нестао баш на Петровдан 1992. године. Никада му нису пронађене кости. Сада, како каже, оплакује његов празан гроб.

Недалеко од њих две сестре, Станија Митић и Љубинка Симић оплакују своје најмилије. Једна тројицу сестрића а друга тројицу синова. Двојица су убијена у мају 1992. године, а један на Божић 1993. године. Најстарији је имао тридесет година, средњи 25 а најмлађи тек 18 година. На питање како је било живети на овом простору свих ратних година, са сузама одговарају – Јој, како је било? Било је ужасно.

Тугу за поубијанима и безнађе сурове садашњице заједно са становницима овог краја дели и велики број некадашњих становника Хаџића, који су након Дејтонског споразума припали муслиманима, па су Срби одатле морали да се иселе. Оставили су тамо своје куће и личне ствари, настављајући живот по избегличким камповима. „Не питај ме како је изгледао збег. Не дај боже да се некоме тако нешто деси”, прича видно потрешена читавом атмосфером Милосава Пушара.

Поред нас пролази видно резигниран мушкарац средњих година. Руком показује на гробље и додајује: „Поклали су их Насер Орић и његови”. На наше питање има ли неког погинулог у својој породици, у ходу одговара да има свакога и брзим кораком продужава даље. Као да жели што пре да побегне и не гледа гробове, од којих сваки садржи причу о страшном страдању. Од сећања не може да побегне.

Са сећањем на страхоте и ужасе рата Срби у овом крају буде се сваког дана и лежу сваке вечери. Неко је изгубио сина, неко оца, мајку, готово сви по неког пријатеља, комшију. Ранко Лончаревић каже да, када је сабрао ко му је све побијен у породици и широј фамилији, дошао је до бројке двадесет. Најмлађи члан породице који је убијен био је његов сестрић, имао је само шеснаест година када је заклан. „Не да

је заклан, већ су се над њим најсвирепије иживљавали, радили су му шта су хтели”, каже Лончаревић и покушава да нам објасни хронологију злочина: „Прво су нам палили шуме и уништавали њиве. Затим су нас прогањали и убијали. Почело је са сватовима у Сарајеву а завршило се са огромном нагомиланом мржњом која се не може описати. Српска села око Сребренице су до темеља уништена. Насер Орић је био бог, само би руком показао које село треба да буде уништено и оно је у току ноћи спаљено а људи у њему поубијани”.

Окупљени људи полако се разилазе, неки остају да запаље још по коју свећу и поделе тугу са комшијама. Кажу да је овај дан за њих с једне стране посебан а с друге стране сасвим обичан. Посебан јер је обележена, барем симболично, годишњица страдања њихових најмилијих, обичан је, јер своје мртве оплакују сваки дан.

Напуштамо гробље и одлазимо у центар Братунца. Томислав Николић и Александар Вучић морају да застану након свака два корака. Људи им прилазе. Поздрављају их. Туга се меша са одушевљењем. Нису их сви заборавили. „Бол никада неће проћи. Међутим, не треба га подревати, да би људи поново могли да почну да живе, али све док не престану осуде српског народа, очигледно некоме није стало да се овде мирно живи. Ми можемо да Србију окренемо и Републици Српској и Републици Српској Крајини, да их Србија не заборави, али изгледа да је Србија и саму себе заборавила а камоли Републику Српску. Мислим да је дошло до отрешњења на све стране и волео бих да рата више не буде, али онај ко води државу мора и да је брани а онај ко не мисли да

Саветник председника Републике Србије Бориса Тадића, Јован Симић био је громогласно извиждан од свих који су присуствовали парастосу. Озлојеђени недоласком Тадића, који је дан раније присуствовао скупу у Поточарима, где се у име Србије поклонили сенима страдалих, присутни су Симића нагрдили уз непрекидно добацавање где је оно ђ..... што те је послало, шта тражиш овде кад он није дошао. Оне упућеније посебно је ражестила чињеница да је Тадић послао свог саветника који је задужен за хашка питања, па су то схватили као својеврсну провокацију. Нису изостали ни коментари на рачун Симићеве скупочене гардеробе, пошто у Братунцу и околини већина људи живи испод доње границе сиромаштва.

је брани, немој ни да је води. Овде су се људи голоруки бранили. Овде је пало преко 3.200 жртава док није дошло до Сребренице. Сада тих 3.200 жртава никоме нису важне, сад се спомиње само Сребреница. Што се нас тиче, ми ћемо истину о овом рату непрекидно форсирати, без обзира на то колике ће жртве морати да плати Српска радикална странка, али боље ми него целокупан српски народ", каже Томислав Николић.

У једној кафани затичемо групу мушкараца избеглих из Хаџића. Жустро дискутују о догађајима из прошлости и садашњости. Помен братуначким жртвама вратио их је у ратно време али и у сурову стварност у којој, како кажу, све жртве нису једнаке. Огорчени су што на помен нису дошли представници међународне заједнице, који су у великом броју присуствовали комеморацији у Поточарима. „Нису само муслимани изгинули, већ и Срби. Међутим, свет не жели да види наше жртве. То је срамота. Срби су још пре рата окривљени као злочинци. Истину о нашем страдању свет не жели да прихвати", истиче Момчило Баруновић. Разговору се прикључује Зоран Драгић, који поздравља долазак радикала у Братунац и додаје: „Требали су сви да дођу. Требао је да дође и председник Тадић. Није дошао или због необавештености или ради света. Прича се да је у Сребреници појео г....., очекивао је да ће држати говор али није био планиран по протоколу", прича Драгић и извињава се због ружних речи које је употребио.

Наши саговорници посебно су огорчени на руководство Републике Српске. „У Братунац сврате само када им нешто треба, најчешће пред изборе. Сви смо ми дали неки свој допринос за стварање Републике Српске. Неко је платио животом, а неки, као ми, након Дејтона, морали су да напусте своје домове. Овде су људи остављени на цедилу и заборављени", каже Никола Ковачевић и додаје како се у Братунцу и околини тешко живи.

На наше питање колико износи просечна плата у овом крају одговарају да не могу да ми одговоре јер не ради ниједно предузеће и људи једноставно не примају плате. Пера Пауновић огорчено констатује да је муслиманима кудикамо боље јер они, за разлику од Срба, добијају донације и хуманитарну помоћ.

Из Братунца делегација Српске радикалне странке одлази у село Кравице, такође настрадало у прошлом рату. У Кравицама је у току изградња споменика настрадалим српским жртвама на овим просторима од 1992. до 1995. године. Део споменика биће посвећен и успомени на 6.500 српских жртава из Другог светског рата. На Божић 1993. године муслимани су у Кравицама поубијали све људе који су се ту затекли.

Прича о страдању мештана у Кравицама је дуга прича, казује нам један мештанин. Према његовим речима, само у једном дану погинуло је 46 људи, укупно за време рата 156. Жртве су велике, с обзиром да је у Кравицама и селима у околини живело тек хиљаду људи.

„Сва села су уништена и до темеља спаљена а људи у њима поубијани. Изгубио сам тетку и тетка. Спаљени су заједно са својом кућом. Настрадало је такође доста мојих даљих рођака и пријатеља. Не постоји ниједан човек у Кравицама који није неког изгубио. Крвави Божић 1993. године, који су муслимани приредили житељима Кравице и околних села и засеока, преживео је једино мој стриц. Он је неким чудом успео да избегне сигурну смрт, заробљен је а касније размењен", прича Неђо Николић и додаје да је у августу 1993. године у једном селу у околини Кравица убијено чак седам жена.

Рат је донео много патње и породици Лазић. Жељко Лазић је изгубио једног брата а други је тешко рањен. Коментаришући догађаје, Лазић истиче: „Од међународне заједнице не очекујем никакву подршку, када је у питању истина о страдању Срба. Они признају само једну страну страдања, страдање муслимана. Тадић је послао специјалног изасланика а отишао је тамо где му је место, у Поточаре".

Напуштамо Кравице и крећемо пут Србије. Остављамо мештане, којима су по ко зна који пут очи наквашене сузама а срца заробљена болом. Остављамо их са сећањима на крвави Петровдан 1992. године, крвави Божић 1993. године и све дане и све мртве који настављају да живе у њиховим срцима, са надом да ће истина о страдању Срба једног дана допрети до свести оних који то данас поричу.

„Из истог разлога због кога Борис Тадић није био у Братунцу, био је у Сребреници. Добио је налог да се у Сребреници појави а у Братунцу не. Читава антисрпска хистерија вођена до обележавања десетогодишњице Сребренице имала је за циљ да оправда његово појављивање у Поточарима и да није било Српске радикалне странке да укаже на злочине које су сребренички муслимани починили над Србима, нико у Србији не би знао да је хиљаде људи убијено. Јасно, то је Насер Орић урадио у договору са припадницима Уједињених нација. Сваке ноћи излазили су из заштићене зоне и чинили злочине над Србима. Српска радикална странка направила је проблем Тадићу. Због нас се сада људи питају зашто председник Србије не жали и Србе", коментарише заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић Тадићев одлазак у Сребреницу и недоласак у Братунац.

Делегација Српске радикалне странке у Склеланама на опелу српским жртвама

Питше: Гордана Поп-Лазич

Месецима се већ преко медија води организована кампања против српског народа кроз преувеличавање, а слободно можемо да кажемо и лажирање података везаних за догађаје у Сребреници. Приписује се српском народу геноцид над муслиманима и тако, по ко зна који пут званична Србија заборавља жртве сопственог народа, не одаје им дужно поштовање, не саучествује у болу са преживелим члановима породица

убијених цивила у Братунцу и Склеланама, али зато Борис Тадић са својом свитом иде у Сребреницу да се поклоним муслиманским жртвама и да се, не питајући никога, извињава у име државе Србије. Човек каменог лица, који је постао председник Републике захваљујући Војиславу Коштуници који га је здушно подржао, како кажу, прошао је потпуно незапажено. Он је ћутао, али је зато један други Србин, Драган Чавић, председник Републике Српске рекао да је у Босни и

СРПСКЕ ЖРТВЕ СЕ УМАЊУЈУ А ТУЂЕ ПРЕУВЕЛИЧАВАЈУ

Оишли смо у Склелане да поделимо шугу и бол са породицама невиних жртва, да им дамо подршку у голој борби за оцшанак

објаснио је свима онима који на грађански рат на простори-ма бивше СФРЈ желе да гледају објективно и у склопу свих међународних околности под којима се он догодио, да је разбијачима заједничке државе Сребреница, онаква каквом је приказују и изјаве и поступци представника државе Србије неопходна, јер Република Српска по давном направљеном сценарију треба да нестане и да се потпуно утопи у Босну и Херцеговину, јер она је, забога, геноцидна творевина.

Херцеговини почињен геноцид над Србима, а да се Борис Тадић томе није успротивио, што значи да се и на тај начин са тим сложио.

Поред званичника из Републике Србије и Републике Српске, био је тамо и

Ибран Мустафић са својом свитом у мајицама са ликом Насера Орића и натписом „Зар је злочин бранити се!“ Свој говор завршио је речима: „Смрт геноцидним и фашистичким творевинама“.

Не треба заборавити да ће решавање а питања Косова и Метохије зависити од судбине Републике Српске и тешког бремена које би српски народ требало да понесе кроз признање да је геноцид почињен. Пошто нико и никада неће моћи да докаже да је геноцид извршен, одлучили су се кројачи наше судбине да је најбоље да неки „кукољи у нашем житу“ сами то признају.

У тим и таквим околностима делегација Српске радикалне странке на позив одлази у Склане да присуствује опелу српским жртвама и откривању спомен-обележја на коме је исписано 371 име жена, деце, старца, сви цивилне жртве. Нека неприродна тишина влада иако се окупило неколико хиљада житеља Склана и грађана са десне обале Дрине, из Бајине Баште и околине. Народ нам прилази, изражава за-

хвалност што смо дошли, јер, кажу – позвали смо представнике свих политичких партија, представнике власти из Србије и Републике Српске, али ето, никог нема, осим вас.

После опела које је одржао владика Василије са свештенством у цркви која је још недовршена, спомен обележје открили су Цвјетко Ристић и Слађана Трифуновић, који су изгубили све чланове породице и неким чудом остали живи, а били су деца и све то гледали. Организатори су изразили жељу да се обратим скупу и, иако на то нисам била унапред спремна, прихватам и износим став Српске радикалне странке о свему што се на просторима бивше Југославије догађало, од мучког убиства 86 војника ЈНА у Словенији, преко свих других страдања недужног народа, ма које вероисповести био, јер жртва је било на свим странама сукобљеним у грађанском рату који нам је наметнут споља, а сви заборављају да је злочин против мира највећи злочин у ме-

ђународном праву и да су сви други злочини само последица тог злочина, који још увек остаје некажњен и чије кажњавање нико осим српских радикала не тражи. Злочина је несумњиво било на свим странама, али злочинци имају своје име и презиме и тражимо њихово кажњавање. Нико нема право да их штити. Ми се боримо за истину и правду јер на то нас обавезују и жртве и наши преци а то дугујемо и нашим потомцима. Објашњавам зашто се минимизирају српске жртве, а преувеличавају туђе, зашто баш у овом тренутку када тзв. међународна заједница жели да збрише Републику Српску проглашавајући је геноцидном творевином, а том и таквом народу онда треба узети и Косово и Метохију. Кажем да морамо да се боримо против оног кукоља у нашем житу који је спреман да „прода веру за вечеру“ само да би се додво-

рили својим западним менторима и тако оставили свој народ без будућности, разасут да живи у четири или чак пет држава. Дошли смо да поделимо тугу и бол са породицама невиних жртава, да им дамо подршку у голој борби за опстанак и спомињем оне који и у Хашком трибуналу бију битку за истину, истичући нарочито председника Српске радикалне странке др Војислава Шешеља, који је сам отишао да се пред тим политичким судом као политичар супротстави новом светском поретку, да га порази и упозна целокупну светску јавност са истином. А она је увек једна и неуморна, са којом

ће кад тад сви морати да се суоче. Српски народ је само бранио своја огњишта и голи живот, није водио никакве освајачке ратове, није тражио ништа што му не припада, а једини кривац за све што се на овим просторима догађало, укључујући и НАТО агресију јесте тзв. међународна заједница предвођена Ватиканом.

Наравно, медији у Србији не налазе за сходно да извести грађане Србије на ваљан и објективан начин о томе шта се тог дана у Скланама дешавало. Тако „Време“, у тексту под насловом „Можда смо и ми...“, на крајње непримерен, увредљив начин, примећујући као значајно цитирам: „потпредседницу Скупштине са велики златни ланац око врата скоро у кафено обучену“. Узгред буди речено, није злато све што сија, у питању је бижутерија, али да ли је могуће да нису запазили ништа друго, барем тугу и бол на лицима тог народа који се тамо окупио.

Трагични догађаји на подручју Сребренице

ИНСТРУМЕНТАЛИЗАЦИЈА ЗЛОЧИНА

Ради остваривања најпрљавијих циљева идеолога и лидера глобализма, не поштује се истина, догађаји се фалсификују и злоупотребљава људска патња

Пише: Амцад Мигати

Ових дана дигла се велика прашина око једног злочина који је почињен у грађанском рату на простору бивше СФРЈ, односно на подручју Сребренице. Да ствар није трагична, много лакше би могла да се објасни политичка манипулација тим трагичним догађајем и његовим жртвама. То потврђује да политичари и поједине домаће и међународне друштвене структуре злоупотребљавају људску трагедију и индивидуални злочин како би спровели своје мрачне стратешке циљеве.

Сви они као да се труде да забораве да у протеклом рату злочине нису чинили само припадници српског народа. Српска радикална странка и њен председник др Војислав Шешел су много пре свих којима су сада пуна уста злочина у Сребреници осудили тај злочин. Др Војислав Шешел је у вези са злочином у Сребреници својевремено изнео чињенице о умешаности неких страних обавештајних служби и њихових домаћих инструмената, поименице, затраживши да буду процесуирани. На жалост, до дан данас нико није реаговао поводом тога, иако се о злочину у Сребреници много писало и говорило, поготово у последње време. Посебну пажњу изазива велика контрадикторност у подацима и информацијама о овом злочину. Иако постоје чињеничне ствари које не могу да се сакрију, стиче се утисак да се са њима вешто манипулише, покушавајући да се оне представе у сасвим другачијем светлу, стављајући их у контекст који одговара вештим креаторима интензивне хајке која се данима води против Србије и српског народа са циљем да им се наметне улога извршиоца геноцида и јединог кривца за злочине на простору бивше Југославије.

Подручје Сребренице, иако је било под заштитом Уједињених нација, заправо никада није постало демилитаризована зона, у којој је грађани, без обзира на своју националну и верску припадност требало да живе у миру под заштитом снага УНПРОФОР-а. Тако су оружане снаге лојалне Изетбеговићу под вођством Насера Орића од 1992. до 1995. го-

дине жариле и палиле на том подручју, вршећи најстравичније злочине над српским народом. Како се испоставило, то је проузроковало даљи развој догађаја у којима је војска Републике Српске морала да интервенише не би ли зауставила даљи покољ. Поменути развој догађаја званично је потврдио и пуковник Кариманес, командант холандских снага у Сребреници. Након изласка из Сребренице, Кариманес је на конференцији за штампу на загребачком аеродрому Бљесо 24. јула 1995. године изјавио: „Српска операција је била спровођена врло добро, била је против муслиманске армије на том подручју и није ни у ком виду била обављана против међународних снага или цивила”. Одговарајући на питање новинара да ли су мушкарци били издвајани из масе,

Кариманес одговара потврдно и додаје: „Муслимани су спалили 200 српских села око Сребренице и побили све живо у њима”.

До данас је на подручју Сребренице и њене околине идентификовано 3.287 цивилних српских жртава, међу којима највише жена, деце и стараца, који нису имали никаквог ратног учешћа јер је то подручје било под контролом муслиманске војске, полиције и паравојне муслиманске формације.

Када је војска Републике Српске ушла у Сребреницу, генерал Младић је свима гарантирао безбедност. Уосталом, то потврђује и постојећа документација, и велики број жена и деце који је стигао у Тузлу и

друге градове под контролом муслиманских снага. До дан данас веома је дискутабилно шта се десило са припадницима муслиманских оружаних снага који су се налазили на том подручју. Међутим, намеће се утисак да читав догађај неко жели да прогласи као геноцидан не би ли Срби били оптужени као његови извршиоци. Коментари и зашто одговара?

У том смислу Хашки трибунал недвосмислено потврђује тезу да је он само политички инструмент у рукама оних, који желе да цео свет прихвати такав сценарио. У правном смислу, приликом изрицања противправне казне генералу Крстићу, Хашки трибунал је направио преседан, оптуживши га за помагање у вршењу геноцида, иако суд пре тога није потврдио и доказао да је у Сребреници заиста извршен геноцид!

МАНИПУЛАЦИЈА БРОЈЕМ ЖРТАВА

Бројем сребреничких жртава позабавио се и немачки писац Јирген Елзесер, у својој књизи „Ратне лажи”. Елзесер пише: „Ради разјашњења питања колико је несталих из Сребренице, колико их је стварно мртво, ни за холандски ни за француски извештај се не наводе сопствена истраживања. Додуше, у оба се појављује злогласних 7000 до 8000 мртвих, али се бројеви само понављају, без представљања чињеница”. Тако Елзесер истиче: „Кривица босанских Срба не постаје мања ако није смакнута седам хиљада, него две или три хиљаде муслимана. Али, најтачније могуће утврђивање броја смртних жртава од значаја је ако је реч о налажењу истине”.

Најжалосније у свему томе је да се муслиманска сребреничка трагедија, и када је у питању број жртава, вешто користи у манипулативне сврхе. Број пријављених несталих особа између 8 и 10 хиљада проглашава се за број жртава, иако је то разјашњено још крајем 1995. године. Елизабет Рен, специјални извештач генералног секретара Уједињених нација за људска права на територији бивше Југославије, поднела је још 1. новембра 1995. године извештај поводом 10.000 индивидуалних захтева о несталим лицима који су поднети међународном комитету Црвеног крста за нестале у Сребреници, у коме је навела: „Комитет је на почетку утврдио да су око 2000 захтева дуплирани”, додајући: „Око 5000 муслимана који су нестали, су на територији под муслиманском контролом, још пре доласка Срба у Сребреницу”. Изјаву Елизабет Рен поткрепљује и бивши новинар Би-Би-Сија Џонатан Рупер, који је био у Сребреници кад су град узеле српске снаге. Рупер тврди да претпоставка да су Срби тамо убили од 7000 до 8000 људи „никада није била могућа”.

Некадашњи новинар, а сада члан међународне истраживачке групе за Сребреницу, истиче да је своју тврдњу засновао на подацима које су о броју расељених Сребреничана у августу 1995. године дали Светска здравствена организација и босанска влада, а касније и Амнести интернешенел, влада Холандије, поједини медији и муслимански генерали. Истраживачка група о Сребреници, у свом извештају под називом

„Сребреница и политика ратних злочина”, објављеном на интернету, наводи да је од 40.000 становника Сребренице, пад те енклаве преживело најмање 38.000. „Било је убијено око 2000 муслимана, који су побегли са 28. дивизијом, углавном у борбама. Али, стотине су такође убиле паравојне формације и групе плаћеника”, истиче се у извештају. Рупер је приметио да су Међународни црвени крст и „Њујорк тајмс” известили да је око 3.000 муслиманских војника под борбом прешло на територију коју су држале муслиманске снаге близу Тузле. Цифру од 3.000 војника који су преживели такође је потврдио и муслимански генерал Енвер Хашигасановић, који је сведочио у Хагу. Поводом броја сребреничких жртава ових дана огласио се и пензионисани генерал Луис Мекензи, који је својевремено био први командант мировних снага Уједињених нација у Сарајеву. Мекензи је у свом чланку о Сребреници објављеном у листу „Глоб енд Мејл” истакао да докази представљени пред Хашким трибуналом дају повода за озбиљне сумње у вези бројке од 8.000 масакрираних босанских муслимана. „Ова бројка садржи и 5.000 људи који су класифицирани као нестали. Више

од 2.000 тела откривено је у Сребреници и око ње, а међу њима су и посмртни остаци жртава трогодишњег интензивног ратовања у тој области. Математика једноставно не подржава бројку од 8.000 убијених”, пише Мекензи.

Ове цифре одговарају подацима о броју 1.937 идентификованих сребреничких муслиманских жртава, међу којима су пронађене само три жене. Поставља се питање коме је у међународној заједници у интересу да на жалосно спектакуларан начин манипулише са бројем муслиманских жртава, у исто време гурајући у заборав 3.287 идентификованих цивилних српских жртава. Свака жртва заслужује пуно поштовање и сваки злочинац потпуну осуду и казну.

Ко манипулише злочинима?

Медијски рат против Србије и српског народа се наставља истом жестином, слично ономе што се дешавало за време грађанског рата. Догађаји се једнозначно приказују, без

жеље да се њихова позадина разјасни. Случај Сребренице није усамљен. Примера моћне медијске машинерије уперене против Срба било је и пре и након Сребренице, а да би тврдње о манипулацијама биле колико толико разјашњене, потребно је завирити иза кулиса појединих догађаја из прошлог рата, који недвосмислено показују умешаност моћних сила Запада, које су се трудиле да догађаје представе у оном светлу у коме

им је у том тренутку одговарало, представљајући свету њихову верзију истине. О медијима и њиховој улози у рату на простору бивше Југославије понајвише сведочи изјава Џејмса Харфа, директора америчке агенције за односе са јавношћу из марта 1997. године, у којој тврди: „Са прекидима смо осамнаест месеци радили за Хрватску, БиХ и парламентарну опозицију на Косову. Победили смо тако што смо циљали у јеврејско јавно мњење. Штампa је одмах променила језик и почела да користи појмове са снажним емотивним набојем, као што су етничко чишћење и концентрациони логори, који су подсећали на нацистичку Немачку и гасне коморе у Аушвицу. Емотивни набој је био тако снажан да му се нико није могао супротставити. Наш посао није да проверавамо информације, већ да убрзамо проток оних које су повољне за нас и да их усмеримо на пажљиво одабране мете”.

Манипулација пропагандним ратом трајала је током читавог рата а траје и данас. Кроз тај медијски рат провлачени су и остваривани разни стратешки циљеви моћних сила Запада. Стварање меморијалног центра у Поточарима, и већи део приче који прати догађаје из Сребренице, у којима

се Срби оптужују да су извршили геноцид, несумњиво, према креаторима светског јавног мњења, треба да буде пандан холокаусту. У томе предначи Америка преко својих овдашњих гласноговорника.

САД има најмање морално и политичко право да некога осуђује или да тражи покајање од српског народа као што је то затражио Николас Бернс, амерички државни подсекретар за политичка питања у свом чланку, посвећеном Сребреници, који је објавио „Вашингтон пост“.

Бела кућа, која је многе завела у црно, само наставља даље да спроводи своју политику. Др Војислав Шешељ у својој књизи „Против агресивног глобализма“ пише: „Ноам Чомски још није у то време стигао да проучи југословенски случај, али на примерима из других крајева света доказује истинитост своје тврдње да су америчке администрације починиле небројена зверства и ратне злочине који из темеља љубљају све прокламоване вредности западне цивилизације. – Само у Средњој Америци, снаге подржане од САД су до краја седамдесетих година побиле негде око 200.000 људи, уништавајући народне покрете који се боре за демократију и друштвене промене. Не треба се онда чудити што су се Американци отворено сврстали на страну хрватских усташа, који су под окриљем својих нацистичких и фашистичких савезника у Другом светском рату убили милион Срба, шездесет хиљада Јевреја и 35.000 Цигана. Упућене уопште не изненађује што је лично амерички амбасадор у загребу Питер Галбрајт стајао на америчким тенковима који су спаљивали српску земљу, убијали цивиле и рушили куће. Галбрајт се у Хрватској и Српској Крајини понашао управо на онај начин на који амерички емисари већ деценијама делују у другим деловима неразвијеног света. Људски лешеве за њих су само неугодне бројке које је упутно што пре заташкати или препустити забраву“.

САД настављају ту праксу и против Ирачана, који су у највећој мери муслимани, где је до пре пет месеци, према званичним подацима међународних организација, поубијано више од 100.000 цивила. САД упорно покушава да избрише трагове својих злочина почињених над цивилима у Фалуџи и другим градовима, под изговором да су ослободиоци и да се заправо боре против екстремних исламиста или терориста, како то већ њима одговара.

Већина међународних посредника недвосмислено оптужује САД да нису желели да дође до мирног решења сукоба на простору бивше Југославије а поготово на подручју Босне. Ових дана ишврдње ишврдрили су и бивши званичници Уједињених нација, експерти и новинари из неколико земаља, окуљени у Истраживачкој групи за Сребреницу. Они су у извештају на 200 страна под насловом „Сребреница и политичка рајних злочина“ објавили своје виђење догађаја у Сребреници, у коме се између осталог истиче да је број жртва преувеличан, а досадашње верзије влада, невладиних организација и медија су, према њиховом објашњењу, нејоуздане.

У извештају се, између осталог, наводи да су САД пошкочавале мировне договоре у Босни и Херцеговини, пошкочиле посредством Уједиње-

Америчка дрскост по том питању иде толико далеко да је на скупу у Поточарима поводом десетогодишњице злочина у Сребреници говорио и директор Светске банке, иначе аутор бруталне стратегије напада на Ирак Пол Волфовиц. Волфовиц је поменуто дужност преузео пре шест недеља, дошавши са места Рамсфелдовога заменика у Пентагону, где је стекао имиџ „архитекте ирачког рата“. Волфовиц као неоконзервативац залагао се да се на Садама удари одмах после напада на Њујорк 11. септембра 2001. године, али је на тајном заседању у Кемп Дејвиду тај његов предлог најпре одбачен, да би убрзо након тога ипак поменути сценарио био спроведен у дело.

Питање које се несумњиво намеће гласи: зашто Американци и друге силе Запада које се „боре“ против муџахедина и исламских екстремиста толеришу исте у Босни? Чак им је током грађанског рата пружена и обука и заштита. Ту чињеницу потврђују и разни документи појединих западних обавештајних служби, као што су Француска и Енглеска. Истраживачка група за Сребреницу директно оптужује САД да су илегалним испорукама оружја муслиманима минирале напоре Уједињених нација за демилитаризацију заштићених енклава. У извештају је прецизирано да су Американци то чинили авионима Ц-130 „херкулес“, који су ноћу слетали на тузлански аеродром. Операцију је, према њиховим речима, водила Одбрамбена обавештајна агенција САД (ДИА).

Да ли је то део стратегије коју спроводи америчка спољна политика и њена идеологија сукоба цивилизација? Сукоб цивилизација у пракси није ништа друго него наставак кр-

Бил Клинтон, радо виђен гост у Поточарима

них нација и Европје, којима је рат могао да се оконча још 1992. или 1993. године. „Омогућавајући илегалне испоруке наоружања муслиманским снагама, САД су помогле да се зоне безбедности преишворе у ишпришше сукоба и ошдаче за иштервенцију НАТО“. Сличне ишврдње изнео је и Жозе Кушњеро, аушор ишвог ишлана међународне заједнице за Босну и Херцеговину.

У иштервјуу за лист „Блиц“, одговарајући на ишпитање зашито је Изешбеговић после ишосете САД одбио ишлан иако га је већ ишшисао, Кушњеро ишврди: „Изешбеговић је ишришвашио ишлан само да би удовољиио Европи, а онда је од њега одшшиио да би задовољиио Американце који су га охрабривали да ишо уради. Он је веровао да Вашингтон ишдржава његову идеју о унишарној Босни“. Дејшон је ишоказао да грешн. ЕУ је била ишшшив ишога.

сташких ратова против подручја где су настањени православци и подручја на Блиском истоку, где су углавном насељени муслимани. Ако се узме у обзир да је исламски екстремизам историјски производ новог доба западних сила, као што је Британија својевремено створила организацију „Муслиманска браћа“ а Американци организацију „Хезбуалтахирир“ да би касније у Авганистану ЦИА створила и паравојну формацију „Ал муцахедин“, која је своја дејства проширила касније на многе земље, укључујући и традиционалне исламске државе као што је Саудијска Арабија, онда у том поретку ствари треба потражити одговор на питање каква је интерес западних сила у свему томе.

Слично се дешавало и у Босни и Херцеговини. Тако немачки писац Јирген Елзесер у својој књизи „Ратне лажи“, пишући о Сребреници, позива се на извештај угледног холандског Института за ратну документацију (NIOD) и истиче: „За разлику од исправно одмереног просуђивања холандске политике, извештај садржи оштру критику САД. Ако је нека влада после објављивања студије требало да поднесе оставку, то је она у Вашингтону. Једно од поглавља је – сматра британски „Гардијан“ – „једна од најсензационалнијих студија о западним тајним службама које су икада објављене“. Писац овог поглавља јесте Џес Вибес, који је имао неометан приступ списима холандске тајне службе и ступио у контакт са службама других западних земаља и Босне. „Пошто имамо целу историју тајног савезништва између Пентагона и радикалних исламистичких група са средњег истока, које су наводно помагале босанске муслимане – неке од оних истих група против којих се Пентагон сада бори“. Скривана сарадња имала је циљ да се у корист муслимана једнострано поткопа ембарго на оружје УН-а који је важио за све босанске ратне стране.

Очигледно да је након распада Совјетског Савеза и пада комунизма, преостала суперсила морала да створи новог непријатеља како би могла да настави своју владавину и војну доминацију. Особина тог непријатеља морала је да се уклопи у њен стратешки интерес, који је одувек био да се влада подручјем Блиског истока, Балканом, бившим републикама Совјетског савеза.

Да би то лакше савладали, теорија сукоба цивилизација предвидела је сукоб католицизма, у свим његовим облицима, са источним религијама, којима доминирају ислам и православље. Да би се замисли оствариле, прво мора да дође до сукоба између те две религије не би ли оне ослабиле, а у исто време религија да се искористи као фактор негације нације. Истовремено у католичанству се појављује нова комбинација религије која осликава јединство јудаизма и католицизма, а која се јавља у идеологији неоконзервативизма, који доминира Америком и претендује да завлада светом. При томе треба да се узме у обзир да је у теорији сукоба цивилизација јудаизам изузет од било које врсте сукоба. Јер, „све што Јевреји раде Арапима у Палестини није израелска, него директна америчка политика. Јеврејски национализам је једини који они подржавају у том делу света, док су сви остали национализми непожељни, велико зло које угрожава западњачке вредности и америчке инте-

ресе“, пише др Војислав Шешељ у својој књизи „Против агресивног глобализма“.

Историјски гледано, брак између католицизма и јудаизма склопљен је још средином шездесетих година, када је католичка црква ослободила Јевреје кривице за распеће Исуса Христа упркос Светој књизи. Међутим, у истом контексту, остављен је грех православној цркви, која није дозволила да се мењају чињенице из Свете књиге. Исто тако православна црква представља опасност за могућу хегемонизацију света која је попримила облик глобализације. Овакав став преовлађује пошто се православна црква састоји од националних цркава које негују и чувају традицију народа и тако онемогућавају верски тоталитаризам и владавину једног центра, као што је то Ватикан, који је историјски гледано био духовни центар моћи западних окупатора. Због тога, сасвим је разумљиво што је у последње време од западних моћника делегиран отворен напад на српску и друге православне цркве, као што је јерусалимска православна патријаршија.

Исламизам је замишљен као процес супротстављања национализму како би биле савладане нације, кроз немогући пројекат глобалног верског јединства, јер сваки народ, свака нација има своје проблеме, тежње, историјско наслеђе итд. Веома интересно је да су у том пројекту узета искуства католичке цркве из средњег века, која је уназила својим догматизмом европске земље и убацила их у доба мрака. Исламски екстремисти фактички траже повратак у раздобље средњег века, како би нације које представљају биле толико уназађене и одсечене од тока цивилизације да се не би могле супротставити западним цивилизацијама. „С обзиром да се западно друштво већ трансформисало у својеврсно наддруштво, западна цивилизација, по природи ствари, настоји да се наметне као надцивилизација свим другим цивилизацијама“, пише др Војислав Шешељ у поменутој књизи.

У том погледу западна цивилизација на два важна географска подручја претворила је веру у нацију: Јевреје у Израелу и муслимане у Босни. Војислав Шешељ тако истиче: „Израел служи за обављање најпрљавијих послова у блискоисточном региону, експериментисање новим оружјима и политичким концептима, а представља драгоцен копносни носач авиона у случају опште конфронтације са панарпским национализмом, од кога су западне силе увек подозревале, сматрајући га много већом опасношћу по своје интересе од исламског фундаментализма. За светску спољну политику природа америчко-израелских односа је по свим сегментима уникатног карактера. Израел су Американци поставили као стратешку баријеру арапском национализму“.

Босна и Херцеговина такође би била идеални експеримент за тако нешто. Сматрали су да уз ескалацију силе могу лакше завадити исламску религију са православљем. Сукоб би ишао у корист Хрвата (католика). Од босанских муслимана прављени су „добри момци“ за разлику од Палестинаца или Ирачана који су „лоши момци“, не би ли се на тај начин поменути сукоб лакше разбуктао на основи „сви против свих“, у њихову корист.

Теодор Мерон, у
Потоچارима Србима
очитао лекцију

У том сценарију добро би дошло јеврејско искуство из Другог светског рата, по коме су Јевреји вечите жртве и када су кривци. У Сребреници муслимани су једине жртве иако су њихове војне и паравојне формације изазвале читаву трагедију, наравно, уз охрабрење западних снага које су биле присутне на обе стране.

У лику Теодора Мерона, према сценарију одиграном у Поточарима, оличен је заједнички симбол јеврејских и муслиманских жртава. Теодор Мерон, који је био амбасадор Израела при Уједињеним нацијама, пре него што је постао амерички држављанин и председник Хашког трибунала, са предумишљајем је кршио све резолуције Савета безбедности и Генералне скупштине УН и бранио сва злодела која је држава Израел вршила према Палестинцима, за која је била осуђена од стране светског јавног мњења, а у Сребреници је Србима прочитао лекцију из морала и права плачући над муслиманским жртвама а нико није смео да га приупита шта је са палестинским жртвама у његовој матичној земљи, које су такође у већини муслимани.

Није тачно то што тврде „неки мудраци“ да је тако морало да буде, јер су Срби изгубили рат. Рат су изгубили и муслимани пошто је Босна и Херцеговина под директном окупацијом НАТО трупа, шта више, британски обавештајац Ешдаун и њима такође креира живот и правила понашања. Срби, чак и када су из рата излазили као победници, морали су да плаћају високу цену, што је не ретко изазивало протесте европских хуманиста попут једног Виктора Игоа. Тако су у Првом светском рату западни савезници жртвовали Србе, а када је постигнут договор између западних савезника, није дозвољено да се сви Срби уједине у једној националној држави. У Другом светском рату западни савезници, конкретно Британци, подстакли су братоубилачки рат међу Србима. Пред крај рата, као што је познато, Американци су бомбардовали те исте Србе који су се борили против нацистичке Немачке, причинивши многим градовима, као што је Београд, при томе већу штету и жртве него што су то Немци учинили током читавог рата. С друге стране, Хрвати, ко-

ји су били на страни губитника у том рату, остали су некажњени. Када су трупе Црвене армије хтеле да крену пут Хрватске не би ли се обрачунале са Независном државом Хрватском, савезником фашистичке Немачке, Тито им то, уз асистенцију западних савезника, није дозволио, упутивши их на споредни пут како не би дошли у контакт са хрватском територијом и њеним становништвом.

На жалост, овдашњи „глобалисти“, који су спремни све да забораве и свашта оправдају, покушавају да негирају, не садашње чињенице и факте, већ да репродукују историју, а недвосмислено у свему томе значајну улогу игра Хашки трибунал, као што су то признали Карла дел Понте и други садашњи и бивши званичници Трибунала, који изјављују, коментаришући поједине пресуде, како је добро да се путем „права“ дође до историје, односно да на основу „суђења“ и пресуда формирају историју која ће служити идеологији глобализма и њеним лидерима. У том контексту треба гледати на кон-

кретне догађаје око кампање у вези злочина у Сребреници и даљег развоја политичких догађаја у региону.

Поменута теза свакако захтева пажњу истраживача и аналитичара, не би ли на научној основи дошли до одговарајућих конкретних чињеница које би зауставиле тај подмукли глобалистички план. То је веома важно и за озбиљне политичаре који намеравају да воде Србију и српски народ, како не би чинили грешке које је учинио Милошевић почетком деведесетих година, када је имао илузију о подршци западног света.

Хрватски „Ферал Трибун“ открива: на столу државног одвјетника Младена Бајића налази се опширан исказ о злочинима који се приписују Бранимиру Главашу

Убијали смо по Главашеву наређењу

Припадник некадашње Бранимирове осјечке бојне (БОБ), коју је основао и којом је заповједао Бранимир Главаш, ових је дана дао опширан исказ Државном одвјетништву у којем тешко терети Главаша за испитивања, мучења и ликвидацију више десетака цивила. Описи пуни потанкости и конкретних догађаја разјашњавају и убојство двојице цивила – Ђорђа Петровића и Чедомира Вучковића, који су након батинања, а прије ликвидације, били присиљавани пити киселину из акумулатора у гаражама у којима су били заточени и испитивани. Обојица су ликвидирани, а њихова имена споменута су међу погинулим осјечким цивилима у књизи 160. осјечке бригаде

Двије од неколико гаража смјештених у непосредној близини Секретаријата за народну одбрану, у дворишном дијелу садашње жупанијске управе, у Жупанијској улици у Осијеку (бивша улица Аугуста Цесарца), током 1991. и 1992. служиле су као импровизирани затвор у који су довођени српски цивили. У тим гаражама, које су иначе служиле за смјештај возног парка тадашње Општине Осијек, обављана су испитивања уз примјену бруталне физичке силе, а најмање двојица затвореника – Ђорђе Петровић и Чедомир Вучковић – били су присиљавани пити текућину из акумулатора који су се ондје налазили. Испитивању у гаражама у осјечкој Жупанијској улици било је подвргнуто неколико десетака људи, а кад би њихови иследници завршили посао, трпали би их у хладњачу месне индустрије једне новосадске твртке и одвозили. Неки од испитаника већ су били мртви, други још полуживи, с тешким озледама од премлаћивања. Споменутом хладњачом с новосадским регистрацијама, одвожени су према Драви и ликвидирани. Тијела неких касније је избацила ријека, неки никада нису пронађени, а једна особа преживјела је покушај ликвидације.

Одвођења на Драву

Сва привођења и испитивања цивила усљедила су након усмених заповиједи Бранимира Главаша, тадашњег секретара у Секретаријату за народну одбрану Општине Осијек. Посао је обављало неколико припадника БОБ-а – Бранимирове осјечке бојне, постројбе која је настала из јединице причувног састава МУП-а при Секретаријату за народну одбрану, а која је формирана 15. сирењња 1991. Та постројба позната је и као Приштапска чета, а сачињавали су је најоданији Главашеви људи, чија су имена објављена у монографији „160. осјечка бригада“, у посебном оквиру насловљеном „57 првоокупљених око Главаша“. Други пункт за испитивање српских цивила у Осијеку налазио се неколико стотина метара даље, у Дубровачкој улици 30. И оданде су након испитивања људи одвођени према Драви и ликвидирани.

Опширан исказ о тим догађајима прошле је сриједи, 6. српња, запримљен у Државном одвјетништву у Загребу. Изнио га је непосредни судионик тих догађаја, бивши припадник Бранимирове осјечке бојне, који је, мучен грижњом савјести и жељом да се расвјетле сва до данас неразјашњена убојства осјечких цивила, о свему одлучио дати исказ.

Иако се о убојствима осјечких цивила већ дуго много тога зна, иако је „Ферал“, а касније и неке друге новине, о томе писао, ово је први пут да се јавио и свједок, непосредни судионик тих догађаја.

Његов исказ тешко терети Бранимира Главаша, који је у то вријеме, ратне 1991. обављао дужност секретара Секретаријата за народну одбрану, а касније и заповједника одбране Осијека. Свједок јасно и експлицитно тврди да је Главаш не само знао за привођења, већ да их је и особно наређивао, те да се без његова знања ништа није радило.

– Налазио сам се, с још неколико стражара у непосредној близини гаража у које су довођени цивили. Речено нам је да се ради о четницима, опасним и наоружаним људима који су радили на рушењу суверенитета Републике Хрватске. Такођер, речено нам је да на сваки могући покушај бијега отворимо ватру – тврди свједок тих догађаја, тадашњи припадник Бранимирове осјечке бојне.

Главашева наредба

Његов исказ пун је потанкости, а нарочито детаљно описује када су у једну од гаража доведена двојица цивила, већ споменути Ђорђе Петровић и Чедомир Вучковић.

– Испитивали су их цијели дан – тврди очевитац догађаја. – У гаражу би, с навученим поткапама преко главе и бејзбол палицама наилазила по двојица припадника Бранимирове осјечке бојне. Чули су се тупи ударци, а потом јауци. Након неког времена двојица испитивача би одлазила према Главашеву уреду, те се поновно враћала у гаражу. Трајало је то цијели дан. Један од Главашевих прозора, на којем су биле решетке и који је био стално отворен, гледао је равно на гараже. Пред крај испитивања чуо сам како су особе заточене у гаражама тјеране да пију текућину из акумулатора. Чуо сам страшне крикове.

Тог љетног осјечког дана, кад се већ почео спуштати сумрак, измучен од боли, један од двојице заточених у гаражи, покушао је потражити спас. Чули су се тупи ударци с унутрашње стране гараже, а потом и шкрипа врата. Један од заточених, средовјечни човјек у бијелој кошуљи кратких рукава, који ни по чему није сличан на „опасног четника“, изашавши из гараже, дочекао је хицима. Пуцали су најмање двојица стражара и човјек је убрзо покошен. У дворишту данашње управне зграде жупаније настала је стрка. Чувши пуцњење, друга заточена особа у гаражи од страха се није ни помакла.

– Тада се појавио Главаш – прича очевитац догађаја који је опширан исказ о томе дао Државном одвјетништву у Загребу. – Наредио је да се друга особа из гараже смјеста ликвидира. „Одмах ликвидирати и оног другог“, баш тако је рекао – тврди очевитац. Говорило се да је први убијени Ђорђе Петровић, а крај његовог мртвог тијела – иако је био наоружан – појавила се пушка марке „томпсон“. Свједок догађаја сјећа се како је лице убијеног било изгрижено киселином. Друга особа, која није покушала бијег из гараже, убрзо након тога је ликвидирани.

Тајна Дубровачке 30

По тврдњама припадника некадашње Бранимирове осјечке бојне, кроз гараже у дворишту данашње зграде у којој су смјештене службе Жупаније осјечко-барањске, прошло је неколико десетака људи. Сви они испитивани су на исти начин, тврди очевидац и судионик тих догађаја. Неки од њих повремено су вођени у зграду надомак гаража, у којој је био Главашев уред. Како су на вратима гаража постојале мање рупе кроз које се могло гледати што заточени раде, свједок тврди да их је и сам, док је био на стражи, на такозваном стражарском мјесту „Капија 1“, повремено знао гледати, провјеравајући што раде.

– Све су то били цивили које су изводили из њихових домова или које би покупили на улици – тврди свједок. – Иако су нам их представљали као огрезле четнике и особе које раде на рушењу хрватске државе, мени тако нису изгледали. Били су то обични цивили. Једном приликом довели су и оца мог познаника с којим сам заједно ишао у школу. Нисам му могао помоћи, јер помагати тим људима у то вријеме било би више него опасно.

– Једном пригодом – сећа се припадник постројбе Бранимирова осјечка бојна – из хладњаче новосадских регистрација, а радило се о возилу марке „Застава ивеко“, испао је, на углу Улице св. Ане и Реисерове, један од заточеника у гаражи који је након испитивања био одвожен према Драви. Човјек је још био полужив, но кад су примијетили да га нема у хладњачи, настала је узбуна. Главаш је био страховито љут и пријетио је стеговним мјерама због чињенице да је тај човјек нестао и да је некоме могао испричати што му се догодило. Но, сутрадан у свитање, човјек је пронађен мртав на оближњем Анином гробљу, гдје се вјеројатно покушао сакрити и гдје је, од озледа насталих премлаћивањем, издахнуо. Након тога све се стишало и нитко није одговарао – тврди свједок.

У исказу који је запримљен у Државном одвјетништву у Загребу такођер се тврди да су се испитивања цивила, која би завршавала њиховом ликвидацијом на дравској обали, обављала и у једној приватној кући у осјечкој Дубровачкој улици 30. Свједок каже да је и особно у неколико наврата био у тој кући, те да му је са сигурношћу познато што се ондје догађало. Такођер тврди да је Главаш био упознат са свима што се ондје збива и да се ништа што је чињено није догађало без његова знања.

Заточеници у камиону

У свом исказу некадашњи припадник Бранимирове осјечке бојне, постројбе која је име добила по њеном оснивачу, Бранимиру Главашу, спомиње још један пункт на који су били довођени и испитивани цивили. Ради се о бившој војарни ЈНА, тзв. Црвеној касарни, смјештеној надомак осјечке тржнице, у средишту града. Ондје је, према тврдњама свједока, био смјештен затворени теретни камион осјечке твртке „Мобилиа“, којим се превозио намјештај.

– У том је камиону, након што је војарна ослобођена и након што су је преузеле наше снаге, било заточено десетак особа. Било је неколико заробљених војника, оних који нису пружали никакав отпор приликом освајања војарне, но већина у камиону били су цивили. Најмање тједан дана били

су закључани у том возилу, ондје су и јели и обављали нужду – тврди свједок који је у војарну више пута долазио због поправка наоружања.

– Особно сам видео – када се након неколико дана заточеништва у „сандуку“ камиона, један цивил некако извукао и сакрио под возило. Стражари и војници су га примијетили и почели викати да изађе испод возила, но он је то одбијао. Тада су га испод камиона изрешетали.

Свједок објашњава да су догађаји чији је судионик био на њега трауматично дјеловали и да је свих година које су од тада прошле, осјећао грижњу савјести због онога што се догодило и у чему је и сам судјеловао. Но, пресудно је на њега утјецала чињеница да се на љетовању, стјецајем околности, упознао са супругом једне од жртава која је била испитивана у Дубровачкој улици у Осијеку и која је касније ликвидирана на обали Драве.

– С том сам женом десетак дана доручковао, ручао и вечерао, јер смо били у истом одмаралишту. Била је то врло фина жена и ја сам се најезио сазнавши да је њен супруг један од оних који су прошли Дубровачку улицу. Тада сам одлучио да морам изаћи с истином и рећи све што знам о ономе што се догађало и што сам непосредно видео, али у чему сам и сам судјеловао.

Свједок који је прошлог тједна свој исказ дао Државном одвјетништву напомиње како је спреман о свему свједочити и пред судом и како му је, због истине и

правде, стало да се расвијетле догађаји везани уз нестанке бројних осјечких цивила ратне 1991. и 1992. године.

Главни државни одвјетник Младен Бајић потврдио је „Фералу“ у сриједу 13. српња да је Државно одвјетништво заприимило споменути исказ.

Измишљени атентат на Главаша

Почетком рујна 1991. године „Слободни тједник“ Маринка Божића донио је текст насловљен „Спријечен атентат на Главаша“. У тексту се, као „добровољац за атентат на Главаша“, наводи Ђорђе Петровић из Палаче, крај Осијека. Новинар Роберт Паулетих, који је потписао споменути чланак, наводи како је Петровић био наоружан пушком, „томпсон“, те како је прескочио ограду и почео се прикрадати згради у којој је био Главашев уред. Тада га је открила стража и ликвидирала.

На великој слици у „Слободном тједнику“, на петој страници броја од 5. рујна 1991, објављена је фотографија мртвог „атентатора“ на Главаша. Слика и оно што у тексту пише у потпуном су протурјечју. Док се у тексту говори о „диверзантском злочинцу“, који је, како тврди новинар, прескочио ограду „дошавши напосљетку само тридесетак метара од свога непријепорног циља – Бранимира Главаша“, с намјером „ликвидације Оца Славоније“, на слици се види гојазни средовјечни мушкарац, ближи шездесетима него педесетима, у бијелој кошуљи кратких рукава.

„Ферал“ је у свибњу 2000, истражујући случај наводног атентата на Главаша, сазнао да на СТ-овој слици није никакав Ђорђе Петровић, већ посве друга особа, Чедомир Вучковић, 60-годишњи умјерљеник из Осијека.

Новинар Роберт Паулетих, потписник текста о „атентату“ на Главаша, у разговору с „Фераловим“ новинаром тада је признао да догађаји који је тако вјерно описао уопће није

Бранимир Главаш,
„отац Славоније“ сејао смрт

Поруке на зидовима осликавале су политику ХДЗ

присутствовао! Паулетих текст заснива на причи о атентату, коју је чуо у Главашевом штабу, те на фотографији „мртваг четника”, коју му је уступио Алојз Кривоград, звани Футу, који је у то вријеме радио за агенцију СИГМА. Кривоград је касније, 1992. нестао негдје у Босни.

На основу исказа свједока, припадника Бранимирове осјечке бојне, сада је јасно да су том пригодом убијена двојица људи. Чедомир Вучковић био је онај који је пробио врата гараже у којој је био заточен и који је одмах ликвидирао, а Ђорђе Петровић онај који је остао у гаражи и који је ликвидирао касније. На Вучковићевом лицу били су видљиви трагови које је на кожи оставила киселина из акумулатора, па је и судач истражитељ, који је дошао обавити увијај, био згрожен призором.

Занимљиво је да се имена обојице, и Петровића и Вучковића, налазе у монографији „160. осјечка бригада”, у одјелку „Погинули цивили у Домовинском рату на подручју Општине Осиек” у којем је наведено неколико стотина људи. Посве је необично како то да се Петровић у монографији Осјечке бригаде спомиње као цивил, док је СТ тврдио да је ријеч о наоружаном и опасном четничком терористу. Међу цивилима који су наведени у споменутој књизи налазе се и имена неких који су ликвидирани након испитивања у Дубровачкој улици!

Да се о тим убојствима у Осиеку знало, те посебно да се знало како је „атентат” на Главаша посве измишљен, „Фералу” је у сијечњу 2000. године посвједочио и Петар Кљајић, дугогодишњи блиски Главашев сурадник и до краја 1999. предсједник Жупанијског суда у Осиеку. У разговору за „Ферал”, Кљајић је тада дословце рекао: „Тог су човјека (Петровића) претукли и онако претученог, по његовом (Главашевом) наређењу, други је морао направити то дјело. Може ли здрав разум схватити да нетко из Чепина, некакав Петровић, дође у жупанијско двориште тражиште Главаша да га убије? Полиција никада није обрадила и истражила тај случај. Језерчићу (бившем шефу осјечке полиције, оп. а.) није стало да се истражи то убојство, како је Петровић погинуо и тко га је убио, јер би се дошло до везе Главаша и тог убојства. Сазнат ће се тко је претукао тог Србина Петровића и по чијем је наређењу, онако претучен, стрељан.”

Сада, након исказа непосредног свједока и судионика тог догађаја, јасно је како се догодила цијела ствар и да су тада убијена двојица људи, а не само Ђорђе Петровић. Јасно је такођер и да је слика у СТ-у, намјерно или случајно, замијењена, те да на њој није Петровић, већ Чедомир Вучковић.

Испитивања, нестанци, ликвидације

Да су се иза свакодневних бомбардирања опкољеног Осиека и грчевитог отпора хрватских војника, у Осиеку 1991. и 1992. догађале и мрачне ствари, које с обраном града нису имале никакве везе, познато је већ одавно. У Осиеку је у том раздобљу ликвидирано око стотину цивили, махом српске националности. „Ферал” је у више наврата писао о

тим збивањима, а најопширнији текст у којем су набројана имена десетак особа, с конкретним подацима како су и гдје убијене, објављен је у српњу 2003.

Иако је текст био чињенично утемељен с низом провјерених информација, није учињено ништа да се наведени слушајеви истраже.

Да подсетимо, ријеч је била о убојству угледног онколога Клиничке болнице Осиек др Милутина Кутлића, који је одведен из своје куће у Мрежничкој улици 7, у Осиеку, просинца 1991. Сусједи су видјели како су око 16 сати по Кутлића дошла двојица војника у маскираним униформама, „југом” без регистрацијских ознака, с разбијеним вјетробраном. Кутлић је сутрадан пронађен у Драви, у предјелу ресторана „Бастион”, заједно с још једним тијелом које ни до данас није идентифицирано. На мјесту убојства, уз трагове крви, полиција је пронашла и 12 чакуре калибра 5,6 и двије чакуре калибра 7,65 мм. На Кутлићевом тијелу, као и на посмртним остацима друге особе, пронађене у Драви истог дана, била је видљива простијелна рана на глави, те трагови самољепиве смеђе траке, широке 55 мм. Жртвама су биле везане руке, а траком залијепљена уста.

На исти начин убијен је и Богдан Почуча, графичар некадашње осјечке „Штампе”, који је одведен из куће свог брата Јанка у Вилсоновој улици 19. Сусједи су видјели како су по њега, 29. просинца 1991. око 13 сати, аутомобилом марке „шкода” без регистрацијских ознака, дошле особе у маскираним униформама. Његов леш пронађен је неколико дана касније у Драви, с рупом од метка на глави, везаних руку.

Бранко Ловрић, директор радне заједнице осјечког ПТТ-а, одведен је из своје куће у Сисачкој улици 11, 25. студенога 1991. Свједокиња, која је у кући живјела као подстанарка, видјела је два униформираниа мушкарца и једну жену, плавушу, како звоне на Ловрићева врата. Позвали су га на информативни разговор, рекавши му како ће га за пола сата вратити кући, но од тада му се губи сваки траг. На задње сједило сивог BMW металика, без регистрацијских ознака, с Ловрићем су сјела двојица мушкараца, док је жена возила. Ловрићеве посмртни остаци никада нису пронађени.

„Ферал” је у листопаду 2003. објавио драматичну исповијест Радослава Ратковића, запосленика Клиничке болнице Осиек, јединог преживјелог међу десетак особа које су, попут Кутлића, Ловрића и Почуче, ликвидирани на истовјетан начин, након испитивања у Дубровачкој улици у Осиеку. Десет година касније, Ратковић је свој исказ дао хрватској полицији, која је 2001. обављала истрагу о бројним убојствима осјечких цивили. Његово свједочење снимљено је на видеоврпцу.

Ратковић, који данас живи у једном војвођанском селу, потанко је описао што му се све догађало и како му је пуцано у главу прије него што је гурнут у Драву, те како је ипак испливао и спасио се. Иако је имао врло јасне спознаје тко је у њега пуцао и иако је то рекао у полицијској истрази 2001, ништа се није догодило.

На неразјашњена осјечка убојства из тог времена упозорио је и Вјенцислав Бил, такођер припадник Приштапске чете, како је касније службено названа Бранимирова осјечка бојна. Бил је у својим сазнањима, у којима спомиње убојства не само Срба већ и хрватских бранитеља, спомињао и конкретна имена попут Тихомира Међугорца, Мате Шабића, Миле Станара, те Душка и Драгана Бекића, те наводио и на траг њихових егзекутора, а о свему је написао и опширну представку, коју је упутио на највише државне адресе. Иако је о својим сазнањима послјије и јавно говорио, никаква истрага није била покренута.

Сада се, међутим, први пут појављује и свједок, непосредни судионик догађаја у којима су убијани осјечки цивили.

(Драг Хедл, „Ферал Трибунал”)

Десет је година како је Хрватска окупирала Републику Српску Крајину

ОЛУЈА ОДУВАЛА И УЈЕДИЊЕНЕ НАЦИЈЕ

Венсов мировни план, којим је гарантована међународна заштита РСК, никада није стављен ван снаге. Сходно томе, УН као гарант његовог спровођења и даље имају обавезу да дипломатским или војним путем хрватског агресора истерају из Крајине и ствари врате на стање пре 2. августа 1995. године

Пише: Душан Марић

Десет је година од окупације Републике Српске Крајине од стране Хрватске и највећег етничког чишћења у Европи након Другог светског рата, у току којег је око 300.000 Срба из својих домова и завичаја протерано у иностранство.

Војна акција „Олуја”, којом је Крајина претворена у опустело згариште, није „одувала” само крајишке Србе, него и последњу трунку кредибилитета Уједињених нација и такозване међународне заједнице. Тог августа светска организација отворено се легитимисала као пуки инструмент у рукама америчког државног тероризма, један од гробара међународног права и сопствене Повеље и саучесник у другом геноциду који је у двадесетом веку извршен над српским народом на простору Хрватске.

По мировном споразуму који је у марту 1992. године специјални представник Савета безбедности УН Сајрус Венс потписао са највишим званичницима Хрватске, СР Југославије и РСК, а који је озваничен посебном резолуцијом Савета безбедности УН, Република Српска Крајина стављена је под пуну заштиту Уједињених нација, а на границу између две новостворене државе, настале насилним разбијањем СФРЈ, распоређене су међународне мировне снаге.

Сходно томе, генерални секретар и Савет безбедности УН били су дужни да спрече било какву агресију Хрватске на Крајину, па тако и последњу, извршену првих дана августа 1995. године. Ако већ нису то учинили, морали су, било дипломатским, било војним средствима, присилити хрватску војску да напусти окупирану територију и омогућити протераном становништву да се врати кући, као што је то учињено у случају Косова и Метохије. Иако оно, за разлику

од Крајине, пре избијања ратног сукоба и егзодуса шиптарског становништва није имало статус територије под заштитом Уједињених нација. Дакле, Уједињене нације имале су обавезу да ствари у Републици Српској Крајини хитно врате на стање од 1. августа 1995. године, уочи хрватске агресије. Та обавеза још увек стоји. Тим пре што Срби из Крајине ни на који начин нису кршили Венсов мировни план, већ су доследно извршили све своје међународне обавезе.

Уместо да су поступиле у складу са сопственом Повељом, сопственим резолуцијама и међународним правом, одбиле своју заштићену зону и свој кредибилитет, Уједињене нације се већ десет година понашају као да проблем Републике Српске Крајине не постоји. Иако постоји и проблем и, формално-правно Република Српска Крајина. Јер, упркос хрватској агресији и окупацији, Венсов мировни план и резолуције Савета безбедности УН којима је РСК верификована као међународни субјект никад ниједним актом било ког органа УН нису стављени ван снаге.

Још срамотније и криминалније јесте то што су Уједињене нације заједно са проблемом РСК „под тепих“ гурнуле и бројне масовне злочине хрватске војске и полиције над српским становништвом, у којима је убијено на хиљаде људи и од којих је већина почињена у присуству мировних снага којима је командовао генерални секретар Уједињених нација лично.

Командант усташких банди које су клале Србе по Вуковару у Хрватској национални херој

Током лета и у јесен 1991. године, на подручју Вуковара, Источне Славоније и Барање припадници хрватских паравојних и полицијских формација убили су око 1.100 српских цивила. Већина њих ликвидирана је у својим кућама или склоништима и не могу се третирали као случајне жртве ратних дејстава или колатерална штета. Међутим, до сада због тих злочина Хашки трибунал, такозвани суд који су основале УН, није оптужио, а камоли осудио, ниједног Хрвата. Напротив, гебелсовском упорношћу Хрвата, тзв. међународне заједнице и армије плаћеника Запада из Србије у измишљању и преувеличавању српских злочина на подручју Вуковара, злочини почињени над Србима и жртве тих злочина потпуно су гурнути у страну и заборав. Истовремено, због убиства 200 хрватских војника на Овчари код Вуковара подигнуто је туце оптужница.

У Хагу се због тога суди Слободану Милошевићу, Милету Мркшићу, Веселину Шљиванчанину и Мирославу Радићу (пети оптужени, Славко Докмановић, скончао је у ха-

У ноћи између 11. и 12. децембра 1991. године, у славонском селу Паулин Двор група хрватских „бојовника“ ликвидирала је деветнаест мештана српске националности. Несрећни људи прво су доведени у кућу Богдана Крзмана, а затим масакрирани.

Настојећи да прикрију злочин, хрватске власти су њихова тела убациле у бурад, коју су затим скривале на разним локацијама. Ипак, у мају 1998. године посмртни остаци осамнаест жртава пронађени су у Ризвануши код Госпића!? Тело деветнаесте жртве није пронађено.

Иако су њихова имена органима хрватског правосуђа била позната дан после извршеног злочина, иако им је организовано и „суђење“, ниједан од починилаца масакра у Паулином Двору још увек није осуђен.

шкој тамници), док је у Београду у току судски поступак против више десетина српских територијалаца из Вуковара и околине. Испада да је стрељање 200 разоружаних хрватских војника, који су пре тога починили бројна зверства над својим комшијама Србима, много већи злочин него убиство више од 1.000 српских цивила! Апсурд је досегао такве размере да се данас и у Србији сматра сасвим нормалним то што се командант усташких банди које су клале по Вуковару Миле Дедаковић Јастреб безбрижно башкари по Загребу, као национални херој, а што истовремено тројица српских официра, који су, за разлику од Дедаковића, у то време командовали регуларном војском међународно још увек признате државе СФРЈ, труну у затвору у Шевенингену.

У ноћи између 16. и 17. октобра 1991. године хрватске власти у Госпићу ухапсиле су у њиховим становима и кућама 150 мештана српске националности, међу њима 48 жена, одвеле их изван града и исте ноћи ликвидирале. Према изјавама Хрвата – сведока, који су и сами учествовали у извршењу злочина (а који су у међувремену, након објављивања њихових сведочанстава, такође убијени), екипу која је извршила хапшење и ликвидацију Срба лично су предводили тадашњи челници хрватске власти и војске на том подручју Тихомир Орешковић и Мирко Норац, који је вапаје жртва да буду поштеђени и неодлучност одређених целата да почну покољ прекинуо тако што је пришао једној од заробљених жена и из пиштоља јој пуцао у главу.

Од 150 те ноћи убијених госпићких Срба, до сада су пронађена тела само њих двадесет и шест, међу њима девет жена. Пронађена су у једној септичкој јами. С обзиром да су сва тела била угљенисана, претпоставља се да су и остале жртве или спаљене или убачене у неку од јама у околини Госпића, које су већ биле препуне костију преко педесет хиљада Срба које су Хрвати у њих убацили од 1941. до 1945. године.

Након серије потресних сведочанстава о госпићкој вартоломејској ноћи која су објављена у штампи, хрватски правосудни органи ухапсили су Норца и Орешковића. Очекивало се да ће читав случај преузети Хашки трибунал, али хашки тужиоци нису били заинтересовани. Исти они по чијој је оптужници Србин Душко Тадић због малтретирања заробљеника и једног недоказаног убиства осуђен на две деценије робије.

Миро Бајрамовић, који је признао да је заклао 70 Срба, још увек на слободи

Од 11. октобра 1991. до 29. марта 1992. године, дакле за шест месеци, на ширем подручју Западне Славоније убијено је преко 1.500 српских цивила из тог краја, али и несрећника који су довођени из других делова Хрватске, пре свега из Загреба. Највише њих убијено је у Пакрачкој Пољани и Марином Селу, у којима је у том периоду „буђења хрватске тисућлетне демократије” радила кланица за убијање Срба. На истим принципима на којима су у време Павелића и претходне НДХ радили Јасеновац, Јадовно, Градишка...

Наиме, припадници хрватске војне полиције, којом је командовао Дамир Шарац и специјалне „постојбе” полиције, којом је командовао један од најближих Туђманових сарадника Томислав Мерчеп, организовано су купили пунолетне Србе из њихових домова, са њихових радних места или их хватали на улици, одводили у логор и тамо, након мучења, убијали. Углавном маљевима и ножевима. По изјавама које су неколико година касније неки од целата дали хрватским правосудним органима, срећни су били они ухапшени Срби које су одмах по довођењу у логор усташе клале по хитном поступку, јер су тако били поштеђени ужасне физичке и психичке тортуре.

Ради обмањивања светске, али и оног дела хрватске јавности која се противила повампирењу НДХ-а, хрватско правосудје ухапсило је групу кољача из Пакрачке Пољане и организовало им суђење. Прецизније, фарсу од суђења. Упркос томе што о покољу Срба у Пакрачкој Пољани и Марином Селу постоје хиљаде страница писаних докумената и километри траке са видео и тонским записима, јер су Туђманови бојовници често до у детаље камерама снимали мучење и убијање својих жртава, упркос томе што постоји судско признање појединих учесника, сви злочинци су пуштени на слободу – због процедуралних грешака у току судског процеса, које су очигледно намерно прављене. Без дана затвора прошао је и Мерчепов заменик Миро Бајрамовић, који је пред судом признао да је својеручно заклао бар 70 несрећника и да је био учесник или сведок у око 300 убистава. Ни седамдесет закланих Срба нису били довољан разлог да хашка тужитељица Карла дел Понте подигне оптужницу против Бајрамовића.

Без хашког или неког другог судског епилога остао је и злочин систематског етничког чишћења српског становништва из северних делова Западне Славоније почињен у јесен 1991. године, у току којег су Срби протерани из преко 200 села, а сва њихова имовина конфискована.

Тешко рањене крајишке полицајце Хрвати убацили у јаму заједно са псима и мачкама који су наставили да их живе комадају

Терор над Србима није престао ни након марта 1992. године и ступања на снагу Венсовог мировног плана, када су на границу између Хрватске и Крајине дошле међународне војне снаге, па Фрањо Туђман и његови доглавници више нису могли да своје варварство правдају наводним српским војничким провокацијама и злочинима. Али, нису уопште морали да га правдају: кад су напади на РСК и убијање тамошњег становништва били у питању, они су од стране тзв. међународне заједнице, предвођене Вашингтоном и Бриселом, очигледно и даље имали потпуно одрешене руке. Без обзира што је РСК сада званично, на основу резолуције Савета безбедности, постала зона под заштитом Уједињених нација.

Иако се наведено подручје налазило не само под формалним него и директним надзором УНПРОФОР-а, хрватска војска је 21. јуна 1992. године напала и окупирали Миљевачки плато у Далмацији. Том приликом у хрватске руке пао је педесет и један припадник милиције Крајине. Једанаест њих остављено је за размену и одведено у логоре, а остали су убијени.

Првих седам милиционера чија тела су размењена имало је смркану лобању и одсечене уши, које су хрватски војници одсекли и однели са собом, као доказ учињеног „подвига”. Код двојице вратови су били пресечени ножем. Исте или сличне ране пронађене су и на телима још четрнаест касније размењених несрећника.

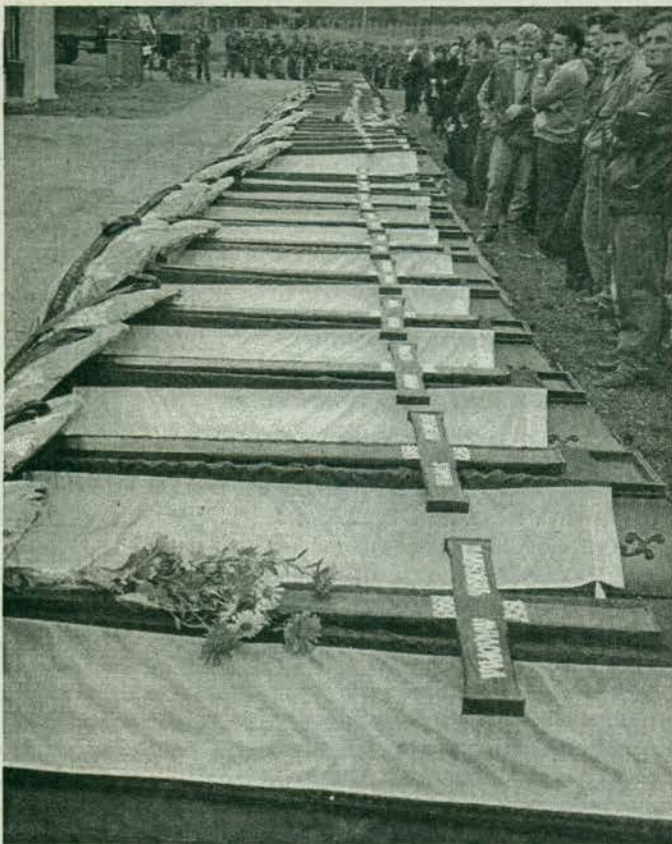
Последњих деветнаест крајишких милиционера пронађено је у јами Љуг код села Бачићи. Код дванаест њих главе су биле смркане ударцима дрвеном тољагом (која је, залепљена крвљу и власима косе, пронађена поред јаме), а седморици је глава била одсечена и однешена. Непобитно је утврђено да су неки од заробљених српских милиционера у јаму убачени тешко рањени, али пре него што су издахнули, због чега су Хрвати касније у јаму убацили живе псе и мачке, да доврше њихов крвави посао.

Приликом ексхумације, помешане кости људи и животиња заједно су извађене из јаме. Монструозније и од самог злочина и начина на који је почињен је то што су хрватски војници касапљење својих заробљеника и њихово убацавање у јаму снимали видео-камером, а још монструозније је што је тај снимак касније јавно приказиван на усташким журкама у Шибенику и дистрибуиран међу усташама у Хрватској и на Западу. Међутим, Хрвати немају издајника калибра Наташе Кандић, који би био спреман да снимак злочина достави телевизији или Хашком трибуналу (јер, исти би врло брзо настрадао у намештој саобраћајној несрећи или сличном „несрећном случају”), нити телевизију која би тај снимак емитовала.

Због ратног злочина почињеног на Миљевачком платоу није одговарао ниједан хрватски војник, војни командант или политичар. Ни у Хагу, ни у Хрватској. У „демократској” и „правној” држави чије правосудје у монтираним процеси-ма Србе оптужене и за само једно убиство кажњава са по 15-20 година робије.

Након масакра у Медачком цепу није пронађено ниједно живо створење

У другој агресији на, гаранцијама Уједињених нација међународним војним снагама, „заштићену” Републику Српску Крајину, која је уследила 22. јануара 1993. године, хрватска

војска упала је у Равне Котаре, потпуно уништила села Смоковић, Кашић и Ислам Грчки, на том подручју убила укупно 326 српских цивила и милионера, а преостало становништво натерала у збегове.

Седам месеци касније, 7. септембра 1993. године, хрватска војска злочин је поновила на подручју Медачког џепа. У акцији у којој је примењена тактика „спржене земље“, окупирана српска села Читлук, Дивосело и Почитељ савршена су са земљом, а све у њима затечено становништво, укупно осамдесет и шест мушкараца и жена, углавном стараца и баба, убијено. И овде су хрватски војници демонстрирали целокупни усташки репертоар убијања – неке жртве су заклали, друге искасапили ножевима и секирама, треће дотукли маљевима, четврте живе запалили у њиховим кућама.

Четрнаест жртава из Медка још увек није пронађено. Претпоставка је да су оне паљене на некој од ломача чији „ложачи су били толико ревносни да су ватру одржавали све док и последња кост није претворена у пепео. О бруталности коју су агресорски војници испољили у Медачком џепу говори и податак да су, осим људи, побили и све животиње – крупну стоку, овце, псе, мачке и кокошке!

За злочин почињен у Медку, Хашки трибунал подигао је само једну оптужницу, а и ту једну против Шиптара на служби у хрватској војсци Рахима Адемија. Наравно, оптужница је подигнута реда ради, да би се јавности још једном бацила прашина у очи и тако бар мало замаглила неспорна истина да је Хашки трибунал основан само зато да би се преко њега и након формалног окончавања оружаних сукоба на простору некадашње СФРЈ наставио рат против Срба, Србије и Републике Српске. Јер, сваком ко се иоле разуме у проблематику међунационалних односа и ратова на Балкану јасно је да један Шиптар, без обзира на чин и функцију ко-

ју је тада имао, у септембру 1993. године, у Хрватској и њеној војсци није могао да одлучује ни о много неважнијим питањима него што је масакрирање скоро стотину српских цивила, и то у подручју које се формално налазило под заштитом Уједињених нација. Као што је јасно да ће Адеми добити минималну казну. Тек толико да не испадне да су га цабе доводили у Хаг.

Срби убијени у „Бљеску” и „Олуји” спаљивани у железари у Сиску

Дан пре масакра у Медку, да би пажњу руководства Републике Српске Крајине и команде Српске Војске Крајине одвукли од планиране акције у Лици, хрватски војници починили су тежак ратни злочин у Мирлобић Пољу код Дрниша, убивши седморо цивила – пет жена и два старца. Три жртве пронађене су на ломачи, потпуно угљенисане.

Првог маја 1995. године, хрватска војска напала је и окупирала српску област Западна Славонија. У акцији познатој под шифрованим називом „Бљесак” убијено је око 300 Срба, углавном цивила, од чега је до сада пописано њих 281. Највише несрећника страдало је у избегличким колонама које су магистралним путем Окучани – Градишка бежале према Сави, а биле су мета напада хрватске авијације и пешадије. На делу пута код Нове Вароши Хрвати су своје дојучерашње комшије газили тенковима, па су након уклањања остатака лешева, да би избрисали трагове свог дивљаштва, асфалт прали детерџентом и шмрковима, а пут три дана држали затвореним за саобраћај. Постоје озбиљне индиције да је знатан број лешева Срба убијених у „Бљеску” и, нешто касније, „Олуји” спаљен у Железари Сисак. И међу Хрватима у том граду преовладава мишљење да управо у спаљивању Срба треба тражити објашњење мистериозног самоубиства које је извршио генерални директор железаре.

У последњој агресији на Републику Српску Крајину, операцији „Олуја”, која је окончана њеном потпуном окупацијом и прогоном око 300 хиљада становника српске националности и у данима након њеног завршетка хрватски војници и полицајци убили су најмање 1.700, а по неким проценама и преко 2.000 српских цивила и војника. Највише њих убијено је након заробљавања, у својим домовима, нападнутим избегличким колонама или гранатираним насељима. Само првог дана агресије на поједине крајишке градове хрватска артиљерија испалила је преко десет хиљада граната, дакле око две хиљаде пута више него што их је од стране Хашког трибунала оптужени Милан Мартић испалио на Загреб.

Након завршетка рата, организованом акцијом иза које је стајао државни апарат (што је у десетинама врло исцрпних, доказима поткрепљених извештаја констатовао и хрватски Хелсиншки одбор за људска права), у Крајини је убијено више стотина цивила српске националности, углавном особа поодмакле животне доби, које су у августу 1993. године процениле да „немају рачуна” да зарад још неколико преосталих година живота напуштају своје огњиште и потуцају се по туђини, а запаљено је и срушено око педесетак хиљада кућа и других објеката у власништву Срба.

Ради илустрације како су све несрећни људи убијани поменућу случај Гојка Добраша из Катинаца. Док је, 27. марта 1997, две године након завршетка рата, Гојко нешто радио у свом дворишту у „посету” му је дошло неколико комшија,

Хрвата. Без икаквог повода, прво су га зверски претукли. Када им је досадило да га туку, натерали су га да пред кухним прагом ископа ров своје висине. Онда су га до грла закопали у земљу и оставили да умре у најстрашнијим мукама.

Мученик Гојко Добраш убијен је на исти начин на који су својевремено Американци убијали домороце Индијанце. Из истих разлога: због етничког чишћења и отимања њихове земље. Остаје само нејасно да ли су на идеју како да убију свог комшију Хрвати дошли сами, сећајући се сличних сцена из америчких филмова, или су их томе обучили амерички генерали који су их по одобрењу ратних злочинаца Вилијема Клинтона и Медлин Олбрајт, припремали да нападну и окупирају Републику Српску Крајину – заштићену зону Уједињених нација. Ову дилему могао би, евентуално, да реши само суд. Међутим, суђења неће бити. Убијени Гојко Добраш био је Србин. А убијен је усред сезоне лова на Србе коју су прогласили званични Вашингтон и Брисел, уз прећутну сагласност Уједињених нација. Та сезона лова још увек није завршена.

За само две године у Хрватској срушено 70 а тешко оштећене 94 православне цркве

Истовремено са физичким геноцидом над Србима у Хрватској у току последњег рата извршен је школски пример духовног геноцида.

Протеривање ћирилице из школа, спаљивање или бацање у смеће на стотине хиљада примерака књига чији су аутори Срби или које су штампане ћирилицом, минирање споменика и систематско уништавање српске културне баштине, избацивање из радио и телевизијских програма свих српских певача (осим оних који су се, попут Ђорђа Балашевића и сличних моралних гњида, отворено ставили на страну срп-

ских непријатеља, као Туђманови и Изетбеговићеви гласноговорници), уклањање ћириличних назива са јавних објеката и установа, само су део репертоара државне кампање на сатанизацији и затирању свега што је српско, која је започела доласком ХДЗ-а и Фрање Туђмана на власт, да би кулминацију имала након изјава председника Хрватске датих др-

Двадесет и првог септембра 1991. године, у Карловцу, на месту преко реке Коране, хрватски војници убили су 12 заробљених припадника ЈНА. Зликовци су прво жртвама пуцали у ноге, како не би могле да беже, а онда су их буквално, у пуном смислу те речи, искасапили.

Иако је у масакру учествовало више од десет починилаца, хрватска полиција и правосуђе су за злочин оптужили само Михајла Хрastoва. Крвник је након хапшења признао и до детаље описао своје учешће у злочину, организовано му је суђење, али још увек није осуђен ни на дан затвора, а и како би био, кад Хрвати Хрastoва славе као националног хероја, и када га на сваком рочишту препуна судница поздравља овацијама, које трају и по десетак минута. И то само зато што је клао везане Србе.

жавној телевизији „срећан сам што ми супруга није Српкиња или жидовка” и „у Хрватској нема места за реметилачки фактор”, односно Србе.

Та кампања, комбинована са масовним убиствима, претеривањима, отпуштањима с посла, истеривањима из станова и свакодневним претњама довела је до тога да се пре „Олује” и егзодуса српског народа из РСК из Хрватске иселило преко 250.000 Срба.

Они што су остали у Хрватској, а да би своје породице заштитили од терора, почели су да се изјашњавају као Хрвати, да децу шаљу на римокатоличку веронауку, а забележено је и неколико случајева крштења српске деце у римокатоличкој цркви.

Размере духовног геноцида извршеног над Србима у Хрватској најбоље се могу сагледати кроз трагичну судбину Српске православне цркве и рушење њених светиња.

Овде дајемо кратак преглед порушених, оштећених цркава и других светиња од почетка хрватске оружане сецесије од СФРЈ, која је започела у августу 1991. године, па до краја 1993. године.

У пет епархија СПЦ у Хрватској за две и по године потпуно је срушено 70 цркава. Од тог броја, 41 црква је минирана, 19 запаљено а 10 срушено циљаним гранатирањем.

Оштећене су, и то углавном теже, уз демолирање и крађу икона и другог инвентара, 94 цркве и четири манастира. Од пет епархијских резиденција четири су срушене. Порушено је 12 гробаља и 19 капела, а скоро да и нема православног гробаља у Хрватској на којем није било уништавања надгробних споменика.

Порушено је 37 парохијских домова, шест њих опљачкано, а 25 демолирано или оштећено.

Потпуно су уништене две епархијске ризнице, један црквени музеј, два црквена архива и две библиотеке.

Између осталог, на православној Божић 1992. године, минирана је Саборна црква Светог Николе у Карловцу саграђена 1787. године. Њен вршњак Храм Светог Спиридона у Петрињи са земљом је сравњен 12. августа 1991. године. Седиште Карловачке епархије, са храмом, владичанским двором, ризницом, архивом и библиотеком минирани су и опљачкани на католички Божић, 25. децембра 1993. године.

Од цркава брвнара у Рестовцу (саграђена 1700. године) и Доњој Раштаници (саграђена 1709. године) није остао ни траг.

Зграда Митрополије у Загребу (саграђена 1887. године и регистрована као споменик културе), у којој су се, поред седишта митрополита Јована, налазили музеј и библиотека са обиљем изузетно вредног културног наслеђа из 18. и 19. века, минирана је у ноћи 11. априла 1992. године.

Седиште православне епархије у Пакрацу, барокно здање изузетне вредности, саграђено 1732. године, опљачкано је и демолирано, а „Епископска књижница“, једна од највреднијих српских библиотека, коју је основао Арсеније III Чарнојевић, опљачкана и разнесена широм света. Поред старих рукописа у фондовима Књижнице налазило се и 112 србуља, више него и у једној другој српској библиотеци.

Црква Свете Тројице у Новој Градишки (којој је ово било четврто рушење у последњих 250 година) у овом рату минирана је девет пута. Безуспешно. Десети пут доведени су стручњаци из Загреба. Након рушења и последњи траг постојања цркве је уклоњен, а црквиште је поплочано!

Међу минираним светињама налази се и Храм Светих апостола Петра и Павла у Кућанцима, родном месту патријарха Павла.

Процењује се да је у порушеним црквеним објектима уништено или је из њих украдено најмање 3.200 икона.

(аутор је новинар који се већ деценију бави истраживањем ратних злочина)

Другог маја 1993. године, Милан Мартић, председник РСК, наредио је да се испали пет граната на главни град Хрватске Загреб.

Другог августа исте године Фрањо Туђман, председник Хрватске, наредио је да се само по Книну, главном граду РСК, испали више од 5.000 граната.

Мартић је гранате испалио у сред хрватске агресије на Западну Славонију, у нади да ће тако одвратити агресора и зауставити етничко чишћење и масовне покоље над српским становништвом, који су увелико трајали. Учинио је то да би одбранио своју државу и заштитиену зону УН.

Туђман је гранате на Книн испалио да би окупирао територију друге државе и уништио заштитиену зону УН.

Мартићеве гранате по Загребу убиле су петоро хрватских цивила.

Туђманове гранате по Книну убиле су (само првог дана агресије) седморо српских цивила. Наредних дана број жртава хрватског напада на Книн и околину је утридесетостручен.

Милана Мартића је хашко тужилаштво оптужило због гранатирања Загреба и он се већ три године налази на хашкој робији. Без суђења и судске пресуде.

Фрању Туђмана хашко тужилаштво није оптужило ни због гранатирања Книна, ни због на десетине много тежих ратних злочина који су по његовом наређењу почињени пре „Олује“, укључујући и најтежи злочин – злочин против мира.

Карла дел Понте и њени сарадници објашњавају да би они подигли и оптужницу против Туђмана, али да их је он предухитрио својом смрћу.

Лажу. Јефтино, пибицарски.

Оптужница против Мартића подигнута је 24. маја 1995. године, дакле само 23 дана након гранатирања Загреба.

Фрањо Туђман умро је пет година након гранатирања Книна. Да су у његовом случају испољили ажурност као и у случају Србина Мартића, хашки тужиоци су против Павелићевог наследника могли да напишу 79 оптужница.

Оптужницу против Туђмана нису подигли зато што нису ни имали намеру да је подигну.

Оптужницу против Мартића подигли су зато што је он Србин, а они инквизитори који имају задатак да кажњавају и сатанизују Србе. Посебно њихове политичке лидере и војне команданте.

Са подизањем оптужнице против председника РСК пожурили су због процене њихових вашиingtonских и бриселских газда да ће њеним објављивањем и претећом поруком целом српском народу, коју она објективно носи са собом, а уочи одсудног напада на Крајину, у чијем планирању и извођењу су активно учествовали, заплашити и деморалисати не само Мартића и његове сараднике, него и командни кадар Српске војске Крајине и тако својим пштићеницима усташама (за чији је рачун НАТО пре почетка „Олује“ авијацијом уништио све важније центре везе и противавионске системе Српске војске Крајине и, приде, блокирао радио везе међу крајишким јединицама) олакшати да заврше заједнички злочиначки подухват.

Суштина Плана 3-4

Полуга етничког чишћења

• План 3-4 је најнепријатније сведочанство о умешаности УН, других међународних организација, западноевропских и других великих земаља, укључујући Руску Федерацију и Сједињене Америчке Државе, у разбијање СФР Југославије и одобравање агресије Хрватске на Републику Српску Крајину

• План 3-4 је дословно односио на „Котар Глину и Котар Книн”. Сви остали делови РСК би били укључени у Републику Хрватску, без права Срба на било какву аутономију у њима – мада су ти делови чинили две трећине Републике Српске Крајине

Пише: Слободан Јарчевић

План 3-4 није оно што средства јавног информисања, па и многи историчари, политиколози, правници и други истраживачи сепаратистичких ратова у Југославији вежу за неспоразум између председника РСК Милана Мартића и америчког амбасадора у Загребу Питера Галбрајта, у Книну, почетком 1995. године.

План 3-4 је само детаљ опсежног злочиначког подухвата, ради прогона српског православног становништва из српских исконских земаља смештених претежно у историјској Војној крајини, или Војној граници, српској аутономној области у Аустрији, од 16. до пред крај 19. столећа. На тој земљи је (а и у Босни и Херцеговини) фашистичка Хрватска, у Другом светском рату, обавила замашно биолошко истребљење српског, ромског и јеврејског становништва. Потпу-

но уморство ова три народа је било предвиђено уставним и законским одредбама хрватске државе, 1941. године. Законом им је одузета и целокупна покретна и непокретна имовина, као што ће то хрватско законодавство регулисати и за целокупну српску имовину од 1990. до данас. Додуше, овог пута је интервенисала Међународна заједница, па се хрватско законодавство прилагођавало спољним притисцима, али је задржало толико недоречених и компликованих одредби, да је већини прогнаних Срба немогуће ући у посед, вратити држављанство, уштеђевину, примати пензију и инвалиднину, итд.

Кад је реч о овом малом обзиру Међународне заједнице према српској имовини, морамо јој одати признање и да су њени тзв. мировни посредници упозорили да је Хрватска, једностраном одлуком у Сабору, укинула државотворност (конститутивност) српском народу, који је, као носилац ан-

тифашистичке борбе у Другом светском рату, добровољно унео своје етничке и историјске територије у федералну југословенску јединицу Хрватску, уз наглашену уставну регулативу о потпуној равноправности хрватске и српске етничке заједнице.

Хрватска власт је (1992) морала да узме у обзир ово упозорење међународне заједнице. Обећала је да ће Србима вратити равноправност укинута 1991. године. Као и у свим другим приликама, Хрватска је и ово обећање изиграла. Уместо да се уставно Срби опет означе као државотворни (конститутивни) народ, у хрватском парламенту је нађена једна друкчија одредница – постали су „национална заједница“. За живо чудо, међународна заједница је прихватила и ово, једва разумљиво, решење, мада је претходно захтевала да се српски статус у Хрватској регулише онако како је то било и у Уставу СФР Југославије. Тако су Хрватској остале одршене руке за даље манипулације с наводним враћањем претходно погажених српских права.

У тим манипулацијама, значајну улогу ће одиграти хрватска понуда широких аутономних права за Србе, која ће бити истоветна од 1992. до 1995, али ће до 1995. године бити без званичног назива, а од 1995. ће добити име – План 3-4. Тај план о аутономним правима Срба у Хрватској ће, изненада, бити најављен као новост и мировни посредници ће сакрити чињеницу да је реч о плану који је нуђен, узастопно, 1992. и 1993. године – све док није потписан Ердутски споразум 15/16. јула 1993. године.

Значи, он 1995. није био никаква новост, ако новосту не обележимо чињеницу да је тај план донео у Книн амерички амбасадор у Загребу Питер Галбрајт. Јер, 1992. године су га у Книн донели копредседници Међународне мировне конференције о Југославији Сајрус Венс и лорд Дејвид Овен, са службеницима УНПРОФОР-а.

План 3-4 је најнепријатније сведочанство о умешаности УН, других међународних организација, западноевропских и других великих земаља, укључујући Руску Федерацију и Сједињене Америчке Државе, у разбијање СФР Југославије и одобравање агресије Хрватске на Републику Српску Крајину. Нажалост, већина средстава информисања у СР Југославији су (и она Милошевићевог режима и опозиционих странака) кривотворила све око плана и оптуживала руководство Републике Српске Крајине да је било некооперативно, а да би се прихватањем плана избегла хрватска агресија и етничко чишћење РСК од Срба. Јавност је, оваквим информисањем, обманута.

План 3-4 је само детаљ опсежног злочиначког подухвата ради прогона српског православног народа из српских исконских земаља.

Суштина свега је у томе да су Хрвати нудили Србима (и 1992. и 1995) решавање српских личних и националних права у два среза, а Срби су полазили са становишта да се у тим правима мора узети у обзир цела територија Републике Српске Крајине, или „Зона под заштитом Уједињених нација“, како је Крајина била означавана у документима Уједињених нација.

Иако су мировни посредници били на целој територији Републике Српске Крајине, и иако су сами означили њене границе према Хрватској, они су, и у фебруару 1993. у Њујорку, понудили крајишкој делегацији да се расправља о српској аутономији у два среза! Затим су дозволили хрватској делегацији да то исто предложи на састанцима у априлу и јуну 1993. у Женеви.

Делегација РСК није желела да разговара о њему. Предлог је био више него детињаст. Детињаст, зато што је његов садржај више лично на ругање, него на правни темељ за враћање одузетих права једном од два државотворна народа. Да се та државотворност није подразумевала, говори чињеница да су Хрвати српску самоуправу предвидели само у два среза, што је чинило једва једну трећину Републике Српске Крајине. А да је неозбиљност била потпуно заступљена у Плану 3-4, указује понуда да се у та два среза успоставља: српски парламент, председник државе, влада, српски језик у школама, царина, војска, полиција, новац, застава, грб и, поред тога, омогућило би се учешће српских представника у законодавним и извршним телима Републике Хрватске. Доследно је написано да се све ово односи само на „Котар Глину и Котар Книн“. Сви остали делови РСК би били укључени у Републику Хрватску, без права Срба на било какву аутономију у њима, мада су ти делови чинили две трећине Републике Српске Крајине.

А што се тиче територијалног простирања тадашњих (и данашњих) хрватских котара (срезова), није било јасно шта би обухватили котари Книн и Глина. Хрватска је умножила број општина у односу на време у Југославији за више од три пута. Тако су неке месне заједнице проглашене општинама, па је Србима нуђена „држава у држави“ у 11 општина. Значи, општина није била пространа и с много насеља као у Југославији, а ових 11, нуђених Планом, налазило се око градова Книна и Глине. Преко подручја између ових котара (делови Лике и Кордуна), која не би улазила у два котара, према обећањима хрватске стране, пружао би се коридор између српских политичких центара Глине и Книна!

Велика одговорност на усамљеном председнику Милану Мартићу

Један поштени британски дипломата нас је обавестио о предстојећем доласку америчког амбасадора Питера Галбрајта у Книн. Упознао нас је да ће Галбрајт понудити план о српској аутономији у Хрватској, нагласивши да је веома неповољан за Србе. Саветовао нас је да га прихватимо као основу за преговоре, јер ће им светски медији посветити велику пажњу, па ћемо моћи да изнесемо своје ставове и чиње-

нице о свеукупним српско-хрватским односима. Овај поштени британски дипломата је био начисто с тим ко какву улогу игра у разбијању Југославије и храбрио нас је да ћемо, расправљајући о Плану 3-4, успети да докажемо да су међународна заједница и Република Хрватска неискрене кад обећавају (посебно Планом 3-4) Србија пуна права у Хрватској.

Председник Милан Мартић је био упознат с овим ставом британског дипломате, а знао је и садржај документа којег смо чекали, али су га тих дана забрињавале друге околности. Република Српска Крајина се нашла у веома тешкој ситуацији. Хрватска је тражила да мировне снаге УН заврше своју мисију, истичући да оне Хрватској више нису потребне. На овакав захтев реаговале су УН и копредседници Мировне конференције о бившој Југославији, покушавајући да задовоље хрватске захтеве, али да то не изгледа капитулантски за Уједињене нације. Пронашле су решење – одобровољиле су Хрватску гаранцијом да се РСК више неће називати зоном под заштитом Уједињених нација и да ће мировна операција у Југославији да се преименује у мировну операцију у Хрватској. Оно што је било још чудније, одлучено је да се у тој „новој мировној операцији“ војници УН не спомињу. Пре него што је донесена оваква одлука у Савету безбедности, формално је копредседници Мировне конференције о бившој Југославији требало да прибаве пристанак три потписнице Венсовог плана – Југославије, Хрватске и Републике Српске Крајине. Наравно, Хрватска је пристала, Југославија је давала знаке да се неће енергичније противити промени манданата мировних снага УН у Југославији. Једино се овоме супротставила Република Српска Крајина. Торвалд Столтенберг се састао с крајинском делегацијом, коју је предводио председник Милан Мартић, у Београду. Столтенберг је изнео предлог да се мировна мисија преименује у Организацију уједињених нација за успостављање поверења. Скраћено, латиницом, била би означена као UNCRO. Овакав облик је наметао закључак да је то

Средином јуна 1995. године, један од америчких новинара у Њујорку је обавештен о тајном (затвореном) сасианку чланова Савета безбедности. Реферисао је немачки амбасадор и предложио је да се одобри хрватско војно зајоседање РСК, уз обавезу да се према српским цивилима постоји на најхуманији начин. Немачки амбасадор је гарантовао да се овој хрватској војној операцији неће суитроштитавити војска СР Југославије и Републике Српске. Сви чланови Савета безбедности су одобрили ову хрватску операцију названу „Олујом“, кад је прогнозирано 80 проценаија српског ситановништва.

не снаге”. Столтенберг није коментарисао став председника Мартића, додавши само то да ће коначну одлуку донети Савет безбедности.

Треба признати чињеницу да је тада (1995) СР Југославија била с „празном столицом” у УН и да је њена дипломатска активност била ограничена, па вероватно не би могла сама да спречи (у Савету безбедности) измену суштине Венсовог плана, чији је потписник, али је и чињеница да се није ангажовала на билатералном плану – код већине чланица УН. Могла је затражити њихову помоћ и нема сумње да би било држава које би покушале, у телима УН, да сачувају првобитни мандат мировних снага УН у Југославији.

Председник Милан Мартић је, у оваквој ситуацији, остао усамљен, а схватао је да ће, при промени мандата снага УН у РСК, уследити хрватска оружана агресија. Истовремено, све је мање било наде да ће оружане снаге Југославије учествовати у одбрани Крајине. Председник Мартић је покушао да искористи долазак у Книн америчког амбасадора Питера Галбрајта да би му скренуо пажњу да је неприхватљиво да мировне снаге мењају карактер, дефинисан у Венсовом плану, или Резолуцији Савета безбедности 743 (1992). Једино што му је остало на располагању за очување суштине Венсовог плана је било условљавање – и он га је изнео у сусрету с Питером Галбрајтом. Оно је гласило – РСК ће преговарати о Плану 3-4, уколико, ових дана, Савет безбедности продужи боравак мировних снага уз непромењен мандат.

Мада је овакав став једне државе потпуно схватљив, амерички амбасадор није имао разумевања. Он се увредио и запретио руководству РСК. А било је природно да преговори хрватске и српске стране нису могли нормално тећи кад се још није знало шта ће се мењати, а шта не, у Венсовом плану.

Зашто План 3–4 није спомињан од јуна 1993. до почетка 1995?

Навео сам да је План 3-4 понуђен, последњи пут, у јуну 1993. године, у Женеви. Хрватску делегацију је предводио Славко Дегориџија. На тим преговорима, аргументи делегације Републике Српске Крајине су били уверљиви. Делегација је била бројна, а предводили су је председник Горан Хаџић и председник Скупштине Миле Паспаљ. Атмосфера на женевским преговорима је учинила утисак на мировне посреднике и они су решавању српско-хрватских односа пришли, бар привремено, много озбиљније. Копредседницима су се следећег месеца (јул 1993) придружили заменици министара иностраних послова САД и Русије: Чарлс Редман и Виталиј Чуркин. Они су одлучили да одвојено преговарају с две делегације – с крајишком у Ердуту и хрватском у Загребу.

Делегацију РСК је предводио премијер Ђорђе Бјеговић и састанак је одржан 15. јула 1993. године.

Замисао копредседника Мировне конференције и двојице државника САД и Русије је била да се потпише један оквирни уговор, кроз којег би дошло до војне, полицијске, привредне, саобраћајне, трговачке, културне, просветне, спортске и друге сарадње. По речима Чарлса Редмана, то би довело до постепеног стапања Републике Хрватске и Републике Српске Крајине у једну државу, с две области. Вероватно је то требало да буде решење какво ће се у Дејтону наћи за Босну и Херцеговину. Американац је тада рекао да ће замишљени споразум бити обавезан за Хрватску и ако би њен председник покушао да избегне његово спровођење у живот, онда ће га на то Русија приморати јер је она, рекао је, за тако нешто задужена. Виталиј Чуркин је додао да у случају хрватског вероломства неће оклевати и одмах ће допутовати у Загреб и Книн.

Уз овакве гаранције, делегација РСК је имала само један услов – тражила је од Редмана и Чуркина да споразум потпише, у Загребу, члан Владе Републике Хрватске, а не неко из полицијских структура, како су то Хрвати практиковали до тада. Чарлс Редман и Виталиј Чуркин су прихватили овај став крајишке делегације.

Тако је Ердутски споразум потписао (15. јула 1993) министар иностраних послова РСК Слободан Јарчевић, а у Загребу (16. јула 1993) министар трговине Републике Хрватске.

О Ердутском споразуму је реферисао пред Саветом безбедности генерални секретар Бутрос Гали, подвукавши да ће он довести до мира између српске и хрватске етничке заједнице.

Кад је требало да почну преговори стручних делегација за свеукупну сарадњу Крајине и Хрватске, хрватски председник Туђман је обелоданио да је Ердутски споразум ништаван – стављен ван снаге.

Влада РСК је писала Виталију Чуркину, али он није одговорио. У Москву је отпутовао министар иностраних послова РСК – да подсети Чуркина о гаранцији Руске Федерације да ће Ердутски споразум Хрватска морати да спроводи. Међутим, кад је крајишка делегација стигла у Москву, у руском МИП-у су је обавестили да је Виталиј Чуркин службе-

но у Бриселу. Крајишнике је примио шеф његовог кабинета (потоњи руски министар за иностране послове) Игор Иванов. Иванов није желео да разговара о руским гаранцијама везаним за Ердутски споразум! Само је Крајишницима прочитао лекцију да морају да науче да живе у миру с Хрватима и муслиманима и упућивао их је на складан живот толиких нација и верских заједница у Русији – тад још није било терористичких дејстава у Чеченији.

После овог вероломства Хрватске и благонаклоног става међународне заједнице према овом хрватском чину, Норвешка је понудила тајне преговоре Крајишницима и Хрватима, у новембру 1993. Понуда је прихваћена. Крајишну делегацију је предводио председник Горан Хаџић, а хрватску Хрвоје Шаринић. Био је на помолу споразум сличан Ердутском. Два дана је текст усаглашаван и прихваћен је од стране обе делегације. Заказан је прекид тајности и за наредно јутро су позвани новинари – да присуствују потписивању. Али, ту ноћ је Туђман послао писмени налог Шаринићу да споразум не потписује и да се хрватска делегација одмах врати у Загреб.

Ни овог пута, међународна заједница није против Хрватске предузела никакве мере.

Суштина Плана 3–4 била је у томе да су Хрвати нудили Србима (и 1992. и 1995) решавање српских личних и националних права у два среза, а Срби су полазили са становишта да се у тим правима мора узети у обзир цела територија Републике Српске Крајине, или „Зона под заштитом Уједињених нација”, како је Крајина била означавана у документима Уједињених нација.

Следећи преговори су одржани у децембру 1993. у Добановцима. У току усаглашавања текста споразума, Хрвоје Шаринић шеф хрватске делегације, обавестио је да „није дозвољено овлашћење за разграничење у Равним котарима и да зато прекида преговоре”.

После Добановаца, две делегације су се сусреле у марту 1994. у Загребу. Крајишнике је предводио министар одбране адмирал Душан Ракић, а Хрвате Хрвоје Шаринић. Заменик му је био генерал Петар Стипетић. Опет су били присутни Чарлс Редман и Виталиј Чуркин. Споразум је потписан 29. марта. Био је уравнотежен. Прихваћени су ставови о појединим питањима обе делегације. Тако је унесен у Споразум и предлог РСК да се хрватско тешко наоружање удаљи од границе (као и крајишко) 10 км.

Био је то Загребачки споразум. На основу њега, како-тако, владао је мир 1994. године, и на основу њега је дошло и до преговора о снабдевању водом у Лици и Далмацији, снабдевању електричном енергијом, експлоатацији нафтовода преко РСК, аутопута кроз Славонију, итд.

Хрвати су били незадовољни Загребачким планом. Стално су понављали да је РСК саставни део Републике Хрватске, што су успевали да, ангажовањем своје дипломатије у Њујорку, унесу и у већину резолуција Савета безбедности. Тражили су да то признају и Срби Крајишници, потписивањем неког споразума такве садржине. Предлог о српској

аутономији у Хрватској стигао је у Книн из Лондона, у јуну 1994. године. Тражено је да се у Британији тајно састану делегације РСК и Хрватске и да преговарају о српској аутономији (укључивању РСК у Републику Хрватску) на основу предлога једне британске хуманитарне организације. Председник Мартић је прихватио предлог и одредио мене да отпућујем у Лондон. То је све учињено под покровитељством Министарства за иностране послове Велике Британије и уз информисање Доњег дома британског парламента. Хрвати су дали свој пристанак, али пред мој долазак у Лондон, јавили су да неће послати преговарача. Британци су били мишљења да ја допућујем, јер Хрвати могу да се предомисле и да стигну у Лондон. Отпутовао сам и чекао Хрвате 5 дана. Они нису дошли.

Тако је остао да се примењује Загребачки споразум из марта 1994. Он никад није стављен ван снаге, нити је проглашен неефикасним, застарелим, итд. Но, и поред тога, изненада, Савет безбедности је одлучио да понуди Хрватима и Србима „нови план” – толико пута одбациван, План 3-4, о којем сам већ све рекао.

Могу још само да поновим реченицу с почетка овог реферата:

План 3-4 је само детаљ опсежног злочиначког подухвата ради прогона српског православног народа из српских исконских земаља.

Остајем дужан да изнесем и неку чињеницу за овако оштру осуду међународне заједнице. Она постоји. Имали смо је у архиви кабинета председника РСК и садржавала је следеће: Средином јуна 1995. године, један од америчких новинара у Њујорку је обавештен о тајном (затвореном) састанку чланова Савета безбедности. Реферисао је немачки амбасадор и предложио је да се одобри хрватско војно запоседање РСК, уз обавезу да се према српским цивилима поступа на

најхуманији начин. Немачки амбасадор је гарантовао да се овој хрватској војној операцији неће супротставити војска СР Југославије и Републике Српске. Сви чланови Савета безбедности су одобрили ову хрватску операцију названу „Олујом”, кад је прогнано 80 процената српског становништва. Овај честити амерички новинар је о одлуци Савета безбедности обавестио дописницу РТВ Београд у Њујорку, госпоњу Терезу Гулд. Тереза Гулд је то, сутрадан, доставила Книну.

Погледајмо све околности око спровођења злочина према српском народу у Републици Српској Крајини те 1995. године. Сигурно је да су копредседници међународне конференције о бившој Југославији (лорд Дејвид Овен и Торвалд Столтенберг) знали за овакву одлуку Савета безбедности и сигурно је да су желели да са себе скину одговорност за предстојећи хрватски прогон српског становништва из Републике Српске Крајине. Зато су позвали делегацију Републике Српске Крајине у Женеву и затражили састанак у Београду са председником Владе РСК др Миланом Бабићем. И у Женеву и у Београду су, опет, понудили Крајишницима да преговарају с Хрватима о Плану 3-4. Можемо претпоставити да су били уверени да ће Крајишници, и овог пута, као више пута од 1992, ову понуду одбити. Тиме би копредседници Овен и Столтенберг били ослобођени сваке кривице и гриже савести за предстојеће злочине према Србима у РСК. Могли би мирно рећи – ето, да су нас Срби послушали и преговарали о Плану 3-4, не би дошло до оваквих трагедија.

Међутим, десило се нешто друго. Делегација РСК у Женеву је прихватила предлог копредседника да разговара о Плану 3-4, а своју сагласност у том смислу дао је и др Милан Бабић у Београду. И на једном и на другом месту, мировни посредници су обећали да сад Хрватска неће војно напасти Републику Српску Крајину, а то се десило само дан-два после овог обећања – 4. августа 1995. године.

Кад су Хрвати прогнали српски народ из РСК, престала је с радом Међународна конференција о бившој Југославији за Републику Српску Крајину, а наставила послове само око регулисања односа три ентитета у Босни и Херцеговини.

Изасланик генералног секретара УН за Републику Српску Крајину г. Јасуши Акаши нестао је, после „Олује”, са светске политичке сцене.

(аутор је од 1992. до 1994. године био министар спољних послова Републике Српске Крајине у влади Здравка Зечевића и Борђа Бјеговића. Од 1994. до 1995. године био је саветник за спољне послове председника Милана Мартића)

Како је отета Српска Крајина

Пише: Борислав Микелић

Прије него што се крене са објашњењем када су започели обрачуни хрватских неофашиста са Србима у Хрватској, који су довели до избијања грађанског рата на том подручју 1991. године, сматрам се обавезним да се осврнем на неколико историјских чињеница. Прво, на период постојања Војне крајине, када су крајишки Срби стекли епитет храбрих бранилаца од напада и надирања турске османлијске феудалне војске према западу, због чега су били под посебном војном управом и непосредном подређености царском Бечу. Управо због тога, Срби из Војне крајине нису имали никаквих финансијских обавеза према Загребу и Бечу, јер је Бечки двор високо цијенио улогу Срба на граничним дијеловима према Турцима. Такав развој догађаја омогућио је Србима у Војној Крајини да буду први народ у Европи који се ослободио кметства.

И овом приликом истаћи ћу неколико синтагми које су биле карактеристичне за крајишке Србе и њихову храброст: (1) Тешко унуци у Крајини памте своје ђедове, јер су ђедови врло рано гинули у многим бунама и ратовима на тим просторима; (2) Крајишкој дјечи ријетко су очеви умирали у кревету, већ су стојећи давали своје животе да би очували вјековна огњишта. Друго, уз Србе из матичних држава Србије, те Босне и Херцеговине, крајишки Срби су у Првом свјетском рату у борби против Аустроугарске монархије дали огромне жртве и сигурно су, уз Србе из матичне државе Србије, најзаслужнији за пропаст те монархије.

Посебно значајну улогу Срби из Крајине су имали у борби против нацизма и фашизма у Другом свјетском рату, јер су управо Срби на подручју Крајине 27. 7. 1941. године подигли устанак против фашизма.

На другој страни, захваљујући снази Хитлерове Њемачке, НДХ Анте Павелића је 1941. године кренуо на потпуно истребљење Срба на том подручју, укључујући ту Подгрмеч и Поткозарје у БиХ. Управо због тога није случајно на подручју Западне Славоније никао логор Јасеновац као највећа

Аутор је годинама био на челу највеће месне индустрије у преходној Југославији „Гавриловић”, члан највиших партијских органа Хрватске и Југославије, посланик у Сабору Хрватске и у периоду 1994. на 1995. годину, премијер Владе Републике Српске Крајине.

гробница српског народа. Међутим, захваљујући херојској борби српског народа са подручја Баније, Кордуна, Лике, Сјеверне Далмације, Западне Славоније, Подгрмеч и Поткозарја, НДХ Анте Павелића и нацисти Адолфа Хитлера нису успјели, па је српски народ уз огромне жртве опстао на том подручју, уз чињеницу да су та подручја била економски опустошена. Управо је то био разлог да је не мали број Срба са тог подручја након Другог свјетског рата кроз колонијацију стигао на ове просторе и у рекордном року су потврдили своју вриједност.

Да за вријеме Другог свјетског рата није било те херојске борбе српског народа са крајишког простора, Хрватска никада не би била на страни земаља побједница против фашизма, већ би се као неофашистичка творевина нашла на страни поражених земаља у Другом свјетском рату.

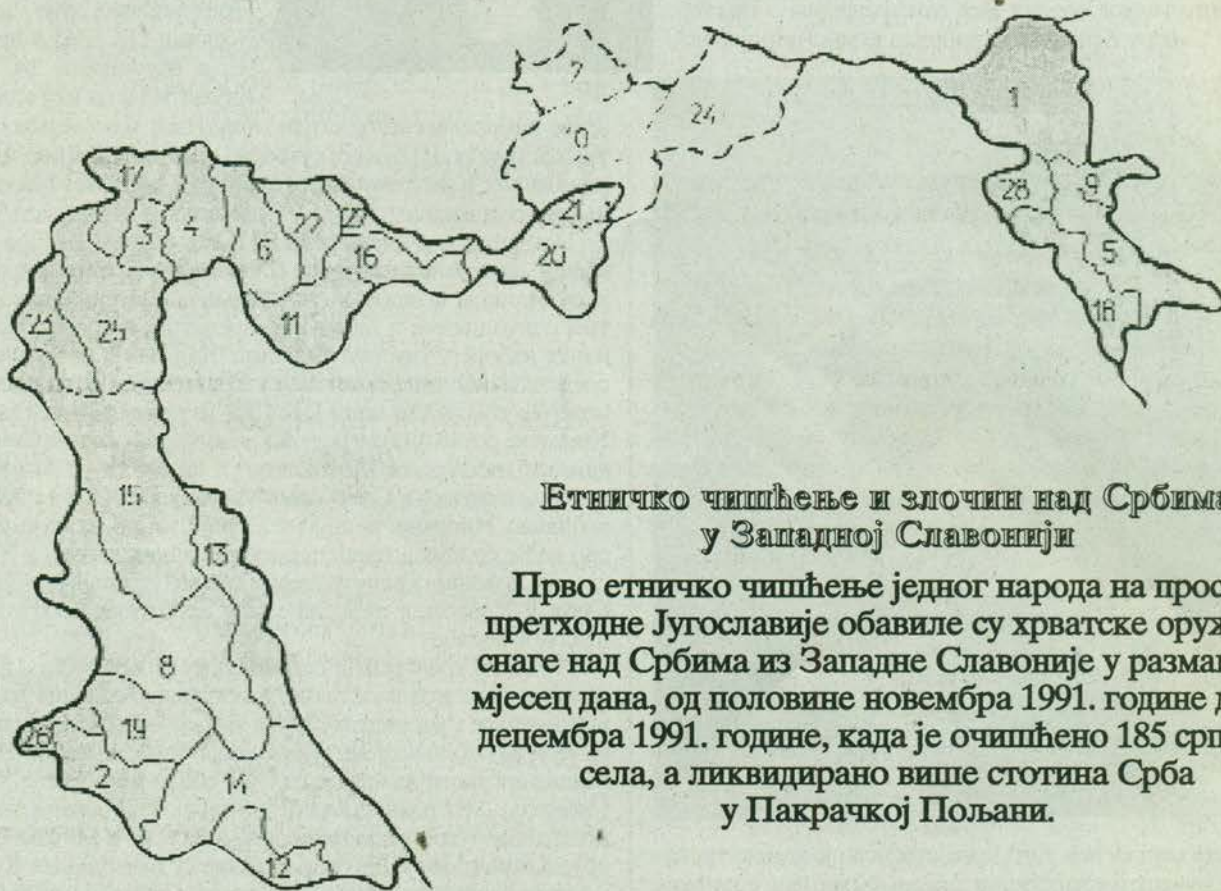
Сасвим је сигурно да су резултати борбе против фашизма у Другом свјетском рату, као и огромне жртве које су Срби имали у току рата, били разлог да се на засједању Земаљског антифашистичког вијећа народног ослобођења Хрватске (ZAVNOH), као највишег војног, политичког и законодавног тијела у Хрватској, концем 1944. године у Топуском донесе Резолуција која је у тачки (8) гласила: „Срби у Хрватској су у досадашњим борбама дали невиђене жртве и доказе о својој љубави према заједничкој домовини Хрватској. Као што су се заједно са Хрватима борили против за-

једничког непријатеља, тако ће заједно уживати плодове те побједе и слободе. Неће бити слободне и демократске Хрватске у којој Србима не би била зајамчена пуна равноправност као и Хрватима.”

Дакле, само са таквом резолуцијом, у којој су Срби били конститутиван и државотворан народ у Хрватској, било је могуће да Хрватска добије териториј са административним границама са којима је ушла као федерална јединица у састав Демократске Федералне Југославије (друга Југославија). Да тада није била донесена таква резолуција, сасвим је сигурно да би подручја Баније, Кордуна, Лике, Сјеверне Далмације и Западне Славоније добила високи степен политичке аутономије за српско становништво. У тим околностима Хрватска не би 1945. године добила простор Барање у саставу административних граница, јер је Барања тада била у саставу Војводине, а исто би се десило са територијем Истре и Далмације. Уз претходно истакнуто, та резолуција из Топуског је била основ да у свим уставима Републике Хрватске, као федералне јединице Југославије, Срби имају ста-

Мика Трипало, у том периоду члан председништва ЦК СКЈ, а у њиховој позадини су били Перо Пиркер, Харамија, Јанко Бобетко, Фрањо Туђман, Стипе Месић и други. На удару политике мас-покрета у Хрватској 1971. године били су Срби и све оно што је имало југославенско обиљежје и предзнак СФРЈ. Међутим, у том периоду СФРЈ је била снажна и организована држава, па је Одлукама 21. сједнице Председништва ЦК СКЈ санкционисана активност вођа мас-покрета у Хрватској 1971. године, у чему сам имао активну политичку улогу у раскринкавању припадника мас-покрета и већ тада постао познато име на подручју Хрватске и доказани противник хрватских неофашиста.

Иако су припадници, односно вође мас-покрета у Хрватској из 1971. године санкционисани и политички и законски, јер су неки од њих завршили у затвору Стара Градишка, као што су Месић, Чичак, Будиша, Туђман и други, ипак су на политичкој опцији хрватског мас-покрета настали уставни амандмани, који су 1974. године постали саставни дио Устава СФРЈ и Републике Хрватске, што се касније показало

Етничко чишћење и злочин над Србима у Западној Славонији

Прво етничко чишћење једног народа на простору претходне Југославије обавиле су хрватске оружане снаге над Србима из Западне Славоније у размаку од мјесец дана, од половине новембра 1991. године до 20. децембра 1991. године, када је очишћено 185 српских села, а ликвидирано више стотина Срба у Пакрачкој Пољани.

тус конститутивног и државотворног народа, и то све до конца 1990. године.

Све претходно изнесене историјске чињенице су ми основ да бих могао изнијети основне узрочнике који су претходили избијању грађанског рата у Хрватској. Након Другог свјетског рата може се казати да је све до 1968. године била стабилна безбједносно-политичка ситуација у Хрватској, али је те 1968. године, избијањем студентских немира у Загребу са националистичким набојем, на чијем су челу били Звонимир Чичак и Дражен Будиша, створен предуслов за хрватско маспоковско прољеће 1971. године.

На челу хрватског мас-покрета 1971. године нашли су се Савка Дабчевић-Кучар, тада вођа хрватских комуниста и

кобно за опстанак заједничке државе СФРЈ, јер је тај Устав СФРЈ довео до сецесије свих република претходне Југославије, а у првом реду Словеније, Хрватске и Босне и Херцеговине. Управо је тај Устав СФРЈ из 1974. године био не само кобан за опстанак заједничке државе СФРЈ, већ је био и разарајући за Србе у Хрватској и БиХ.

Отворени обрачун са Србима у Хрватској 1990. и 1991. године започео је у мају 1989. године у хрватском Сабору.

Наиме, половином маја 1989. године на дневном реду Сабора Хрватске нашла се Одлука Уставног суда тадашње Југославије да се у Хрватској умјесто хрватског књижевног језика у употребу обавезно стави хрватско-српски језик. Одлука Уставног суда СФРЈ услиједила је након тужбе против

Хрватске, јер су они, мимо Устава СФРЈ, у званичну употребу ставили хрватски књижевни језик, док се на другој страни у Србији, Црној Гори и БиХ у званичној употреби налазио српскохрватски језик. Наравно, логично је било да се у Хрватској у званичној употреби требао користити хрватско-српски језик, јер је у њој живјело 800.000 Срба и 220.000 припадника националних мањина. Као посланик у Сабору Хрватске и члан ЦК СКЈ био сам један од иницијатора да се у Сабору Хрватске проведе одлука Уставног суда. Међутим, наишли смо на неочекивани и оркестрирани отпор посланика хрватске националности, који су преко Славице Бајан отишли корак даље, јер је она поднијела амандман да се већ тада (1989. године) Срби бришу из Устава Хрватске као конститутиван и државотворан народ. Тог дана сам по оба питања водио полемичку расправу у Сабору Хрватске. Напомињем да је Сабор одбио реализацију одлуке Уставног суда СФРЈ о увођењу у званичну употребу хрватско-српског језика, а мало је недостајало да прође амандман Славице Бајан о избацивању Срба из Устава Хрватске као конститутивног народа. Већ сама расправа о тим питањима у Сабору Хрватске охрабрила је многобројне на-

ционалисте који су већ тада процјенили да је дошао тренутак за независну и самосталну државу Хрватску, а на руку им је свакако ишао и Устав СФРЈ из 1974. године.

Колико су кроз расправу у Сабору Хрватске о писму и језику, као и амандману Славице Бајан, да се већ тада Срби избаце из Устава Хрватске као конститутиван народ, биле охрабрене неофашистичке снаге у Хрватској, говори податак да су Туђман, Шекс и Месић почетком јула 1989. године у баракама загребачке „Хидроелектре“ основали неофашистичку странку ХДЗ, чији је програм почивао на идеологији НДХ Анте Павелића, која ће непуну годину касније доћи на власт у Хрватској.

Само 15 дана након оснивања ХДЗ-а Владимир Шекс, један од водећих „јастребова“ те странке, отпутовао је у Аустралију и концем јула 1989. године у мјесту Аделајду код Сиднеја, пред великим бројем припадника усташке емигра-

ције одржао ватрени говор са порукама упућеним Србима и онима којима је Југославија била на срцу. Том приликом Владимир Шекс је рекао: „Тко се у Хрватској буде супротставио тисућљетном сну сваког Хрвата, а то је независна држава Хрватска, бит ће сасјечен хрватским мачем“.

Не тако отворено као Шекс понашало се и руководство Сабора, као и Савеза комуниста Хрватске, јер су знали да се приближава увођење вишестраначког система у Југославији. Већ сама припрема за одржавање 14. конгреса СКЈ почетком јануара 1990. године показала је намјере хрватског

руководства. У чланство и пред грађане су перфидно гурали тезу да СФРЈ на економском плану пљачка Словенију и Хрватску, затим су отворено подржавали преидентистичку политику косовских Албанаца, чему сам се стално супротстављао. Предсједавао сам задњој сједници ЦК СКЈ у предвечерје одржавања 14. Конгреса СКЈ и на њој видио да

је све припремљено од стране хрватског и словенског партијског руководства да се сутрадан прекине Конгрес, али након Одлуке о увођењу вишестраначког система у Југославији, што се и десило.

Напуштање 14. конгреса СКЈ половином јануара 1990. године од стране делегације Словеније и Хрватске праћено је са великом помпом у средствима јавног информисања у тим републикама и била је то предигра за прве вишестраначке изборе у тим републикама. Кад сам ја био у питању, средства јавног информисања у Хрватској су ме дочекала на нож, јер сам ја као члан ЦК СКЈ уз неколико делегата из Хрватске остао на конгресу. Квалификовали су ме као дисидента и „последњег Мохиканца“ и везивали ме за велико-српску политику и Слободана Милошевића, кога нисам ни познавао. Наравно, мени је већ прије тога било потпуно јасно да ће се након првих вишестраначких избора у Хрватској и Словенији кренути на разбијање Југославије и да ће се Срби у Хрватској наћи на удару хрватских неофашиста, што се и десило.

Покушај хрватских и словеначких сепаратиста и националиста да се активности око разбијања претходне Југославије пребаце у двористице Србије био је просто смијешан и ни на једном озбиљном аргументу није био утемељен. Њихов главни аргумент да излазе из СФРЈ била је промјена Устава Србије од 1989. године, када је дошло до смањивања степена политичке аутономије Војводине и Косова и Метохије, а на другој страни им је одговарало када су Војводина и Косово и Метохија биле потпуно одвојене од Србије и њеног уставног уређења.

Како је Ивица Рачан са СКХ на првим вишестраначким изборима у Хрватској изиграо Србе

Видјевши да је хрватска десница на челу са Хрватском демократском заједницом (ХДЗ-ом) сваким даном све јача, а посебно код старе и младе генерације, те хрватске емиграције у иностранству, Ивица Рачан је био свјестан да без српских гласача и грађана који су југославенски оријентисани нема шансе да буде озбиљна опозиција, а поготово да добије изборе.

Таквој оцјени и процјени придонијела је и чињеница да је у чланству Савеза комуниста Хрватске било преко 40 одсто

Нема уласка Хрватске у Европску унију док не врати историјска права Србима у Хрватској

Сагледавајући укупан проблем разбијања претходне Југославије и права које су народи имали до њеног разбијања, очито је да су једино Срби у Хрватској остали без тих права. И дан данас се налазе на разини испод права националне мањине, док се питање коначног статуса Срба на Косову и Метохији још увијек разматра у оквирима Резолуције 1244 Савјета безбједности УН, што значи да још увијек није дефинисан коначни статус Срба на Косову и Метохији. Уз Словенију и Македонију, које су разбијањем претходне Југославије постале самосталне и суверене државе, Хрватска је прије избијања грађанског рата 1991. године, насилним политичким путем, постала национална држава хрватског народа, јер је Србе концем 1990. године избадила из Устава као конститутиван народ, да би путем војних операција „Бљесак” и „Олуја” 1995. године протјерала Србе из Крајине и тако њихов постотак из 1991. године од 16 одсто у укупном броју становништва свела на разину испод 3 одсто. Кад је ријеч о Босни и Херцеговини и ратним дејствима у периоду од 1992. године, па завршно са 1995. годином и Дејтонским споразумом концем 1995. године, сва три народа у БиХ (Срби, Хрвати и муслимани-бошњаци) задржала су конститутивност и државотворност.

Управо због напријед изнесених чињеница парламентарна делегација Државне заједнице Србије и Црне Горе у Савјету Европе треба понудити резолуцију, претходно усаглашену са удружењима избјеглих и прогнаних Срба из Хрватске, односно Крајине, која су у Србији и Црној Гори, те у Скупштини Србије о повратку, насилно, политичким и војним путем, одузетих историјских права Србима у Хрватској, а то је конститутивност и државотворност српског народа у Хрватској или у најмању руку утврђивање статуса политичке аутономије Срба у Хрватској, гдје су Срби вјековно били већинско становништво и власници трећине територија Хрватске. Такву резолуцију, засновану на историјским чињеницама у парламенту Савјета Европе, тешко може да одбрани хрватска парламентарна делегација у Савјету Европе, јер добро знају да су насилним политичким путем на предлог тадашње неофашистичке странке ХДЗ-а концем 1990. године у Сабору Хрватске по систему један човјек-један глас избадили Србе из Устава Хрватске као конститутиван народ и на тај начин створили себи услове за сецесију и излазак из Југославије.

Да је Србима у Хрватској концем 1990. године насилним политичким путем у Сабору Хрватске одузето историјско право на конститутивност и државотворност, прије неколико мјесеци у Хрватској јавности је потврдио и један од оснивача ХДЗ-а и први министар унутрашњих послова ХДЗ-ове власти из 1990. године Јосип Бољковац. Наиме, Бољковац је ријечком „Новом листу” рекао да ће се залагати да се Србима у Хрватској врати статус конститутивног народа, кога су имали до конца 1990. године.

Као један од кључних аргумената којим ће поткријепити свој захтјев, Јосип Бољковац истиче да су Срби у НОБ 1941. године и 1942. године носили највећи терет борбе против фашизма, док су Хрвати у великом броју у том периоду отишли на Источни фронт и у Босну да буду на страни фашизма.

Да би потврдио оцјену Јосипа Бољковца као тачну, износим аргументован податак да је након проглашења НДХ Анте Павелића 10. априла 1941. године, па до конца 1941. године, редовима НДХ приступило 108.000 Хрвата, од којих је 30.000 било из Херцеговине. Од те бројке од 108.000 припадника НДХ, 30.000 их је, преко њемачког Вермахта, у три дивизије легионара отишло на Источни фронт, односно на Москву, од куда их је 1943. године протјерала Црвена армија.

На другој страни, Срби су 27. јула 1941. године у мјесту Срб у Лици подигли устанак против фашизма, а то исто на исти дан су учинили Срби у БиХ у Дрвару.

У периоду од 1941. до 1943. године, док су Хрвати у масовном броју били припадници НДХ и на страни нацистичке Њемачке, Срби су на подручју Лике, Баније, Кордуна, Западне Славоније и Сјеверне Далмације формирали пет дивизија, у чијем је саставу било преко 90 одсто Срба. Довољно је истаћи податак да је концем 1942. године у партизанском покрету у Хрватској било 28.000 партизана, односно бораца, од којих су 24.000 били Срби, па да ствари буду потпуно јасне.

Веома значајну улогу у повратку историјских права Срба у Хрватској треба да одигра наша парламентарна делегација у Савјету Европе, у чијем је чланству и Хрватска. Када то кажем, онда у првом реду полазим од чињенице да су Срби до конца 1990. године били конститутиван народ и да им је то право одузето насилним политичким путем по систему „један човјек-један глас” (мајоризација), а све је то претходило грађанском рату у Хрватској 1991. године.

Друго, та иста власт која је избадила Србе из Устава као конститутиван народ, концем 1995. године је извршила највеће етничко чишћење једног народа на тлу Европе. Од те чињенице хрватска парламентарна делегација у Савјету Европе тешко може да се одбрани.

Срба, иако се то није одражавало у руководству те партије. Додамо ли тим подацима и чињеницу да је у Хрватској било много припадника ЈНА са породицама, те не мали број националних мањина, било је јасно да се Савез комуниста Хрватске мора у свом програму окренути југославенској опшцији.

Управо је због тих чињеница програмска платформа СКХ била у одређењу за федеративну Југославију и да Срби остану конститутиван и државотворан народ у Хрватској. То је био основни разлог да и ја, без обзира на неслагања са Рачаном и руководством СКХ, прихватим ту платформу за прве вишестраначке изборе у Хрватској. То је, уосталом, и био разлог да преко 90 процената српског становништва гласа за СКХ, што, преведено, значи да се Срби у Хрватској нису борили за великосрпску политику, како их често оптужују разни међународни представници, па и многе политичке вође у Србији.

Дакле, захваљујући Србима, СКХ Ивице Рачана је добио прве вишестраначке изборе у Банији, Лици, Кордуну, Западној Славонији и Сремско-барањској области, а преко СКХ у републички парламент су ушли са 21 послаником српске националности, док је СДС добио локалне изборе у Книну, Обровцу и Доњем Лапцу са 5 посланика у Сабору Хрватске.

Међутим, након првог круга парламентарних избора, концем априла 1990. године, када је програм СКХ имао одређење за федеративно уређење СФРЈ и да Срби буду конститутиван народ у Хрватској, Рачан је са ужим руководством СКХ одлучио да СКХ дода СДП (Странка демократских промјена), одустајући од федеративног уређења СФРЈ и да је суверенитет хрватског народа неједљив, а то је значило да Срби неће остати конститутиван народ.

Један од разлога зашто је руководство СКХ направило такав политички салто-мортале лежао је у чињеници да Рачан и Гордана Грбић нису прошли у првом кругу избора на загребачкој општини Трње, уз још један податак, да је оста-

ло још 39 посланичких мјеста за други круг парламентарних избора, у којем су борбу у финалу водили ХДЗ и СКХ.

На другој страни, захваљујући неофашистичком програму ХДЗ-а, који је био на идеологији НДХ Анте Павелића, као и још неким десничарским странкама, они су добили прве вишестраначке изборе у Хрватској и од тада започиње отворени обрачун са Србима.

Формирање прве неофашистичке Владе Хрватске, након оне из 1941. године НДХ Анте Павелића, објављено је концем маја 1990. године, а на њеном се челу нашао Стипе Месић, јер је Месић спадао у три водећа „јастреба“ ХДЗ-а у Хрватској. Наравно, први је свакако био Фрањо Туђман, који је на спектакуларан начин преузео Предсједништво Републике Хрватске. Други је био Стјепан Месић, који је преузео Владу Хрватске, а трећи је био Владимир Шекс, иако је за првог предсједника Сабора изабран др Жарко Домјан. Та је постава гарантовала да ће се програм ХДЗ-а, заснован на идеологији НДХ Анте Павелића, реализовати.

На другој страни, Ивица Рачан са СКХ-СДП, умјесто да буде истинска опозиција ХДЗ-у и њиховом неофашистичком програму, одлучио се да уђе у прљаву колаборацију са ХДЗ-ом Фрање Туђмана и тако дефинитивно окренуо леђа српском народу. Да је то заиста било тако, показује податак да је у предсједништво Републике Хрватске код Туђмана гурнуо др Душана Биланчића, познатог политичког конвертита, који је код Туђмана имао задужење да прекрива политички систем, што је значило чисту политичку колаборацију и утапање СКХ-СДП у политику ХДЗ-а. Већ наредне, 1991. године Рачан је отишао корак даље, па је у Владу Хрватске гурнуо Здравка Томца за потпредсједника Владе народног јединства.

Такав развој догађаја, да Рачан са СКХ-СДП уђе у колаборационе односе са ХДЗ-ом, имао је за последицу одређење Срба у Крајини да масовно приђу СДС-у Јована Рашковића. Отпор којег су Срби у Крајини пружали према ак-

туалној ХДЗ-овој власти, исказивали су на митинзима током љетних мјесеци 1990. године, који су касније довели до тога да у крајишким општинама у којима је након локалних изборних 1990. године био на власти СКХ-СДП, власт преузме СДС преласком одборника СКХ-СДП српске националности у СДС, а све је то довело до референдума на којем су се Срби у Крајини изјаснили за формирање САО Крајине.

Ја сам формирао Социјалистичку партију Хрватске, партију југословенске оријентације половином августа 1990. године. Будући да сам се већ након првог круга парламентарних избора у Хрватској дефинитивно растао са СКХ-СДП Ивице Рачана, улазећи са њим у жестоке полемике у средствима јавног информисања, одлучио сам да оснујем Социјалистичку партију Хрватске-партију југословенске оријентације са програмом за федеративно уређење Југославије и да Срби остану конститутиван народ у Хрватској.

Додатни разлог за такав мој потез је била чињеница да сам био на челу МИ „Гавриловић“, са 7.000 радника и 6.000 пољопривредних коопераната подијељеног националног састава. Циљ ми је био да из СКХ-СДП преузем српске посланике, а њих је било 21, и пошло ми је за руком да већ након мјесец дана из СКХ-СДП у СПХ-ПЈО пређе 11 посланика Сабора Хрватске.

У рекордном року странка је нарастала на 15.000 чланова, међутим, развој догађаја у каснијем периоду није ми омогућио да у Сабору Хрватске постанемо права опозиција ХДЗ-у и СКХ-СДП-у, јер сам почетком октобра 1990. године доживио тежак саобраћајни удес, што је имало великог одраза на стање у фабрици и у новооснованој партији.

Стјепан Месић био главни запаљивач ратних фитиља против Срба у Хрватској и главни разбијач СФРЈ

Држећи се свог идејног опредјељења још од 1971. године из хрватског мас-покрета, због чега је морао да одлежи један дио времена у затвору Стара Градишка, те програма ХДЗ-а од јула 1989. године, који је био заснован на идеологији НДХ Анте Павелића, Стјепан Месић се, као истакнути функционер Владе Хрватске и члан Предсједништва СФРЈ одлучио на обрачун са Србима у Хрватској, јер је знао да на тај начин вријеђа све Србе у бившој Југославији.

Овом приликом изнијећу неколико тешких оцјена Стипе Месића од прољећа 1990. године до краја 1990. године: (1) На промотивном скупу своје странке ХДЗ-а у Госпићу у прољеће 1990. године Месић је рекао „да ће сви Срби у Хрватској моћи стати под један кишобран“, а неколико мјесеци касније, Месић је испалио нову паролу: (2) „Срби ору земљу у Хрватској, а бога моле да киша пада у Србији“, (3) „Нека Срби иду у Србију, али нека са собом понесу оно мало земље коју су донијели на опанцима када су долазили на ове просторе.“

Након таквих увреда на рачун Срба у Хрватској, које је изговорио као високи функционер ХДЗ-а и предсједник Владе Хрватске, ХДЗ га је предложио да постане члан Предсједништва СФРЈ уместо Стипе Шуvara. Убрзо пошто је преузео ту функцију, Стипе Месић је упутио најтежу поруку Србима у Хрватској, а она је гласила: „Не мисле ваљда Срби у Хрватској да ми у шлеперима из Мађарске возимо наливпера. Мало сутра, господо.“

Наравно да су Срби у Хрватској, односно у Крајини и без Месићевог упозорења добро знали да се у шлеперима из Мађарске не возе наливпера, већ наоружање за припаднике ХДЗ-а и Збора народне гарде, односно Зенге. И не само то, Срби из Крајине су знали да се то наоружање не увози за хрватски туризам, већ за обрачун са Србима и припадницима ЈНА, који су се налазили у касарнама урбаних средина у Хрватској.

Злочине над Србима на подручју Лике починили су Мирко Норац и Тихомир Орешковић

Доласком ХДЗ-а на власт 1990. године на подручју Госпића оживио је усташки покрет, чему је придонио и Стипе Месић доласком у прољеће 1990. године на то подручје, кад је изјавио „да ће сви Срби у Хрватској стати под један кишобран“, а главни егзекутори су били Мирко Норац и Тихомир Орешковић.

Обрачун са Србима у Госпићу започео је у прољеће 1991. године, иако су на том подручју били припадници ЈНА. Тај обрачун се захуктао у љетним мјесецима 1991. године. Већ у првим јесењим мјесецима 1991. године у Госпићу је ухапшено 123 лица српске националности, који су потом одведени у Липову Главицу, гдје су ликвидирани. Након ликвидације, угљенисана тијела 19 људи сахрањена су у селу Дебело Брдо у непосредној близини Коренице, тек 2000. године, а сва остала тијела су након ликвидације посута бензином и запаљена. У истом периоду ХВО из Оточца напало је српска села Подум и Главице и у том нападу убијена су 84 лица српске националности.

Ето, такав Стјепан Месић, који је своју активност против Срба у Хрватској започео још као високи функционер ХДЗ-а 1989. године, затим у предизборној активности ХДЗ-а у прољеће 1990. године, па онда наставио као предсједник Владе Хрватске да истјерује Србе са посла, потом да формира Зенге и разоружава Србе у Крајини, а наоружава припаднике ХДЗ-а, затим успео да избаци Србе из Устава Хрватске као конститутиван народ, па онда да заједно са Шпегелем крајем 1990. године припреми онај паклени план за обрачун са Србима у Хрватској и припадницима ЈНА у касарнама и становима, да би на крају саопштио у Сабору Хрватске да је свој задатак извршио јер нема Југославије, данас поново дијели лекције Србима и врти око прста руководство Србије и Црне Горе, те заједничке државе Србије и Црне Горе.

Дакле, у само неколико љетних мјесеци 1990. године, док је на челу Владе Хрватске био Стјепан Месић, дошло је до наглог погоршања политичко-безбједносне ситуације на подручју Крајине, те у урбаним срединама Хрватске. Уз перманентну активност хрватских органа власти на обесправљивању Срба у урбаним срединама у љетним мјесецима 1990. године отпуштено је око 15.000 Срба, углавном из државних институција, просвјете, медија и здравства, а Месић је био и покретач смјена не малог броја Срба који су били на челу важних предузећа у Хрватској.

**Стравичан злочин хрватских мушоваца
над Србима у околини Сиска**

По налогу штабшике шефа полиције у Сиску Ђуре Бродарца, 22. августа 1991. године у раним јутарњим часовима, припадници полиције у Сиску са околним возилима и транспортерима ушли су у српска села: Трњане, Чакале, Кињачку, Бесирму, Брђане, Блињски Кућ и Блињску Греду. Том приликом они су починили стравичан злочин над 20 неужних Срба различите доби, који су били будни и налазили се испред својих кућа, спремајући се за пољопривредне радове.

Двије одлуке Месићеве владе имале су за циљ дестабилизацију политичко-безбједносне ситуације у Крајини, прва од конца јуна 1990. године, да се формира нелегална паравојна формација Збор народне гарде, која је била састављена од припадника ХДЗ-а и стављени су под команду Фране Туђмана, а друга одлука је била да се одмах крене на илегални увоз наоружања и да се из већинских српских општина на подручју Крајине повуче наоружање од резервног састава милиције. Кренуло се одмах у реализацију обе одлуке, при чему је илегалан увоз наоружања био у строгој тајности, а реализација одлуке о повлачењу наоружања од резервног састава милиције из већинских српских општина, била је тежак залог који је изазвао велики пожар.

То је био разлог да се од стране хрватског МУП-а крене према подручју Сјеверне Далмације, Лике и Баније. Будући да замишљена акција хрватске владе на челу са Стјепаном Месићем није уродила плодом да се на препад укроте Срби у Сјеверној Далмацији, одлучено је да се у све то умјешају оперативци МУП-а Хрватске.

**Полицијски десант на Книн,
Бенковац, Петрињу и подручје Баније**

Будући да им није пошло за руком да преко задарског МУП-а и Шибеника, као ни 17. августа 1990. године преко Лике провуку три специјална возила МУП-а Хрватске из Загреба, јер су их зауставили Срби у Лици, Влада Стјепана Месића се одлучила да тог 17. августа 1990. године у послеподневним часовима према Книну и Бенковцу упуту три хеликоптера МУП-а Хрватске, што сам сматрао десантом на Книн и Бенковац.

Увидјевши опасност за укупну безбједност грађана без обзира на националну припадност, руководство ЈНА је преко ваздухопловства присилно вратило три хеликоптера МУП-а Хрватске у базу и тако спријечило крвопролиће. Да је ситуација на том подручју захваљујући одлукама Месићеве владе била драматична говори податак да је 17. августа 1990. године у центру Бенковца у 17 часова одржан велики митинг Срба са 15.000 присутних, уз обраћање Јована Рашковића. У том периоду једино средство заштите за Србе на том подручју били су балвани.

Истрајавајући на курсу покорвања Срба на том подручју гдје су Срби били већинско становништво, концем деветог мјесеца (септембра) 1990. године, полиција је кренула у нове ратне авантуре, овог пута према Петрињи и Банији. Прво су покушали да повуку наоружање од резервног саста-

ва милиције у Петрињи, а када им то није пошло за руком, у Петрињу и на Банију су упутили 300 хрватских специјалаца. Одлучили су се да ту акцију проведу када ја нисам био у Петрињи, већ на службеном путу.

У оперативној акцији хрватских специјалаца, од којих је, осим у Петрињу, одређени број специјалаца био упућен према Глини и Двору на Уни, на подручју Петриње у једном дану је ухапшено око 100 Срба, међу којима је био и дио мојих најближих сарадника. Том приликом хрватски специјалци су претресали српске куће до олука, бајонетима су пробадали јастуке и мадраце у српским кућама. Све то је проузроковало панику код не малог броја Срба, а посебно код жена и дјеце. Будући да сам се већ сутрадан вратио у Петрињу, упустио сам се у санирање те веома тешке политичко-безбједносне ситуације на подручју Петриње и Баније. О свему сам информисао не само савезни МУП, већ и Предсједништво СФРЈ, јер се у касарани Гарнизона ЈНА у Петрињи налазило око 400 жена и дјеце. Мислим да сам у томе успио, јер су се специјалци Хрватске након неколико дана

повукли из Петриње и Баније, а од 100 ухапшених Срба око 90 их је изишло из притвора у Сиску.

Но, на несрећу моју и огромног броја радника „Гавриловића“, у којем су радили Срби и Хрвати, осам дана након тих драматичних догађаја у Петрињи и на Банији, ја сам под чудним околностима имао тешку саобраћајну несрећу и војним хеликоптером сам био пребачен на ВМА у Београду, гдје сам провео преко два мјесеца на лијечењу, да би се тек половином децембра 1990. године вратио у Петрињу.

**Сукоб са Србима у Хрватској пројектовало је још
1989. године најуже руководство ХДЗ-а на челу са
Туђманом, Шексом и Стипом Месићем**

Уз претходно изнесено, када се читав проблем сагледава и са данашње временске дистанце, нема дилеме да је најуже руководство ХДЗ-а још половином 1989. године, када су основани у баракама „Хидроелектре“ у Загребу, пројекто-

вало грађански рат у Хрватској, односно сукоб са Србима и припадницима ЈНА у Хрватској.

Дакле, ако пођемо од бурних догађаја 1990. године, након што је Туђман постао председник Републике Хрватске, Месић председник Владе Хрватске, а Владимир Шекс Туђманов човек од поверења, од када се отворено кренуло на покорвање Срба у Крајини, од упада задарских полицајаца у Бенковац, затим упада хрватских специјалаца у Петрињу 1990. године, они су своју активност још агресивније започели у прољеће 1991. године:

Упадом хрватских специјалаца 2. марта 1991. године у Пакрац, а Пакрац је био већинска српска општина по попису становништва из 1991. године.

Следи упад хрватских специјалаца 31. марта 1991. године на Плитвице и то на православни Ускрс, а Плитвице су припадале општини Кореница која је била већинска српска општина; упад хрватских специјалаца 2. маја 1991. године у Борово Село у Источној Славонији, а зна се да је Борово Село било већинско српско место (90 одсто Срба);

Туђманов позив на линч свега што је српско и југославенско у Хрватској, од 6. маја 1991. године у Трогиру.

Видно узбуђен и изнервиран неуспјелим акцијама припадника Збора народне гарде, код Пакраца, преко Плитвица, а посебно Борово Села, Туђман је 6. маја 1991. године у Трогиру код Сплита јавно позвао хрватске патриоте да се свим средствима супротставе ЈНА и њеним тенковима, ако треба и својим тијелима.

Резултат Туђмановог позива на линч био је виђен истог дана, 6. маја 1991. године испред Војно-поморске области у Сплиту. Тада је Иван Бегоња, уз помоћ Роналда Звонарића покушао да удави војника Намков Светлачева, а након тога Бранко Главановић скочио је на борбено војно возило у коме је био војник са митраљезом и бацио га на земљу. У нередицама који су тада настали погинуо је војник Сашко Гершовски из Кавадараца, а касније је утврђено да га је убио Иван Врдољак.

Два дана након Туђмановог говора у Трогиру од 6. маја 1991. године и на подручју Задра је услиједила конкретна активност ХДЗ-ових „јастребова“. Тада су цивили, полицајци и војници у одијелима хрватске полиције и војске (Зенге) опљачкали све српске продавнице, а многе објекте су демо-

лирали, минирали и запалили. У тој акцији запаљено је и минирали 518 српских кућа и пословних локала, и то највећим дијелом у мјесту Поседарје.

Дан након паљења српских кућа у једном дану у Задру је око 250 Срба добило отказе (задарска фабрика за прераду рибе) без образложења.

Управо је тада започео грађански рат у Хрватској, а на-

кон тога су заредали злочини над Србима у Госпићу, Сиску, Карловцу, Словенији, итд.

Оно што је Туђман зацртао са врхом ХДЗ-а на њеном оснивању 1989. године, и на чему је активно рађено након доласка на власт 1990. године, коначно је остварено 1991. године, када долази до избијања ратних сукоба, како на подручју Баније, Кордуна, Лике, Сјеверне Далмације, тако и на подручју Источне и Западне Славоније. То је био пројектован грађански рат између Хрвата, које је предводила ХДЗ-ова власт и самоорганизованих Срба, држављана Хрватске са подручја Крајине. Пројектанти тог грађанског рата били су високи функционери ХДЗ-а и хрватске власти на челу са Туђманом, Шексом, Гојком Шушком, Месићем, Јанком Бобетком и другима.

Крвави злочин хрватских зликоваца над војницима на Коранском мосту 21. септембра 1991. године

Само мјесец дана након злочина хрватских МУП-оваца над 20-так Срба у неколико банијских села од 22. августа 1991. године, још стравичнији злочин починиле су хрватске Зенге 21. јануара 1991. године на познатом Коранском мосту код Карловца. Том приликом Зенге су пресреле и заробиле 23 војника ЈНА из резервног састава са њиховим старјешином, капетаном Милом Пеурачом. Од 23 војника ЈНА, они су ликвидирали 21 војника, од којих су 13 заклали. Војници су били приморани од хрватских зенговаца да легну на мост, лицима су били наслоњени на асфалт, са рукама на потиљку, а хрватски зликовци су тим младим војницима сјекли уши, копали очи и ножем резали лица, а то су учинили и њиховом капетану Мили Пеурачи.

Два тако стравична догађаја у размаку од мјесец дана, један на подручју Баније, када је ликвидирано око 20-так српских сељака, а други на Кордуну, када је на најсвирепији начин ликвидирано 13 младих војника, изазвали су огорчење и унијели страх у сваку српску кућу на Банији и Кордуну.

Ти стравични догађаји из љета 1991. године подјетили су Србе на Банији и Кордуну на злочине које су починиле усташе НДХ Анте Павелића над Србима у периоду од 1941. до 1945. године, када је на Банији и Кордуну ликвидирано око 50.000 недужних Срба.

Етничко чишћење Срба у урбаним срединама Хрватске 1991. године

Бар за мене, као доброг познаваоца политичко-безбједносне ситуације и прилика у Хрватској, нема дилеме да је хрватско неофашистичко руководство на челу са Туђманом, Месићем и Шексом, користећи ратне сукобе са крајишким Србима 1991. године, свјесно, уз различите методе притисака и малтретирања, извршио етничко чишћење око 200.000 Срба из урбаних средина у Хрватској и на тај начин су дошли до 60.000 станова, од којих највише у Сплиту, Задру, Осијеку и Загребу. Да бих то аргументовао, износим само један податак који је везан за „демократски Загреб“, када је у само неколико дана 1991. године из предграђа Загреба протерано око 25.000 Срба.

Злочини над Србима у урбаним срединама Хрватске 1991. године били су систематски и плански и о њима се најмање зна у јавности.

**ХРВАТСКА ДЕКЛАРАЦИЈА О
ВОЈНОЈ ОПЕРАЦИЈИ „ОЛУЈА“**

Да би се оправдали пред међународном заједницом, а у првом реду због Хашког трибунала, који је прије неколико мјесеци проширио списак људи из хрватског државног и војног руководства, које сматра одговорним за војне операције „Бљесак“ и „Олуја“, двојица хрватских неофашиста Славен Летица и Андрија Хебранг, који такођер сносе одговорност за сва ратна збивања у Хрватској, прије извјесног времена су понудили хрватском Сабору Декларацију о војној операцији „Олуја“.

Већ сам покушај да се војна операција „Олуја“, у којој су почињени стравични злочини над Србима из Крајине, а кроз њихово протјеривање извршено највеће етничко чишћење једног народа на тлу Европе, дефинише као, „Савезничка антитерористичка акција заснована на међународном праву“ спада у нови злочин према Србима из Крајине, јер их подводи под терористе. Замислите тај апсурд да наше људе, који су ту рођени и налазе се у својим кућама, а прије војне операције „Олуја“ не учине ниједан инцидент на линијама раздвајања, квалификујете да су терористи, а из родне куће и завичаја их протјерују хрватски бојовници из разних крајева Хрватске и иностранства и још им притом униште куће и опљачкају њихову имовину.

Наравно да је Србима из Крајине било познато да је хрватско руководство имало подршку и зелено свјетло од САД и неких западноевропских земаља за војну операцију „Олуја“ и да је хрватско руководство потписало споразум са Изетбеговићем у Сплиту 25. јула 1995. године.

Декларација коју су понудили Андрија Хебранг и Славен Летица хрватском Сабору о војној операцији „Олуја“ има за циљ прикривање злочина над Србима и етничког чишћења Срба са подручја Крајине. Са временске дистанце од 10 година нико из међународне заједнице, а поготово америчке дипломатије, нема спремности да злочиначку операцију „Олуја“ прихвати као савезничку антитерористичку акцију засновану на међународном праву, јер када би то прихватили и подржали, декларисали би се као саучесници злочина над Србима из Крајине.

Понуђена Декларација је нови злочин над Србима из Крајине и она може послужити да се дефинитивно то питање стави на сједницу Европског парламента и осуди хрватска војна операција „Олуја“.

Разлог због чега Декларација није ишла даље од самог приједлога лежи у чињеници да су у томе, на позадински начин, спријечени од представника међународне заједнице.

Разлози због којих су у урбаним срединама Хрватске вршени највећи злочини под контролом хрватске власти су слиједећи: (1) због уништавања интелигенције; (2) истјеривањем младих престаје биолошка репродукција у градовима; (3) уништавање књига писаних ћирилицом; (4) рушење црква у градовима (духовно уништавање).

Злочини над Србима у урбаним срединама чињени су на различите начине, од извлачења из станова и са радних места, уз телефонске пријетње, затим кроз контроле на пунктовима у прилазима градовима и на раскрсницама које су вршили припадници Збора народне гарде.

Оне Србе, које нису имали начина да ликвидирају, депортовали су и против њихове воље и у том прљавом послу учествовала је Влада Хрватске, на челу са Фрањом Грегорићем, у чему су му асистирали Иван Векић, тадашњи министар унутрашњих послова Хрватске, преко полицијских управа са посебном улогом Ђуре Бродарца, тадашњег шефа Кризног штаба и шефа полиције у Сиску, уз активну улогу Ивана Бобетка, сина генерала Јанка Бобетка. За ту активност кориштена су два логора у Сиску, од куда су их пребацивали у Керестинац или на Загребачки велесајам, а онда су слати према Пакрачкој пољани и Осијеку, односно Главашу, да би неки од њих били размјењивани за заробљене припаднике Збора народне гарде.

Најеклантантнији примјер масовних злочина који су почињени над више стотина Срба јесу Сисак и Банија у периоду од 1991. године, па завршио са „Бљеском“ и „Олујом“ 1995. године, који се до данас прикривају. Постоје егзактни подаци о ликвидацији и нестанку преко 500 Срба на подручју Сиска од јесени 1991. године, па до војне операције „Олуја“. Све је то чињено под диригентском палицом Ђуре Бродарца и Ивана Бобетка (син генерала Бобетка), будући су они били на челу Кризног штаба у Сиску 1991. године, да би након тога Ђуро Бродарца преузео улогу жупана Сисачко-мославачке регије и ту дужност обављао пуних 13 година.

У извршењу тих гнусних злочина над више стотина Срба у Сиску и његовој околини учествовало је око 60 најекстремнијих бојовника, а ја ћу овом приликом апрофитирали неке од њих: Ђуро Бродарца, Миланковић Владимир, Брајковић Јосип, Брајковић Стјепан, Бошњак Драго, Хлишић Жељко, Мандел Екрем, Шикић Јосип, Ђатић Златко, Краљ Звонко, Суљић Муниб, Алихоџић Сенад, Бијелић Жељко, Гложинић Младен, Балија Игор, Анушић Иван, Мирић Иво, Крпан Стјепан, Хоџа Никола, Вучићевић Звонко-Ђона, Милошић Жељко, Пишкор Стјепан-Банбино, Перић Жељко-Тарзан, Ороз Звонимир, Згурић Јосип, Кардаш Пајо, итд.

Кад је ријеч о прикривању злочина, довољно је истаћи податак да се након хрватске операције „Олуја“ 1995. године на петрињском гробљу налази 150 гробова Срба на којима је ознака Н.Н., а такав је случај и са још неколико стотина Срба са осталих банијских општина, а да до сада, и након 10 година, нико од починиоца злочина није процесуиран пред Жупанијским судом у Сиску. Наравно да је све то било могуће захваљујући, до прије извјесног времена, сисачко-мославачком жупану Ђури Бродарцу, налогодавцу многих злочина над Србима на подручју Сиска и Баније.

Злочин над Србима у Вуковару и Боровом селу

Чињенице које се изостављају, у првом реду због Овчаре и злочина над Хрватима, јесу злочини над Србима у Вуковару и Боровом насељу. Наиме, након ослобађања Вуковара и Боровог насеља 17. јануара 1991. године затечени су стравични призори масакра којег су извршили припадници Зенги над многобројним Србима, без обзира на старосну доб. На те догађаје посебну пажњу је скренула и италијанска новинарка у Борову Селу, указавши на стравичан приказ мртве српске дјеце, а тај случај је и данас обавијен велом тајне.

(наставиће се)

Страхиња Живак, иако тешко рањен, три године држан и мучен у муслиманским логорима у Сарајеву

Живи да би сведочио

• У прољеће 1941. године муслимани су Страхињи убили оца и два стрица, а у прољеће 1992. године оба сина и сестрића

Пише: Душан Марић

У рату од 1991. до 1995. Од 7.880 Срба, колико их је живјело на подручју општине Коњиц, седам и по хиљада је протјерано у прогонство, а око двије стотине убијено, међу њима и неколико дјеце. Преко хиљаду несрећника, укључујући и више десетина дјеце, прошло је кроз муслиманско-хрватске логоре, у којима су многи подлегли звјерском мучењу, а неколико десетина затвореника је у Изетбеговићевом ропству остало пуне четири године.

Нема злочина који муслимани и Хрвати у Коњицу нису починили, и нема методе мучења коју над Србима нису примјенили. Клали су их, али и остављали недоклане. Пекли их лет-лампом и на ужареним шпоретима. Поливали их бензином и палили. Забијали им чавле под нокте и нокте чупали клијештима. Убијали их закуцавањем ексера и значке Српске демократске странке у чело. Силовали их и присиљавали да се међусобно силују. Ђерке и синове силовали пред мајкама и очевима. Писали им камом по тијелу. Живе их спаљивали у њиховим кућама. Силованим дјевојкама и женама прије клања сјекли дојке. Гушили их у коморама без ваздуха. Одсјецали им уши. Со им привијали на свјеже ране. Тјерали их да једу измет и пију мокраћу. Приморавали их да једу живе гуштере и камење. Пинцетом им пробијали уши, а тупим ножевима просјецали језик. Спутавали их спорогорућим штапином, који су затим палили. Прикључивали их на струју. Убијали дрвеним летвама. Вадили им крв, како би исту давали њиховим рањеним војницима...

Оно што те монструозне злочине чини још чудовишним је чињеница да злочинци од жртава нису били ничим изазвани (ако сама национална и вјерска припадност српству и православљу није изазов) и да су жртве и злочинци били комшије, школски другови, колеге са посла, кућни пријатељи, а понегдје и родбина, иза којих је било скоро пола вијека заједничког живота у миру и „братству и јединству“. Објашњење свирепости Хрвата и муслимана према Србима није могуће наћи ни у претходном рату, ни у догађајима послје њега. Наиме, и у Другом светском рату улога жртава и злочинаца била је подјелена на исти начин. Од 1941. до 1945. године на подручју Коњица убијено је више од 1.000 Срба. Послије рата, Срби су у тој општини по многу чему били грађани другог реда. Од педесетак улица у Коњицу, само је једна носила српско име. Натписи установа, школа и фирми били су исписани углавном само на латиничном писму. За 47 година мира на том подручју изграђено је 20 дамија и пет католичких, али ниједна православна црква. А већ у октобру 1990. године, дакле годину и по дана прије по-

четка рата, муслимани и Хрвати оскрнавили су српску православну цркву у Коњицу.

Од друге половине априла до краја јуна 1992. године сва српска села на подручју Коњица су до темеља спаљена и порушена, а поједине породице, као што су Ђећези, Мркајићи, Куљанини, Вујичићи, Магазини, Жуже, Глигоревићи и Живаци, су десетковане. Само два мјесеца власти Алије Изетбеговића и његових криминалаца била су довољна да од скоро осам хиљада припадника српског народа остане само робље заточено у логорима смрти у Челебићима, Тарчину и Мусали, и неколико десетина несрећника, углавном жена и стараца, који су након заробљавања пуштени на своја згаришта, да служе као украс балијској цамахирији.

Једна од најтежих трагедија задесила је Страхињу (Ђорђа) Живака (73) из села Брђани, пензионисаног службеника ПТТ у Коњицу и Сарајеву. Њему су дојучерашње комшије убиле оба сина, Слободана и Велимира, и сестрића Бранка Жужу. Слободан је имао 35, Велимир 32, а Бранко, једини који је био ожењен и иза којег су остала два малолетна сина, 28 година.

Да је остао без синова, сестрића и мајке Босиљке, коју је убила туга за уништеном породицом и опустошеним селом, Страхиња је сазнао 14 мјесеци касније, у Централном затвору у Сарајеву, у који су га Изетбеговићев полицајци довели скоро непокретног из болничког кревета сарајевске Травматологије, на којој је лијечен од 18. априла 1992. године. Ојађени човјек утеху је пронашао у томе што му синови и сестрић прије смрти нису били заробљени и мучени, већ су погинули као слободни људи, док су, 26. маја, заједно са сво-

Жртва на Грбавици

**Владимир и Слободан Живак, стрељани
26. маја 1992. године у Брадини**

јим комшијама, покушавали да Брђане, Брадину и околна села одбране од напада више од двије хиљаде припадника муслиманских и хрватских јединица.

Иако физички и психички измрцварен од стране својих тамничра, по сазнању страшне истине, у име прерано покошене младости својих убијених синова, дао је себи задатак да сачува здрав разум и преживи како би остатак живота могао да искористи да садашњим и будућим генерацијама свог народа остави свједочење о трагедији своје породице и Срба из Коњица, али и о патњама неколико стотина несрећника са којима се за четири године сужанства сретао у муслиманским казматима.

Од 9. априла 1995. године, када је размјеном ослобођен из ропства, Страхиња се посветио остваривању свог завјета. Не само што је оставио и оставља потресна усмјена свједо-

Страхиња Живак са супругом

чења, већ је написао и објавио десетине новинских текстова и седам књига, драгоцјену историјску грађу о најновијем геноциду Хрвата и муслимана, али и Американаца и њихових европских сатрапа, над српским народом у Босни и Херцеговини и Хрватској. Његова писана свједочанства напросто врве од имена људи и мјеста, догађаја и чињеница. Својим синовима Слободану и Велимиру, али и свим мученим и убијеним синовима нашег мученичког народа које је споменуо, Страхиња није могао оставити љепши, трајнији и вриједнији споменик. Нити је недокланим Србима могао оставити бољу опомену да не понове грешку својих дјевова и отаца, који су Хрватима и муслиманима опростили, а замало и за-

**Надгробни споменик
убијеним члановима породице Живак**

бравили, масовни покољ српског становништва у Првом и Другом свјетском рату, али и путоказ ко им је непријатељ и с ким више не требају, ако им није за муку, ни истим путем пролазити, а камоли се са њима братимити и заједнички кров подизати. Тај непријатељ су дојучерашње комшије, у највећем броју потомци Срба превјерника, који, у бјежању од издаје и срамоте које их прогоне, ништа тако упорно и страсно не раде као што његују сјеме мржње према Србима, сведоцима свог моралног посртања.

За ову прилику издвојио сам дијелове из обимне изјаве коју је Страхиња Живак 15. новембра 1994 године, шест да-

на послје изласка из затвора, у Палама дао Државном документационом центру Републике Српске за истраживање ратних злочина.

– Имао сам девет година када су муслимани у прошлом рату убили мог оца Ђорђа. Моја мајка Босилка имала је тада 28 година и нас петоро дјеце, од којих сам ја био најстарији. Мог оца је убила муслиманска милиција, комшије. Одвели су га у шуму 19. маја 1942. године, а мјесец дана касније његово тијело, исјечено ножевима, пронашли смо у шуми на Брвачкој планини. Сахранили смо га ноћу, крадом, испод једног дрвета. На дрво смо ставили очеву одјећу, да се зна гдје му је гроб, јер друге ознаке нијесмо смели да оставимо. Тек 1945. године, када је дошао крај рата, очеве кости смо пренијели у гробље. У прољеће 1941. године убили су ми и два стрица, Уроша и Анђелка.

Ја, као најстарије дијете, поднио сам и највећи терет сиротињског живота. Завршио сам основну школу и гимназију, а онда су ме, као ратно сироче, запослили у Срески народни одбор у Коњицу, да радим као писар. Уз рад сам се даље школовао и тако завршио факултет, поставши инжењер ППТ саобраћаја. Оженио сам се 1956. године и са женом Малином изродио два сина, Слободана и Велимира.

...Сплетом несретних ратних околности рањен сам из ватреног оружја кроз обе ноге и пребачен хитно у болницу у Коњицу. Хирург Сеад Бутуровић ми је пружио прву помоћ, ставио је лонгету, али крварење није стало читаве ноћи и ујутру 18. априла упутили су ме у болницу у Сарајево у пратњи покојног сина Слободана. Синови су ту ноћ у Коњицу били поред мене. Разговарали смо, али и доста ћутали, као да смо предосјећали да је то наш растанак заувјек. Рекао сам им да долази тешко вријеме, да слушају мајку и да се придруже српској војсци, да иду са својим народом.

...Прије него што сам пребачен на Интерно одјељење изнад Трауматологије, на кревет до мене дошао је, у пратњи муслиманских „територијалаца“, један човјек у веома лошем стању и необријан. Кажу да је четник. Био је то Перо Пијевац. Провео сам са њим двије ноћи. Касније су га негдје одвукли. Једног дана, кад сам испред Интерне сједио на клупи, чуо сам разговор полицајаца. Говорили су: „Јешће и њега први у гробљу Лав као и Пјевца“. Ја сам и раније слушао кад муслимански рањени борци говоре да они све у борби заробљене Србе убијају и бацају на гробље Лав.

А 4. јула 1992. године, увече око 20 часова, дошла су три наоружана полицајца: „Живак, дижи се, идеш са нама“. Питам их зашто. Рекли су ми: „Ти знаш зашто“. Питам их да ли имају нешто написмено, јер ја сам болесник. „Добићеш ти написмено“ – казао је један. Покушао сам да узем прибор за бријање. Рекли су ми: „Не, не, теби више ништа неће требати“. Нису ми дали ни капут да понесем. Извели су ме обученог у горњи дио пиџаме и у кратким гаћама. На лијевој ноzi сам имао чарапу и папучу, а десна ми је била боса и до стопала у гипсу. Покушао сам да узем штаке. Кажу ми да ми ни штаке више неће требати... Био сам практично непокретан, а они ми и руке везали. У ауто ме туку палицама и шакама. Псују ми мајку, српски род... Спровели су ме у Централни затвор. Дочекује ме десетак полицајаца. Туку ме и они...

...Кад је свануло, на кревету испод мог видим човјека – сав плав, натеклао и на челу му усирена крв, гдје су му урезивали крст. Оптужили су га да има снајпер, јер је био застав-

ник у пензији. Нисам га видео у „Виктор Бубњу“, није суђен, а није био ни на списку за размјену. Вероватно је ликвидирао... Деветог јула нас 25 затвореника пребацили су у затвор „Виктор Бубањ“.

...Мене су ударили највише међу ноге. Захтјевали су да се ослоним на штаци и да се раскорачен прислоним на зид, а онда ме ударају ногама у мошње. Потом сам некако нашао неких прљавих крпа и натрпао у гаће, да лакше подносим ударце. Најчешће сам падао у несвјест. Поливали су ме водом и убацивали у хелију... Са 85, у затвору сам спао на 42 килограма.

...Уз Кему Даутовића, у затвору изразито екстреман био је Гахро Алић, звани пуковник, бивши таксиста. И он ме је ударао ципелама међу ноге. Кад су све изводили у шетњу, он је мени говорио: „Ајде, ти са штакама“. Уводио ме је у хелију и тукао. Исто је чинио и неки Сафет, Фочак је, не знам му презиме.

– Сјећам се имена осамнаест људи који су у том затвору умрли од глади, од батина, или су једноставно тајанствено нетрагом нестали, јер их није било међу осуђенима, нити међу онима који су размењени, нити их сад има код њихових породица. Знам сигурно за Уроша Ранковића, који је имао епилепсију, да је једног јутра, у ћебету, изнесен мртав. Умро је од батина и глади. Зоран Оцаковић је имао упалу плућа. Нису хтјели да га лијече. Испребијан и измучен, и он је умро. Мато Ђеранић је на десној руци имао фиксатор. Подлегао је од сличних мука. Трагичне судбине били су и сљедећи затвореници: Петар Кузмановић, Радоје Маринковић, Слободан Матовић, Михајло Радојчић, Недељко Живковић, Стево Дракулић, Перо Пикулић, Војко Радовић, Војин Вукадин, Станко Турањин, Новица Ничевић, Александар Матић, Шиљеговић, Стево Мишевић, пуковник Бацановић и Отњен Чајовић... Из дијела гдје су биле жене нестала је Савка Дамјановић и о њој се такође ништа не зна... У затвору је било и жена. Једном приликом, кроз решетке сам видео 33 жене које су изводили у шетњу. Било је и трудница. Било је читавих породица – отац, ћерка, син... Полицајци су увече пили и послје 22 часа одводили жене под изговором да их воде на прање сућа. Полицајци су се међусобно хвалили и препричавали каква је која жена у „оним стварима“. Иживљавали су се на женама и све то чинили под присилом...

...Полицајци су у рану зору одређивали редаре да очисте крв по ходницима и уклоне кржаве трагове од претходне ноћи. Доктору Војиславу Чангаловићу поломиле су у затвору седам ребара. И Бориславу Сушићу су поломиле неколико ребара и кључну кост. Здравко Грујић и Јово Нинковић су такође поломљени. Ја сам десет дана мокрио крв, али нисам смио да тражим љекарску помоћ.

Богдану Баноцу, од удараца бодежом, исцурило је око. Чеди Савановићу ужареним жељезом су испржили руке. Посебно су физички злостављали двадесетогодишњег Драгана Зелића из Кључа. Осуђен је на осам година затвора, због учешћа у Младићевој гарди. Управник затвора Химзо Долан скакао му је по стомаку, па су за Драгана говорили да је човјек од гуме. Драган је од посљедица мучења био ментално сасвим скренуо и кад је пребачен на издржавање казне у Централни затвор, он се убио. Нашли смо га једног јутра у џуџику.

...Ти муслимански криминалци, а касније и осуђеници, тукли су наше логораше: Саву Беђу, Ђуку Ђокића, Младе-

њицу, која се звала „Дуга улица“. Учествовао је на фестивалима у Сарајеву и Суботици. Имао је шаролик музички програм, за свачију душу. Пјевао је и свирао у многим нашим градовима...

...Готово читаву годину дана откако сам сазнао да немам више синова, нисам знао да ли су уопште сахрањени. Тек у мају 1994. године супруга ми је писала да је ишла у Брадину код наше цркве да запали свијеће на масовној гробници у којој су покопана 33 наша младића, стара од 25 до 35 година, међу којима су и наши синови. Тек када сам изашао на слободу, Ранка Жужа, супруга мог покојног сестрића Бранка, испричала ми је: „Мој ујко, они нису сахрањени, они су једноставно набацани и багером загрнути, ципеле вире из земље. Ишла сам и разгонити керове са гробнице,

на Лубуру... То су полицајци посматрали нормално, изузев Алије Ђопе, који је био веома коректан и професионално се, као полицајац, односио према свима... Они су и силовали наше затворенике. Тако су Мирсад Нимани и Дамир Меховић силовали М.Ј., а покушали су и Ђ.Ђ. (старији човјек, од 63 године), али нису успјели. Силованог М.Ј. звали су „љубавница“ и „четничка курва“.

...Мој брат Ђорђе из Смедерева, који тамо живи 30 година, послао ми је 6. јула 1993. године, поруку: „Драги брате, морам ти рећи истину. Твоје дјеце, Слободана и Велимира, нема више, а и наша мајка је умрла“. Покушавао сам да се смирим. Сјећао сам се страдања мојих предака у прошлим ратовима. Дјед Тодор погинуо је као солунски добровољац, Стричеви Урош и Анђелко мучки су убијени 1941. године. Оца Ђорђа муслимани су 1942. године сасјекли бајонетима, а моја мајка је два дана послје тога родила мог брата, који добија име по оцу. Историја страдања моје породице, ево, 50 година послје очеве смрти, поновила се... Убрзо ми се јавила поруком и сестра Анђа, која је избјегла у Блажуј. Написала ми је: „Драги брате, што је било, било је. Мора се даље живјети“. Саопштила ми је и да је њен син Бранко Жужа погинуо са мојим синовима и мени је тада било јасно да су и моји синови погинули у Брадини, часно, као Срби. Моју жену Малину муслимани су истјерали из куће. Уселили су се и у нашу породичну кућу и у кућу коју сам ја направио у селу, а и у наш стан у Коњицу.

Синови ми нису били ожењени. Још ми је остала само утјеха да моји синови нису учествовали на кривој страни. Изгубили су животе часно... Сам себи сам рекао да морам живјети нови живот за синове Слободана и Велимира, и док ја живим и док живи њихова мајка, живјеће и они.

Мој млађи син Велимир, уз завршено право, завршио је и музичку школу. Свирао је хармонику и гитару. Имао је клавир. Свирао је и компоновао. Имао је своју музичку групу у Ко-

нице, бусење сам ноћу на њу бацала да пашчад не извуку тијело мог Бранка“.

У свеукупној мојој ратној несрећи имао сам и ја један срећан дан: 9. новембра 1994. године прешао сам преко моста на српску Грбавицу. Размијењен сам за два муслиманска љекара... Сустрет са својом супругом дочекао сам послје пет мјесеци, 9. априла 1995. године. Наш сустрет је пропраћен кукњавом супруге, сестре, пријатеља. Малина је питала: „Страјо, гдје су нам синови Слободан и Велимир?“ Очи су ми биле застакљене, у грудима ме гушило, али сузу сам просто крио да не бисмо запали у још већу психичку депресију и трауму.

Посмртни остаци Слободана и Велимира Живака и њихових сапатника из масовне гробнице код православне цркве у Брадини ексхумирани су крајем априла 1998. године, а 7. маја сви заједно сахрањени су на православној гробљу у Требињу.

У Требињу живи и Страхиња, са својом супругом Малином, у стану који им је додјелила требињска општина. Живи, пати и свједочи.

(аутор је новинар који се већ деценију бави истраживањем ратних злочина)

Ако којим случајем мислите да сте ви господар свог живота, љуто се варате. Ваш живот, ваша судбина и ваша будућност није у вашим рукама. Њима располаже Наташа Кандић

Лажови под заштитом државе

Пише: Момир Марковић

У правој држави, држави у којој су право и правда основни постулати система и у којој су људска права превасходна цивилизацијска категорија, не би се могло десити да вас неко облати, олађа и без доказа оптужи за нешто а да то и не докаже и не одговара за увреду и штету коју вам је нанео. Максимум остварења људских права и слобода су идеали сваке демократије и сваке демократске власти. Држава узима у заштиту сваког грађанина од оваквих настрадања на његов интегритет. Поготово је осетљива код напада на јавне личности, врхунске политичаре и носиоце највиших функција. Ту држава сама предузима истражне радње, утврђује истину и покреће одговарајуће механизме. Ако се докаже да су наводи тачни, та јавна личност се одмах прозива у јавности и ставља на стуб срама. Уколико наводи нису тачни, онда се онај који је оптужбе изнео, ригорозно кажњава а свим средствима се штити нападнута личност, без обзира колико је минорно дело које јој је стављено на душу. Тако је свуда у демократским земљама. А пошто ми уместо демократије већ неколико година имамо на државној сцени демократуру, могуће је све. Могуће је да вас неко из шијијунског естаблишмента прозове и за најтежа кривична дела, чак и за ратни злочин и да му због тога не зафали ни длака с главе. Управо се ових дана то догађа Томиславу Николићу, заменику председника Српске радикалне странке. Држава, оличена у Четвртог општинском тужилаштву, тачније шефу тог тужилаштва Биљану Радовановић, одбацила је кривичну пријаву Српске радикалне странке и Томислава Николића против Наташе Кандић и Верана Матића, главног и одговорног уредника РТВ Б 92 и упутила је на покретање приватне тужбе.

О чему се заправо ради. У припремама Запада за уништење Републике Српске, западни стратеги су у судници Хашког трибунала, на суђењу Слободану Милошевићу, приказали филм о стрељању неколико муслимана у Трнову од стране паравојне формације Шкорпиони. То је требало да буде иницијална каписла која би, заједно са сребреничким обележавањем десетогодишњице, Републици Српској прилепила епитет геноцидне творевине, а затим би је и укинули, као такву. С обзиром да је филм приказан на суђењу председнику Србије, план је био да се геноцид припише свим Србима и држави Србији, што би омогућило даље растакање и черечење и српских територија и српског националног бића. Пошто се Српска радикална странка одлучно супротставила оваквим намерама, указујући да је у грађанском рату злочина било на свакој страни и да злочинци и жртве имају име, те се за злочине може само индивидуално одговарати, планови да оцрне, униште и разбију Србију су пропали, па су све шијијунске експозитуре у Србији добиле задатак да пронађу нешто, чиме би оцрнили и евентуално уништили ову странку. Посебно Томислава Николића, јер му никако не могу опростити што је сачувао углед и снагу странке кад су је покушали обезглавити, позивајући у Хаг, ни кривог ни дужног, Војислава Шешеља. Најприлежнија у трагању је

била Наташа Кандић, руководилац експозитуре назване Фонд за хуманитарно право. Пронашла је и брже-боље објавила да је Томислав Николић оне 1991. године био као добровољац у селу Антин у Славонији, у коме су се десили неки злочини. Све је Наташа испланирала. Једино се прешла у времену. Томислав Николић је у Антину боравио месец или два касније. А да би ископали било какву везу Томе и злочина, емисари лажовизије Б-92 су по Антину носали Томину слику и показивали је мештанима. Баш као оно на Дрвару, кад су Немци показивали Титову слику код пећине. Б-92 је петнаестак дана у ударним терминима објављивао бљувотину Наташе Кандић, тако да су се смучили и непријатељима Српске радикалне странке. Чак је и Република Хрватска послала допис да они не располажу ниједним податком о умешаности Томислава Николића у било какав злочин. Међутим, ово држави није било довољно да стане на пут лажима и прихвати кривичну пријаву против Наташе Кандић и покрене истражни поступак. Уместо тога, на адресу Српске радикалне странке стиже обавештење да не постоје законска обележја не само кривичног дела тежег нарушавања јавног реда и мира, већ ни било ког другог кривичног дела за које се гоњење предузима по службеној дужности. Одговор Јавног тужилаштва преносимо у целости:

„Обавештавамо Вас да смо Вашу кривичну пријаву против Наташе Кандић, извршног директора Фонда за хуманитарно право из Београда и Верана Матића, директора и главног и одговорног уредника РТВ Б-92 из Београда, због кривичног дела ширења лажних вести из члана 218 ст. 2. у вези ст. 1. КЗ РС одбацили дана 21. јула 2005. јер нема основане сумње да се у радњама пријављених стичу сва законска обележја пријављеног кривичног дела, пошто нема основане сумње да су тврдње о Вашем наводном учешћу у ратним злочинима новембра месеца 1991. године у селу Антин изнете са циљем да се тиме изазове теже нарушавање јавног реда и мира, нити се у радњама пријављених стичу законска обележја било ког другог кривичног дела за које се гоњење предузима по службеној дужности.

Уколико се не слажете са овом одлуком овлашћени сте, у смислу члана 61 Законика о кривичном поступку, да уместо јавног тужиоца, а у својству оштећеног као тужиоца, предузмете кривично гоњење против Наташе Кандић и Верана Матића за пријављено кривично дело или друго кривично дело за које сматрате да је извршено, подношењем IV општинском суду у Београду, у року од 8 дана од дана пријема овог обавештења оптужног предлога за кривично дело из члана 218 ст. 2. у вези ст. 1. КЗ РС или одговарајућег акта за покретање кривичног поступка за друго кривично дело које сматрате да је учињено”.

Српска радикална странка се неће задржати на овоме. Приватном тужбом Томислава Николића ће истерати истину на чистац. На правосућу је да у што краћем року донесе одговарајућу пресуду и тиме опере свој образ и углед, који је поприлично задрљан. Неко ко нанесе овакву увреду, оптужујући Томислава Николића као ратног злочинца, мора да тврдње докаже или да робља.

Вук Драшковић потезом пера поништио суверенитет државе и увео окупационе снаге у Србију. Његови издајнички мотиви нису битни. Битне су последице

Окупација Србије

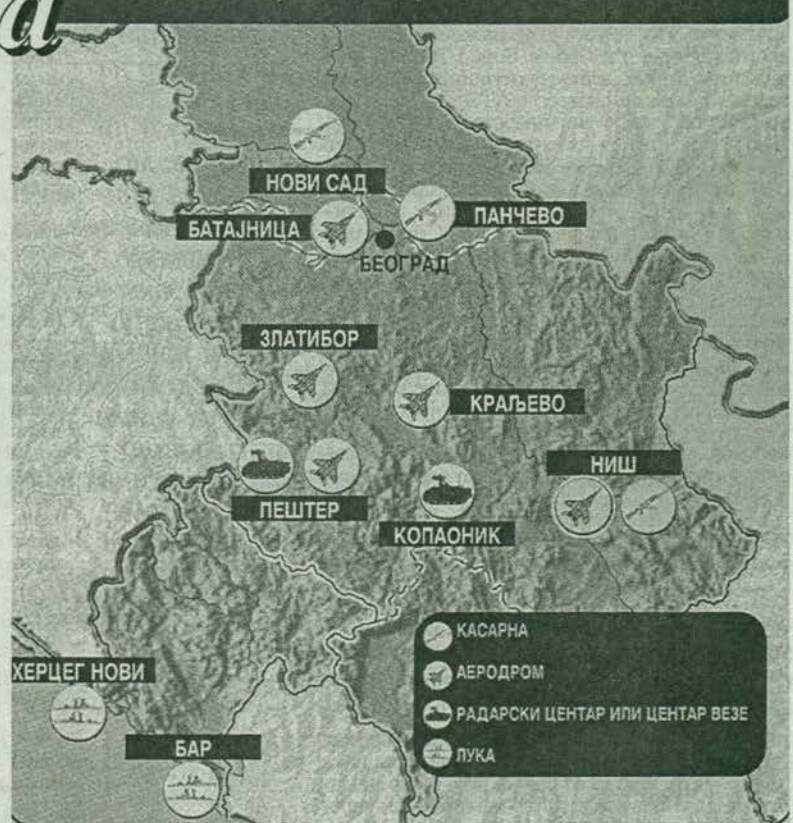
Огромна шпеша коју је Вук Драшковић нанео Србији и Државној заједници Србија и Црна Гора и невероватне последице које ће из ње проишћећи преиће да поитиуно избришу суверенитет и територијални интегритет државе и на велика вратиша уведу Србију у окупацију.

Пише: Момир Марковић

Злоупотребљавајући чињеницу да се налази на челу српске дипломатије Вук Драшковић је, апсолутно противуствано, незаконито и неовлашћено потписао споразум са генералним секретаром организације Северноатлантског пакта, којим је Србију у Црну Гору отворио за несметан прелаз војске НАТО, исте оне војске која нас је бомбардовала 78 дана и сатирала све чега се домогла по Србији. Да је Србија правна држава, да се у њој устав и закони поштују и да је и осталим властодршцима до Србије бар мало стало, Вук Драшковић би, одмах кад се за потписивање овог велеиздајничког акта сазнало, био ухапшен и судило би му се. Додуше, у почетку је изгледало да су у целој тој игри само Вук и његови. Како време пролази, помаљају се ликови Давинића и многих других. У питању је, дакле, тајна завера много ширих размера. Истина, од које се сваком ко је сазна диже коса на глави, прећуткује се и крије од народа. Власт мудро ћути. Прави се необавештеном, иако је Томислав Николић одмах по сазнању обавестио јавност на конференцији за штампу. Ћути Коштуница, ћути Борис Тадић, ћути и не реагују ни МУП ни БИА. Сви се праве луди. Једино страхују грађани Србије, који врло добро знају шта је окупација, како гази окупаторска чизма и шта значи ропство. А управо нам је свима такву будућност својим потписом обезбедио манти Вук. Средства информисања, из бојазни да се не мере властодршцима, или не пишу ништа или се труде да празним речима сакрију суштину. То клупко овог злодела мора хитно да се одмота, до краја и без остатка. А ми вам преносимо најпогубније и најштетније делове Споразума и покушаћемо да разјаснимо његове кључне чланове и тачке.

У преамбули споразума се јасно ставља до знања да НАТО намерава да у (како се у Споразуму каже) операцијама подршке миру на Балкану, шаље трупе у регион. И да их употреби, не би ли сачувао мир. У ту сврху имају намеру да прелазе преко наше територије (море, друмови, пруге, ва-

Могуће локације НАТО база

здух), а у име свих нас, Вук Драшковић им то великодушно дозвољава.

Члан 1 објашњава појмове из споразума а трећи и четврти став овог члана су најкарактеристичнији и гласе:

- Особље НАТО-а означава војно и цивилно особље, цивилну компоненту, укључујући особље под уговором које одреди или упуту или запосли организација Северноатлантског пакта, њене земље чланице и земље нечланице НАТО-а које дају трупе, изузимајући локално ангажовано особље.

- Особље под уговором означава предузетнике и њихове запослене који нису држављани Србије и Црне Горе и које НАТО и земље чланице НАТО-а ангажују у оквиру операције, изузимајући локално ангажовано особље.

То значи да ће, поред војника, наоружања, опреме, технологије, захваљујући потпису блентавог Вука, и цивилна лица, лица под уговором које НАТО запосли, без обзира из које су земље, дакле и Шиптари, усташе, шпијуни, моћи несметано да пролазе и шетају се Србијом. То такође значи да ће НАТО моћи да преко наше територије превози, преноси и превлачи што год му падне на памет, потпуно неконтролисано. У члану 2 описано је где све и како могу трупе НАТО-а да пролазе, прилазе и прелазе. Он гласи:

- Србија и Црна Гора дозвољава слободан прелаз/ транзит преко територије Србије и Црне Горе, укључујући ваздушни простор и територијалне воде Србије и Црне Горе, копненим, железничким, друмским, воденим и ваздушним путем за сво особље и било коју врсту терета, опреме, робе

и материјала, укључујући и муницију, који су потребни НАТО-у за извођење операција.

Кад, дакле, главешинама у НАТО-у падне на памет, они ће, захваљујући потпису Вука Драшковића моћи да запоседну све наше путеве, пруге, луке, ваздушне коридоре и аеродроме, не питајући више никога. И да пренесе сав материјал, укључујући и муницију. Чак и нуклеарне главе, уколико одлуче да су им и оне потребне у мисији очувања мира. Ово истовремено значи да сву опрему и муницију и употребе са наше територије уколико процене да ће бити нападнути и тако почну рат са територије Србије. Наравно, ова ситуација подразумева и могућност напада на конвоје од стране одређених група. Ал каиде, рецимо. Уз све опасности које из тога произлазе по живот, здравље и имовину грађана Србије. Посебно су делови члана 4 споразума поражавајући. Они гласе:

• Ради извођења операција, а имајући у виду да је за адекватно извршење поверених задатака потребна брзина акције, НАТО нема обавезу да доставља списак инвентара и документацију о особљу и опреми, материјалу и залихама које улазе, излазе или транзитирају преко територије Србије и Црне Горе. Органи Србије и Црне Горе свим адекватним средствима олакшавају покрете особља, возила и материјала. Возила, пловила и ваздухоплови не подлежу дозволама, регистрацији и осигурању. НАТО унапред упозорава да неће дозволити ометање транзита због преговора о плаћању услуга транзита и других услуга.

НАТО ће, дакле, као и сваки окупатор, бити изузет од плаћања услуга коришћења путева, пруга, аеродрома, лука и свих других објеката по ценама које важе за грађане Србије и Црне Горе. За њих ће евентуално важити неке друге цене, ако и њих плати. Сву штету коју евентуално изазове на државној и приватној имовини, НАТО неће платити. Платиће Бог. А Србија и Црна Гора су обавезне да потпуно обуставе саобраћај свих других средстава и омогуће несметан пролаз окупационим снагама. Као и у свакој другој окупираној земљи, наравно. Чланом 5 предвиђено је да сви које НАТО уведу у нашу земљу, уживају дипломатски имунитет и потпуно су неодговорни пред нашим законом. И ако успут згазе, убију, осакате, спале или униште имовину. Могу показати идентификациону картицу а наша полиција их не сме заустављати и задржавати. Члан 8 гласи:

• У складу са прописима НАТО-а, те националним прописима, војно особље обично носи униформу, а особље НАТО-а може поседовати и носити оружје, ако је за то овлашћено уредбом. Ношење униформе није услов за ношење и поседовање оружја.

Ово значи да је Вук потписао да свако ко се нађе у конвоју, може имати, дакле носити и употребити оружје, ако треба или ако му се ћефне. Уосталом, учестали примери из Македоније и Републике Српске то потврђују. А сви они који се овде буду прошетавали под НАТО кишобраном и не морају да носе униформу. Оружје могу носити и цивили. Онако каубојски, како већ доликује окупаторима. Као на дивљем западу. Чланом 9 Вук је дозволио да конвоји могу истичати заставу

НАТО-а и националне заставе. А застава је обележје суверенитета једне земље. Бар тако пише у Уставу. Члановима 10 и 11 прописано је да сви чланови ових окупаторских мисија које ће шпартати Србијом, не могу бити ухапшени од стране наших органа ни за једно дело које почине на нашој територији. Ако би полиција којим случајем неког и ухапсила, мора га одмах предати органима НАТО-а, без обзира на евентуалан број жртава и материјалну штету. НАТО је чланом 12 и 13 ослобођен плаћања свих дажбина. Обавезни смо да им, чим се појаве на граници, понудимо цео електромагнетни спектар. Они ће нам евентуално омогућити коришћење неке фреквенције, уколико им није потребна. Нема, дакле, војних и цивилних веза, нема телевизијског програма, нема радија јер електромагнетни спектар треба њима. Одлучили Вук, Давинић и остали. Надамо се да ће се ускоро сазнати и који су то остали. Члан 19 има посебну тежину. Он гласи:

• Одредбе овог споразума остају на снази до окончања свих операција подршке миру у региону Балкана, или како се стране другачије договоре.

НАТО снаге овим споразумом стичу право да шпартују нашом окупираном земљом на неодређено време, све пружајући подршку миру на Балкану. А ако и не буде претње миру, створиће је војници и команда НАТО-а. Томе су бар вични. Светска историја је пуна њиховог „утеривања“ мира и демократије. И стотина хиљада „коллатералних“ жртава. Не каже се дабе „Тешко земљи којом војска прође“.

Споразумом није предвиђено, али се подразумева да војска при пролазу мора и да одмара и бивакује. Та места где ће бити стационирани НАТО војници на нашој територији су већ одавно убележена у плановима њихових стратега као будуће базе НАТО алијансе. И нико нас више ни за шта неће питати. Кад први њихов војник закорачи на наше тло, све ће бити готово.

На крају је предвиђено да споразум ступа на снагу даном ратификације, а због хитности ће се примењивати од дана потписивања. Грађани Србије, кад се једног јутра пробудите и под прозором ваше спаваће собе угледате амерички тенк, усташку или албанску заставу или муџахедина који узвикује „Алаху екбар“, немојте мислити да су залутали. Они су ту на задатку пружања подршке миру. А ми смо окупирани. Одлучио Вук Драшковић. И још неки из српске владајуће номенклатуре. Њихово одсуство реакције потврђује њихову умешаност и информисаност, без обзира на мук. Ова тишина у влади и око ње довољно говори. А то што смо били под убитачним санкцијама, то што су нас бомбардовали, то што смо гинули и крварили широм српских простора и што смо у Рамбујеу одбили да прихватимо капитулацију, било је узалуд. Све је поништио један потпис неодговорног Вука. Вука мањитога.

МЕЂУНАРОДНА НЕПРАВДА

Пише: др Дејан Мирковић

У резолуцији Савета безбедности Уједињених нација 1244 из 1999. године нигде се не помиње рок за решавање статуса Косова и Метохије. Потврђује се принцип територијалног интегритета и суверенитета Савезне Републике Југославије, са Косовом и Метохијом као њеним саставним делом. Овај принцип се наводи веома јасно, 5 пута у тексту Резолуције 1244. Дакле, што се тиче формално-правног статуса Косова и Метохије нема нејасноћа, а још мање рокова. У тачки 11, став е, помиње се споразум из Рамбујеа, али не као обавезујући документ (српска страна га никад није потписала) већ се каже да га треба „узети у обзир”. Ни у овом ставу нема рока, нема ни назнаке о одржавању референдума који би одлучио статус Косова и Метохије.

Америчка делегација (без сагласности Контакт групе) је ултимативно захтевала у Рамбујеу да се референдум одржи 2002. године. У захтеву дословно пише: „Три године после ступања на снагу овог споразума биће сазвана међународна конференција да би одредила механизам за коначно решавање статуса Косова, на основу воље народа”.²⁾ Да не би било нејасноћа, тадашњи амерички државни секретар је лично дописала: „Сматраћемо да овај предлог или било која друга формулација члана који може бити усвојен у Рамбујеу потврђује право народа Косова да одржи референдум о статусу Косова након 3 године”.

Овај ултиматум је био један од главних разлога пропаста преговора у Рамбујеу 1999. године. Форсирање по сваку цену да се референдум одржи 2002. године и одбијање истог од стране државних органа Србије, био је увод у агресију НАТО-а на СРЈ 1999. године. Огромна војна сила, бесомучни напади на цивилне циљеве, кредибилитет НАТО-а, стабилност влада у Немачкој и Италији, невиђена кампања у западним медијима, све је било уложено да би се остварио један од основних захтева из Рамбујеа: решавање статуса Косова и Метохије 2002. године т.ј. расписивање референдума.

Медијско једногласје поткрепљено кованицама као што су „хуманитарно бомбардовање”, „нова морална политика”, „право на мешање” је достигло ниво који није превазиђен ни за време напада на Авганистан 2001. године. Немачка штампа је, анализирајући западне медије из 1999. године и 2001. године, писала да „У поређењу са тадашњим периодом, производи медијских произвођача који се односе на рат против терора делују чудновато натегнуто и бледуњава. Још јуче необуздано, а данас бојажљиво и суздржано. И то је одлика хушкачког менталитета... То не прећуткује ни мноштво медија, који су у својој презентацији несумњиво мање једно-

бразни него што су били за време рата у Југославији. Необуздано одушевљење ратом, попут онога из 1999. године, нигде се не осећа”.³⁾

Још је чудније ако се присетио да су муслимански фанатици и терористи побили више људи 11. септембра 2001. године у Њујорку (искључиво цивиле) него што је страдало у сукобима на Косову и Метохији 1998-1999. године до почетка бомбардовања.⁴⁾ (У 2000 погинулих на Косову и Метохији до 24. марта урачунати су и српски полицајци, војници и цивиле). Тешко је објаснити оволику „пожртвованост” САД, а још теже следећу чињеницу: иако су се српски народ и тадашње државно-војно руководство храбро борили и нису допустили да ниједан НАТО војник ступи на територију СРЈ за време бомбардовања, НАТО је под фирмом КФОР-а у великом броју ушао на Косово и Метохију после завршетка агресије. Фактички, он је од тада био господар стања у овој српској покрајини и није поштовао ниједну одредбу Резолуције 1244: повратак српске војске, изградња мултиетничког друштва, безбедност за српско становништво су остали само мртво слово на папиру.

Зато се намеће питање: ако су САД поставиле услове у Рамбујеу које ниједна нормална држава не би прихватила, покренуле уз све ризике (Русија) машинерију НАТО, активирале медијску кампању против једне мале земље и на крају, уз приземан трик, погазиле уговор које су потписале (Резолуција 1244), зар није логично да после толико труда заврше посао који су започеле? Зашто нису решиле питање статуса Косова и Метохије 2002. године?

Околности за САД су биле много повољније – у међувремену се догодила промена власти у Београду, а српских војника и полицајаца није било на Косову и Метохији. Међутим, у периоду од 1999. године до друге половине 2002. године није било иницијатива за решавање статуса Косова и Метохије у одређеном року. Референдум о статусу Косова и Метохије као да је „заборављен”.

„Спонтано” појављивање идеје о решавању статуса Косова 2005. године

Прва „ласта” која Албанцима доноси пролеће је био бивши високи функционер Стејт департмента Данијел Сервер. Он и његових 13 „експерата” из Вашингтонског Института за мир су у другој половини 2002. године обелоданили „предлог” за коначно решавање статуса Косова и Метохије.⁵⁾ У овом конфузном документу, где је сваки појединачан став тако написан да отвара могућност различитог тумачења и међусобног потирања једино је јасан рок. То је 2005. година. Зашто баш 2005. година, а не 2002. или 2010. година, није било објашњено.

Амерички „балканолог“ као да је покренуо лавину. Већ у јесен 2002. године, „активира“ се специјални представник генералног секретара УН и шеф УНМИК-а Михаил Штајнер. Он је на предавању у Берлину 13. 11. 2002. године изјавио да ће до решавања статуса Косова доћи 2005. године.⁹

Увидевши да се нешто дешава, на почетку 2003. године и тадашња влада Србије покушава да изађе са неким својим предлогом о решавању статуса „што пре“. Иако је предлог био више медијског карактера, она бива брзо ућуткана од стране Стејт департмента и вашингтонског Института за мир, који јој поручују „да сада није време да се покрећу разговори о коначном статусу Косова“. Касније Савет безбедности УН издаје председничко саопштење 12. 11. 2003. године, у којем се каже да ће прва прилика за оцену напретка међународних институција на Косову и Метохији бити средина 2005. године. Одлука о отпочињању разговора о статусу покрајине зависиће од исхода те процене.

У 2004. години „лавина“ коју је покренуо „експерт“ Данијел Сервер постаје све већа и већа. Почетком 2004. године из администрације америчког председника „процурела“ је изјава да ће у склопу са „револуционарном спољном политиком“ доћи до рушења митова, а један од њих је да Косово треба да остане у Србији.⁹ У извештају Међународне кризне групе се говори о „решавању статуса Косова 2005. године“.⁹

Главни амерички преговарач у Рамбујеу Медлин Олбрајт каже да ће „2005. година бити одлучујућа за Косово“.⁸ НАТО представник Каи Еине захтева од генералног секретара УН Кофи Анана да се одустане од досадашње праксе „Стандарди пре статуса“. Поручује да статусно питање треба решити у 2005. години.⁹ (сличан захтев он поново упућује и у децембру 2004. године, и поред противљења Кофи Анана). Амерички сенатор Бајден сматра да треба „убрзати коначно решење статуса Косова“. Амерички амбасадор у Београду Мајкл Полт нас подучава и храбри: „Не треба да будемо песимисти и да тврдимо да то не може да се уради, да је 2005. година илузоран рок. Ништа није немогуће све док имате вољу да делујете“.¹⁰ Данијел Сервер се поново оглашава: „Чини ми се да питање коначног статуса Косова треба решити 2005. године“.¹¹ Сличну визију има и један други „експерт“ и бивши високи функционер америчке администрације,

је, Јанош Бугајски: „Следећа година биће одлучујућа за решавање коначног статуса Косова... највероватније средином 2005. године знаће се коначан статус Косова“.¹² Шеф УНМИК-а Сорен Јесен Петерсен изјављује да би „разговори о будућности Косова могли почети половином 2005. године“, а британски представник у Приштини Марк Диксон даје скоро идентичну изјаву.¹³ На истој линији су „независни“ британски медији. Лондонски „Економист“ пише: „Сви се слажу да је прелазно решење УНМИК-а истрошено... пред покрајином су тешка времена.“¹⁴ Није јасно само ко представља ту целину. Брус

Цексон, председник Вашингтонског пројекта за демократију у транзицији тврди: „Демократски стратеги попут Холбрука, Цима О Брајена, који обликују политику Демократске странке имају скоро идентична гледишта као и њихове колеге из републиканске партије... Већина њих сматра 2005. годину одлучујућом за Балкан“.¹⁵ Коначно, на седници Савета безбедности УН 29. 11. 2004. године у Њујорку разматра се почетак разговора о статусу јужне покрајине у 2005. години. Британски амбасадор Џонс Пери у УН нас је тада упозорио да „треба да се плати цена за учешће у одређивању будућег статуса Косова“.¹⁷

Можемо закључити да се идеја о решавању статуса Косова и Метохије јавља у другој половини 2002. године. Она долази из САД, и као рок за њено остваривање одређује се 2005. година.

Није дато образложење зашто је одређен баш тај рок и зашто се сматра да је 2002. година била погодна за појављивање ове идеје о решавању статуса. Такође, у 2003. години и посебно 2004. години залагање за решавање статуса јужне покрајине добија на масовности и поприма облике кампање у којој учествују политички органи и медији.

Ми се овде нећемо бавити нагађањима зашто је тако, само ћемо констатовати да се на Косову и Метохији није ништа променило од доласка КФОР-а па до данас. Безбедност за Србе не постоји, њихово иселјавање се наставља, албанске криминално-политичке групе се међусобно разрачунавају. Нема терористичких напада или претњи КФОР-у и УНМИК-у, тако да и тај разлог можемо одбацити. Слично је и са аргументом о промени администрације у САД, јер смо видели да се обе америчке партије слажу да ће 2005. година бити кључна за одређивање статуса.

Пошто не можемо да нађемо одговор на претходна питања, нити да разумемо принципе САД за одређивање статуса Косова и Метохије, покушаћемо да анализирамо начин деловања САД у једном другом кризном региону.

„Визија” о палестинској држави

Зашто смо одабрали блискоисточни проблем за анализу? У овом кризном региону постоје 3 главна фактора. То су САД, исламско-арапски и Израел. Прва два су присутна од почетка сукоба на овим просторима, а посебно интензивно су се ангажовали у Босни и на Косову и Метохији. Зато сматрамо да ће нам принципи деловања пре свега САД можда помоћи да разјаснимо неке њене поступке на Балкану. Овај метод упоређивања два региона, Блиског истока и Балкана нам не гарантује да ћемо разумети деловање САД у вези Косова и Метохије. То би било превише претенциозно, и било би слично гомили произвољних и олакшаних „открића” о политици САД и њеним мотивима. Свакодневно их слушамо у нашој јавности. САД су веома сложена држава, са војног, социјалног, економског и политичког аспекта. Усудићемо се да кажемо, недовољно проучена, посебно код нас. Међутим, метод упоређивања две кризе не може бити апсолутно нетачан. Једино ако се не докаже да то није иста држава која делује на Блиском истоку и Балкану.

У срцу проблема Блиског истока је Палестина. Питање Палестине и сукоби око ње трају већ преко 80 година. По-

себно су се интензивирали након признања државе Израел 1948. године. Од тада је вођено 5 великих ратова (1948, 1956, 1967, 1973, 1982) између Израела и арапских земаља. У 4 од њих Израел је био агресор. Из својих домова је протерано неколико милиона Палестинаца. Палестинци су 1987-1991. године на територијама окупираним од стране Израела подигли прву интифаду. Може се тврдити да овај израз означава нешто између демонстрација, грађанске непослушности и оружане побуне.

Ми овде нећемо даље ширити тему, већ ћемо се усредсредити на другу интифаду, која је почела 2000. године и траје до данас. После пропасти мировног процеса започетог 1991. године у Мадриду и 1993. године у Ослу, који је требало да буде окончан „новим Кемп Дејвидом” 2000. године, САД су прогласиле Јасера Арафата „неподобном личношћу”. (Без обзира што су здушно подржавале његову номинацију и додељивање Нобелове награде 1996. године.) САД су несумњиво биле главни организатор мировног процеса 1991-2000. године између Израела и Палестинаца, и веома им је било стало да он успе. Али, Палестинци и Јасер Арафат су сматрали да је нацрт коначног споразума из 2000. године израелски и неприхватљив. Нису могли да се сложе са забраном повратка палестинских избеглица и предавањем Јерусалима Израелу. Кратко време после пропасти преговора, почела је друга интифада, 28. 9. 2000. године. Непосредан повод је била провокација коју је извео Аријел Шарон. Он се појавио са израелским војницима у старом делу Јерусалима,

на брду Харам Ал Шариф, где је цамија Ал Акса. То је треће најсветије место у исламу, после Меке и Медине. Када се погледа Шаронова биографија, јасно је зашто су одмах избили сукоби између његове пратње и Палестинаца. За Шарона се са сигурношћу може рећи да је ратни злочинац. Посебно се „истакао” личним учешћем у спаљивању јорданског села Киби 1953. године (убијено 70 људи), разарањем Бејрута у лето 1982. године, када је само за 2 месеца убијено 18.000 људи а 30.000 рањено, и масакром у избегличком логору Сабра и Катилка када је убијено преко 2.000 људи¹⁸⁾ септембра 1982. године. Поред тога, Шаронов речник тешко да је прикладан високим функцијама које обавља. „Модерно” речено, он је пун „говора мржње”. Познате су његове изјаве „да ће уклонити Јасера Арафата”, „добиће оно што је заслужио”¹⁹⁾ и слично. (Шарон је по једној америчкој анкети²⁰⁾ убедљиво најомраженија личност у арапском свету. Сукоби који су почели 2000. године испред цамије Ал Акса, трају и данас.

Њихов црни биланс је на дан 11. 9. 2004. године (пре задње израелске офанзиве на Газу) износио око 4.500 мртвих, 7.200 срушених палестинских кућа и 27.000 рањених. Посебно је жалосна цифра од око 850 убијених жена и деце.²¹⁾

Исламско-арапске државе су одмах стале на страну Палестинаца. Арапска лига и Организација исламске конференције су захтевале од УН и САД да спрече „израелски геноцид и расизам”. У најутицајнијој и најбогатијој исламској држави Саудијској Арабији, формира се Комитет за помоћ јерусалимској интифади. Расте и цена нафте. Медлин Олбрајт долази у Саудијску Арабију у покушају да смири огорчење.

Међутим, сукоби се настављају током 2000. и 2001. године. Израелске снаге руше путеве, електричне и водоводне мреже, школе, гробља, маслињаке, куће. (Индикативан је пример града Рафе, где је од почетка Интифаде 16.000 становника остало без својих кућа). Нема оправдања за акције рушења, јер како тврди Хјуман Рајтс Воч „Израелска војска је могла да употреби подземне сеизмичке сензоре, електромагнетну индукцију и радаре да открије и уништи тунеле уместо да уништава куће”.²⁸ (Још мање има за злочине као што је убиство дванаестогодишњег Мохасен ал Даура од стране израелске војске).²⁹ Нема оправдања ни за узвратне акције Хамаса.

Ситуација се заоштрава после 11. септембра 2001. године, када Шарон, који је у међувремену постао премијер, прокламује сопствени „рат против терора”. Напади израелске армије на Палестинце, рушење инфраструктуре и слични акти, постају још жешћи. Крајем 2001. године израелске оклопне јединице улазе у Рамалу на Западној обали и руше већи део зграда палестинске управе. Јасер Арафат је од тада у кућном притвору (из кога ће изаћи тек 2004. године, када је у тешком стању пребачен у Француску, на лечење од непознате болести).

Главни заштитници Палестинаца, исламско-арапске земље су тада биле у неповољном положају, а посебно Саудијска Арабија. Скоро сви нападачи – самоубице на САД 11. септембра 2001. године су били из Саудијске Арабије (14).

Почетком 2002. године израелска агресија је достигла степен преко кога исламско-арапске земље нису могле да пређу. Саудијски престолонаследник (фактички први човек земље) и министар унутрашњих послова говоре о „подршци Палестинцима”, „ужасним актима тероризма Израела над палестинским женама и старцима” и упућују полуотворену претњу САД, „сарађивајемо са онима који нас уважавају”.²⁸ Цена нафте поново почиње да расте. Потписује се у фебруару 2002. године „Уговор о разумевању” између Ирана и Саудијске Арабије. Арапска лига на састанку у Бејруту осуђује Израел. Саудијски престолонаследник Абдулах поручује у интервјуу „Њујорк Тајмсу” да је „Шарон довео насиље до неподношљивог нивоа”.²⁹ Сличне изјаве дају и катарски званичници, и остале арапске земље богате нафтом. Коначно, исламско-арапске земље (око 60 земаља) усаглашавају предлог о решавању палестинско-израелског сукоба. Назван је „Саудијски план”.

Шаронова влада не брине много због тога, и почетком априла 2002. године израелске снаге упадају у град Ценин. Према извештајима Хјуман Рајтс Воча и Амнести Интернешенала, Израелци су у Ценину срушили преко 100 зграда и побили неколико стотина људи.³⁰ Заробљеници су коришћени као живи штитови.

Огромно незадовољство захвата читав исламско-арапски свет и по систему „спојених судова” усмерава се са Израела на САД. У Саудијској Арабији посланици у Шури се одричу својих примања, велики део становништва учествује у тродневној акцији скупљања прилога за Палестину, коју воде чланови краљевске куће. Подсећа се на изјаву престолонаследника Абдулаха из фебруара 2002. године „да Америка треба да се умеша или да пусти друге”.³¹

Крајем априла Џорџ Буш позива престолонаследника Абдулаха у САД. Прима га на свом приватном ранчу у Крофордју. Овакву част је имао само још руски председник Путин и енглески премијер. Главна тема разговора је Палестина. Два месеца после, у јуну 2002. године, амерички председник објављује своју „визију о стварању палестинске државе”.³² Један од основа „визије” је саудијски план за решавање палестинско-израелског конфликта. Први пут се помиње рок за стварање палестинске државе.

У 2003. години „визија” Џорџа Буша добија подршку ЕУ, Русије и УН. План за решавање палестинско-израелског сукоба добија назив „Мапа пута”. Овај план није конкретан као саудијски предлог који садржи 8 тачака. „Мапа пута” је апстрактни документ у коме су најјасније изражени рокови. У првој фази, до маја 2003. године, треба прекинути насиље и нормализовати живот на палестинским територијама.³³ Друга фаза траје до децембра 2003. године, у којој треба извршити „транзицију власти”. Трећа фаза се завршава 2005. године, и тада је предвиђено стварање палестинске државе и нормализовање односа између Израела, Сирије и Либана. Чинило се тада, на почетку 2003. године, да има разлога за оптимизам. У исламско-арапском свету поздрављене су изјаве америчког председника и британског премијера о „Мапи пута” и „стварању палестинске државе до 2005”.³⁴

Убрзо се показало да је реално стање у Палестини другачије, иако је Израел прихватио „Мапу пута”. Шарон се чак и састао под покровитељством Колина Пауела са новим палестинским премијером Махмудом Абасом, 17. 5. 2003. године. Упркос томе, акције израелске војске су настављене, насиље се није смањивало. Израелски хеликоптери су вршили ракетне нападе на сваку особу за коју се сматра да је терориста, и при томе често убијали цивиле. Без легалног законског поступка или суђења, циљеви су одабирани у Гази и Западној обали. Настављено је илегално насељавање Израелаца на палестинским територијама. Израел јавно објављује тендере за подизање 1.000 нових станова у Аријелу, Карнеј

Nedovršena diplomatska bitka

заправо бити окружени, а довршење зида могло би изоловати 250.000-300.000 Палестинаца".³⁹ У 2005. години гради се баријера око Јерусалима. Израелска војска уништава имовину УН организације за помоћ избеглицима, блокира пролаз конвоја, и хапси њене припаднике. Женевска конвенција се не примењује на палестинским територијама, а Џон Дагард, специјални извештач УН о стању људских права на палестинским територијама тврди „да је режим апартејда на тим територијама гори од онога који је постојао у Јужној Африци".⁴⁰ (Зато је, најблаже речено, неприкладно постављање израелског судије Теодора Мерона за председника Хашког трибунала). За 17 дана у октобру 2004. године убијено је 138 Палестинаца приликом упада у Газу.³⁹ Срушено је 80 кућа а 500 људи рањено.

Комрону, у Маале Адумиу и Беите Илиту.³⁰ У Рафи се гранатама из тенкова гађа протестна поворка палестинских избеглица.³⁰ У 2003. и 2004. години интензивира се изградња 700 километара дугог зида. Ова баријера ће „ставити у неповољни положај око 232.000 људи који живе у 72 насеља, при чему ће њих 140.000 живети са источне стране зида, али ће због вијугања њиме

Није тешко закључити да се Израел не придржава „Мале пута". Обавезе из прве две фазе није испунио. Шарон отворено каже: „Ми не следимо мировну мапу".³⁶ Његов саветник Дов Вајсглас тврди да стварања палестинске државе неће бити.³⁷ Амерички званичници су мало прилагодили тон изјава али у суштини је исто. Портпарол Стејт Департамента, Ричард Баучер: „Све је мање вероватно да ће до 2005. године бити формирана палестинска држава, како је то предвиђено мировним планом који подржавају САД".³⁸ Џорџ Буш: „Мислим да рок до 2005. године није реалистичан као што је био пре две године".³⁹

Дакле, није вероватно да ће палестинска држава бити створена 2005. године.

Повезаност или случајност

Упоређивањем две кризе, палестинске и косовске, дошли смо до следећих закључака. Идеју о решавању статуса Косова и Метохије и стварању палестинске државе појавила се у исто време, у другој половини 2002. године. Обе иницијативе су потекле из САД. Рок за решавање ових проблема је исти, 2005. година. Два фактора су уплетена у палестински и косовски конфликт. Први је САД а други су исламско-арапске државе. (Постоји мноштво јавних доказа о умешаности исламско-арапских земаља у босански и косовски сукоб).

Да ли је ово производ случаја или намере? Ако је случајност, онда ћемо се сложити са мишљењем британског „балканолога" и „експерта" Тима Џуде, да су стручњаци НАТО у Рамбујеу „нехотице" саставили неприхватљиве захтеве за српску страну. Ово је „игром случаја" довело до бомбардовања 1999. године.⁴⁰ Ако је супротно, онда то има некакве везе са бесом 1,3 милијарде муслимана због догађаја у Палестини. Овај бес је преко Израела усмерен на САД. Можда има везе и са чињеницом да САД увозе 50 одсто укупне количине нафте које потроше. Или са првим местом Саудијске Арабије на листи светских произвођача и извозника нафте.

Фусноте:

- 1) Митић М. „Како нам се догодио Рамбује", Филип Вишњић, Београд, 2003, стр. 160.
- 2) „Сенка Рима над Вашингтоном", Филип Вишњић, Београд, 2000, стр. 224-226.
- 3) Чомски Н: „Нови милитаристички хуманизам", Филип Вишњић, Београд, 2000, стр. 24, бројка од 2000 погинулих потиче од НАТО-а
- 4) Митић М.: „Како нам се догодио Рамбује", Филип Вишњић, Београд, 2003.
- 5) Исто
- 6) Привредни преглед, 21.4.2004.
- 7) „Политика", 12.5.2004.
- 8) „Танјуг", 6.7.2004.
- 9) www.bbc, 28.7.2004.
- 10) „Новости", 4.9.2004.
- 11) „Политика", 11.9.2004.
- 12) „Европа", 30.9.2004.
- 13) „Новости", 18.9.2004.
- 14) www.bbc, 19.10.2004. Митић М.: „Како нам се догодио Рамбује", Филип Вишњић, Београд, 2003.
- 15) „Економист", 29.10.2004.
- 16) „Политика", 23. 10. 2004.
- 17) „Новости", 30. 11. 2004

- 18) Ovendale R.: „The Arab-Israeli wars", Longman, Лондон, 1999, стр. 241-242.
- 19) „Политика", 22. 9. 2004.
- 20) www.voа, 27. 4. 2004.
- 21) www.mofа, 16. 10. 2004.
- 22) „Привредни преглед", 20. 10. 2004.
- 23) „Политика", 22. 1. 2004.
- 24) www.saudiembassy washington d.c., 28. 1. 2002.
- 25) www.saudiembassy washington d.c., 28.1.2002. год.
- 26) „Данас", „Независне новине", 4.5.2002.
- 27) www.saudiembassy washington d.c., 26.2.2002.
- 28) www.mofа 16.10.2004.
- 29) www.mofа, 16.10.2004.
- 30) www.saudiembassy washington d.c., 15.3.2003.
- 31) „Привредни преглед", 18.8.2004.
- 32) „Политика", 20.5.2004.
- 33) Н. Чомски, „Хегемонија или опстанак", стр. 137.
- 34) „Привредни преглед", 25.8.2004.
- 35) „Харетз", 17.10.2004.
- 36) Политика
- 37) „Привредни преглед", 2.10.2004.
- 37) „Привредни преглед", 12.7.2004.
- 39) „Политика", 9.5.2004.
- 40) Т. Џуда, „Косово", Самиздат, Београд 2003.

Месић у Србији

Злочин без казне

○ Стјејан Месић прво као опозиционар на предавању које је одржано на Универзитету Вест Менстер у Лондону 2. јуна 1997. године изјављује: „Косово има право на сецесију као и све остале југословенске републике. Милошевић је изражио посебан ситијус за Србе без обзира где живе, а што се тиче Косова он говори о историјском догађају у којем превладава средњи век”, додавши: „Косово је било и још увек представља буре барућа”. Стјејан Месић је већ тада одредио своје виђење решења питања Косова: „Ако Милошевић не реши проблем Косова у догледно време, Албанци би требало са или без сагласности Милошевића да формирају своју државу”. Говорећи о сагласности Милошевића, Месић је заправо мислио на сагласност Србије.

○ Као председник Хрватске Месић ипак није одустао од својих ставова у вези Косова и Метохије, већ напустио, његове изјаве по том питању су биле још опширније, па ипак за лист „Коха диторе” 11. фебруара 2000. године изјављује: „Ја ћу бити први председник који ће признати државу Косово”. Током садашње посете Косову и Метохији своје зле намере је иновио, додуше у нешто финијој формулацији, ујакостави свој став о независности Косова у шврдне да је то ствар „самоопредељења грађана Косова”.

Пише: Амџад Мигати

Стјејан Месић председник Хрватске почетком месеца боравио је у званичној посети Државној заједници Србија и Црна Гора са тродимензионалном намером која се огледа у његовој улози у разбијању Србије, признању независности Косова и одвајању Црне Горе од Државне заједнице. Успео је да види оно што га је занимало, али и да прими понеко обећање од својих „верних” домаћина. Његови домаћини вероватно су такође задовољни, пошто је прошла без икаквих инцидената а свету су показали како су спремни да успоставе пријатељске односе са Хрватском без обзира што стотинак хиљада прогнаних Срба и даље живи у избеглиштву, што су им домови уништени а имовина отета од стране Хрватске, а оне малобројне, којима је тобоже дозвољено да се врате, у Хрватској чека оптужница за наводни ратни злочин. Уколико пак успеју да избегну ту оптужницу, чека их социјална несигурност, незапосленост итд.

Народ је тако поново, хтео то или не, по замисли државног руководства са slabим памћењем, гуран у еуфорију пријатељства и заборав. Најстрашније у свему томе је што је председник Демократске странке, који уједно изиграва председника државе, при томе сматрајући да су држава и народ прђија Демократске странке, водио Сјејана Месића као голуба мира у избеглички камп, не би ли и измучене избеглице заборавиле ко је заправо председник Хрватске и која је његова улога у њиховој трагедији.

Биографију Сјејана Месића наине краси и његова чувена изјава из хрватског Сабора, којом је признао да је имао задатак да растури Југославију, а

која гласи: „Господо, Југославије нема, ја сам извршио свој задатак”.

Познато је у правном смислу, да растурање једне државе применом силе представља злочин против мира. Међународни правници према важећим међународним правним нормама класификују тај злочин против мира као највећи вид злочина, након кога по својој тежини следе ратни злочини различитих категорија.

Током трајања грађанског рата и након његовог окончања, на видело су излазила документа која недвосмислено потврђују да је у растурању Југославије страни фактор играо главну улогу, пре свега САД и Немачка. Међутим, они то нису могли да изврше без помоћи унутрашњих ин-

струмената, међу којима је био и господин Месић, који се тиме чак и хвали.

Они који су позвали Месића у званичну посету нашој земљи желе да забораве његову улогу у оним чувеним маратонским састанцима Председништва СФРЈ. У документацији тадашње Државне безбедности СФРЈ и Савезног министарства унутрашњих послова забележено је како су се Стјепан Месић и Јанез Дрновшек утркивали ко ће пре стићи до телефона не би ли први америчком амбасадору у Бе-

ништа учиниле за Хрватску. Описујући сусрет америчког државног секретара и Туђмана који је уследио након поманутих изјава, Гелбрајт је јавности обелоданио шта је изјавила Мадлен Олбрајт: „Истакла је да су управо САД инсистирале на санкцијама против Србије, да су они повели НАТО акцију против босанских Срба, која је допринела промени равнотеже на том подручју, да су омогућили Хрватској да се врати Крајина, као што смо много учинили да осигурамо интеграцију Источне Славоније у Хрватску”, додавши: „У крајњој линији, без САД, Вуковар би данас био српски град”.

Лицемерје

Док је у Београду, у хрватском конзулату, помпезно најављен почетак рада посебног телефона за избеглице српске националности из Хрватске, на коме ће они моћи да добију, како је изјавио хрватски амбасадор, све информације о заштити њихових људских права, права на повратак, заштиту имовине, у исто време председник Хрватске Стјепан Месић донео је још једну у низу одлука о смањењу затворске казне убицама српских цивила. Тако је Месић за 1,5 годину смањено седмогодишњу затворску казну бившем полицајцу Ивану Стрмечком, који је 1991. године подстицао на убиство познатог угоститеља из Умага Србислава Петрова. Други подстрекивач, Нико Барун, тадашњи шеф полиције у Умагу, већ је на слободи, пошто му је Месић прошле године осмогодишњу затворску казну, наводно, због лошег здравља, смањено на три године. Убиство је извршио тадашњи полицијски специјалац Екрем Кадићи. Несретног угоститеља, који је био крив само зато што је Србин, на путу је пресрела полицијска патрола и одвела у предео Кућибрег, где је у свом ауто изударан чекићем, а затим и запаљен.

Такође, ни после два месеца хрватска полиција није открила монструозног убицу српског старца Душана Видића из Карина код Бенковца.

Туђманова замена је била спремна у лику и делу заслужног извршитеља Стјепана Месића, који, ако већ није прихватио ратни злочин против Срба, није му се ни супротставио. Очигледно то није било у интересу америчке политике. „Њујорк тајмс” 2. јуна 1997. године објављује чланак у коме се истиче: „Сједињеним Америчким Државама за време рата у БиХ требала је Хрватска као жила кукавица преко које се муслиманима у Босни допремало оружје и муниција”. Аутор чланка је такође написао да је после прегледане обимне документације приметио да су пензионисани амерички официри обучавали хрватске јединице и јединице тамошњих муслимана у том периоду. У истом тексту забеле-

ограду реферисали како спроводе задатак који им је поверен. Када је генерал Петар Грачанин, тадашњи министар унутрашњих послова СФРЈ упитан зашто не излази са таквом информацијом у јавност, он је одговорио: „Да не бих убрзао њихов задатак у растурању Југославије”.

Растурање Југославије, које је само по себи злочин против мира, било је узрок грађанског рата који је произвео све касније ратне злочине. У свему томе није спорна ни улога Стјепана Месића. Такође неће бити спорна ни његова улога у ратним злочинима над Србима у Хрватској, јер је, да подсетимо, Месић тада био потпредседник Хрватске, а њен председник Туђман. Његово дистанцирање од Туђмана уследило је тек након злодела које је Хрватска починила против Срба, а и то је представљало само део политичке игре. Упућени тврде да је Туђман, неким својим изјавама о улози Америке на том простору, наљутио Американце, који су стога решили да га замене својим човеком. Туђман је, наиме, желео да себи припише све заслуге за разбијање Југославије и формирање независне државе Хрватске. Његовим намерама се јавно супротставио амерички амбасадор у Загребу Роберт Гелбрајт, изјавивши за лист „Глобус” 4. јуна 1997. године да је амерички државни секретар Мадлен Олбрајт била уверена Туђмановом изјавом изреченом на састанку са представницима Контакт групе, да САД нису

жело је и следеће: „Одлука председника Клинтона да склопи савезништво са Хрватском, довела је дотле да Вашингтон упорно затвара очи пред политиком етничког чишћења, које је спроводила хрватска власт протеравши 600.000 Срба из Хрватске”. О овом савезништву писао је и немачки писац Јирген Елзесер у својој књизи „Ратне лажи”. Пишући о догађајима у Сребреници и кршењу ембарга на оружје Елзесер се позива на студију холандског Института за ратну документацију, који је 1996. године добио овлашћење да испита преко 900 сведока, након чега долази до сазнања: „Транзитна земља је била Хрватска, која као провизију узима између 20 и 50 постотака кријумчарене робе, а поврх тога добија велике количине илегалног оружја из Немачке, Белгије и Аргентине. Немачке тајне службе су у то биле потпуно упућене. На америчкој страни акцију наводно није координисала ЦИА, него тајна служба Пентагона. Уз њену помоћ су биле обмањиване УН, које су при надгледању ембарга биле упућене на САД – америчко ваздушно осматрање”.

Улога Стјепана Месића још увек није завршена, али то већи део његових београдских домаћина не зна или пак неће да зна. Он се чак ни не труди да сакрије своју даљу улогу у растурању Србије. Разуме се да та улога није индивидуална него се она спроводи уз помоћ и асистенцију његових ментора и његове Хрватске. Да не заборавимо, Месић је по-

државао агresiју на нашу земљу јер се залагао за независно Косово. Важно је подсетити се да је један од главних генерала одговорних за ратне злочине против Срба у Хрватској, Агим Чеку, враћен на Косово, а сада је главни командант тзв. заштитног корпуса. За време агresiје на Југославију 13. маја 1999. године обавештајна управа Војске Југославије дошла је до информације да су: „У сарадњи са Хрватском припремљени авиони типа 'Галеб' за дејства у Албанији. Обоје ни су и стављене су им ознаке ЈУ. Треба да изведу ваздушни напад на избегличке логоре на северу Албаније и да се то припише Војсци Југославије". Војска Југославије успела је да то тада осујети. Стјепан Месић као опозиционар на предавању које је одржано на Универзитету Вест Менстер у Лондону 2. јуна 1997. године изјављује: „Косово има право на сецесију као и све остале југословенске републике. Милошевић је тражио посебан статус за Србе без обзира где живе, а што се тиче Косова, он говори о историјском догађају у којем превладава средњи век", додавши: „Косово је било и још увек представља буре барута". Стјепан Месић је већ тада одредио своје виђење решења питања Косова: „Ако Милошевић не реши проблем Косова у догледно време, Албанци би требало са или без сагласности Милошевића да формирају своју државу". Говорећи о сагласности Милошевића, Месић је заправо мислио на сагласност Србије.

Као председник Хрватске, Месић такође није одустао од својих ставова у вези Косова и Метохије, већ напротив, његове изјаве по том питању су биле још оштрије. Па тако за лист „Коха диторе" 11. фебруара 2000. године изјављује: „Ја ћу бити први председник који ће признати државу Косово". Приликом садашње посете Косову и Метохији своје зле намере је поновио, додуше у нешто финијој формулацији, упаковавши свој став о независности Косова у тврдње да је то ствар „самоопредељења грађана Косова", што би у пракси значило ништа друго него независност Косова и Метохије. При томе, Месић је заборавио да он као председник Председништва СФРЈ, и као потпредседник Хрватске, не само што је био против самоопредељења грађана Српске Крајине, већ је чинио део власти која је водила рат против Срба произведши њихово етничко чишћење са тог подручја.

Очигледно да његови садашњи српски „домаћини", ако уопште себе могу да назову Србима или макар грађанима Србије, не читају ништа, не знају ништа и не смеју ништа да изговоре по питању разарања наше земље, јер да је супротно, барем би га јавно приупитали шта је том својом изјавом мислио. Али како да га то приупитају, када нису смели чак ни да затраже да омогући безбедан повратак српским избеглицама, престанак малтертирања и бруталног иживљавања над српским повратницима, окончање манипулације са лажним и прикривеним оптужницама против Срба.

Стјепан Месић иде толико далеко да не само што хоће да разбије Србију, него хоће и да јој наметне признање да је починила геноцид како би платила ратну одштету. У сусрет оваквим његовим намерама дотрчали су властодршци Црне Горе, који су за фактичку независност кроз договор Црне Горе и државе Хрватске спремни да исплате ратну одштету за наводно бомбардовање Дубровника и неких делова Далмације, које је ЈНА бранила по уставу, од покушаја насилне сецесије.

Месић је своје активности против Србије наставио и у Поточарима. Злоупотребљавајући, као многи, трагичне догађаје у Сребреници, он је на скупу у Поточарима недвосмислено изјавио да је у Сребреници почињен злочин и геноцид какав се не памти након Другог светског рата и да кривци морају одговорати. „Ја сам, иначе, против смртне казне, али они који су ово учинили, немају право на живот", изјавио је Месић. Он је рекао да су они који су убијали у Сребреници, убијали у име српског народа, те да српски председник Борис Тадић данас мора рећи да српски народ не стоји иза тога. Према његовим речима, у Сребреници је злочин, „испланиран како би се тај простор очистио од несрпског становништва" али починитеље он „не би назвао војском босанских Срба, него војском босанских кољача".

Можда би неко ту његову изјаву и могао да разуме, али под условом да Месић има чисте руке у крвавим догађајима у бившој СФРЈ, а не да је он један од главних криваца који се хвали да је разбио СФРЈ и проузроковао грађански рат са трагичним последицама.

Без обзира на садашњу ситуацију у свету, којом се од криваца праве жртве а од жртава кривци, историја ће забележити да је улога Стјепана Месића била злочиначка. Иако формално није оптужен, он је чинио злочин против мира и помагао у свим осталим видовима ратних злочина који су се десили на простору бивше СФРЈ.

Ђукановић – Павелићев наследник

Обећање црногорског руководства да ће „Хрватској илаичијској региону одишети од сто милиона евра” посебно због регионалних дејстава ЈНА код Дубровника, зајрејасило је огроман број грађана Црне Горе. За злочине које су Хрвати правили према Црној Гори или Црногорцима нико ни ријечи, као да је злочин над Србима нормална ствар, док је сваки други кажњив. Након понижења које су нам приређивали Ђукановић предајући Превлаку Хрватима, па неколико пута Маровић клечећи пред хрватским руководством, изјава Филипа Вујановића, да ће без икаквог разлога иовако гладна и осиромашена Црна Гора илаичијској региону одишети Хрватској, значи ипшину морално посрнуће без шрунке националног или људског поноса руководства у Црној Гори.

Пише: Душко Секулић

– Црна Гора има права, исто као и Хрватска, да буде самостална држава и да има свој самосталан пут—изјавио је Стјепан Месић, председник Хрватске на конференцији за новинаре, почетком јула ове године у Подгорици. Месић је ову изјаву дао непосредно након сулудог става црногорског руководства, изнетог из уста црногорског председника Филипа Вујановића да ће „Црна Гора плаћати ратну одштету Хрватској за рат који се десио у СФРЈ на подручју Херцеговине и Дубровника”!

Овакав став црногорског руководства, у најмању руку, запрепастао је све добронамјерне грађане па су збуњени људи по неколико пута саслушавали информативне емисије државних медија, просто не вјерујући сопственим ушима. То је још једно од безброј понижења које су нам приредили актуелни црногорски прваци, бесконачно се извињавајући Хрватима и њиховом руководству за рат на просторима бивше СФРЈ.

Предали су Превлаку Хрватима иако тај дио територије никада није био хрватски а као мизерија пар екселанс, је ова изјава о ратној одшгети, која ће се вјероватно изучавати у историјским уџбеницима као примјер моралног понора једног криминалног режима.

Вујановић је на овој конференцији за новинаре најавио потпуну потчињеност у односу на Месића кога су, узгред буди речено, дочекали ријечима „нови балкански лидер”, алудирајући на повампирење самог Броза и познату сервилност црногорског руководства из комунистичког времена и времена потпуног напада на све што је српско. Али и не само то. Вујановић није обичан грађанин Црне Горе већ њен председник и, нажалост, њен репрезент (јадан и безличан до зла

Бога!), па самим тим његове изјаве добијају посебан тон и тежину. Наиме, само улагивање Вујановића хрватском лидеру по логици и начину, уствари значи и потпуно потчињавање овога народа и грађана хрватском великодржавном пројекту на стварању велике Хрватске.

Нажалост, у Црној Гори више и није потребна посебно детаљна анализа како би се утврдиле ове чињенице, већ је овај политички правац Ђукановића и његових следбеника видљив голим оком. Ако је главни државни идеолог, усташа Јеврем Брковић, пензионер ХВО (Хрватског вијећа обрабе), ако је Мираш Дедејић, полицијско католичка протува за званичну Црну Гору вјерски поглавар, који са правом вјером има везе колико и сам ђаво, ако су им опасност српски језик, традиција, Српска православна црква, ако урнишу све што је традиционална Црна Гора вјековима стварала, онда нема чуђења нити изненађења.

У самој Црној Гори се ствара усташки режим који је под вођством Ђукановића превазишао у много чему политички правац и самог Секуле Дрљевића и Штедимлије.

Никада Црна Гора није била обрукана и понижена као сада. Највише трпе обични грађани који једва састављају крај са крајем па по садашњим „генијалним” политичким „рјешењима” црногорског руководства морају плаћати ратну одштету Хрватској.

Међутим, више није тајна због чега ће грађани Црне Горе из својих џепова издвајати како би плаћали Ђукановићеве политичке авантуре, а ни став Стјепана Месића.

Наиме, иза затворених врата је пала погодба хрватског и црногорског руководства, и то по принципу – ви нама сто милиона евра, ми вама признање неовисне Црне Горе!!!

Значи, врло једноставно, Ђукановић се враћа старим савезницима, Хрватима и Шиптарима!

Ни то није ништа ново. Уз помоћ свих српских непријатеља у самој Републици спроводи геноцидну политику према српском народу.

По државним медијима у Црној Гори, Србија је крива зато што прејако сија Сунце или нема вјетра или кише а Срби су, по званичној црногорској политици, криви и за то што Црна Гора има проблема социјалне природе, зато што на својој територији још није пронашла нафту, или тоне дијаманата...

Или, најбоље – Србија и Срби су за све криви, што нас потпуно и неодољиво подсећа на сценарио у Хрватској прије ратова 1941. и 1991. године! Медијски је створена права хистеричка против свега што је српско.

Није чудо што се ових дана догађа да се по црногорском приморју пребијају туристи само због тога што проговоре екавски, што довољно говори о степену мржње која је створена, јер су туристи из Србије једина права клијентела у Црној Гори, али цаба – и као туристи добијају батине од овдашњих усташа. Но, вратимо се ратној одштети.

У ратним операцијама на херцеговачком и дубровачком ратишту погинуло је 210 грађана Црне Горе. Погинули су у ратном окршају са усташким терористима и нацистима из Хрватске. Рат су започели Хрвати 1991. године пуцајући на припаднике Југословенске народне армије на Дебелом бријегу близу Херцег Новог.

Након тога хрватске усташе су трпјеле пораз за поразом и поред поразне, млаке и издајничке политике врха ЈНА чија се тактика састојала од принципа „крени-стани“!

Сада, са извјесне историјске дистанце може се са сигурношћу утврдити да је потпуни усташки пораз зауставио врх Генералштаба ЈНА.

На челу Владе Црне Горе био је, као и данас, Мило Букановић, који је након хрватског напада на Херцег Нови изјавио: „Престао сам да играм шах због шаховнице“ и „да ће усташка Хрватска добити оно што тражи“!

Предузео је и одређене радње из своје надлежности и поред војних јединица које су ангажоване од врха СФРЈ Букановић је послао специјалну бригаду МУП-а Црне Горе на ратиште према Хрватској!

Владу и све органе, у складу са тадашњим Уставом Црне Горе, припремио је за ратно стање, извршио ваљане припреме и са јединицама МУП-а кренуо на усташе. Момир Булатовић је то све подржао као председник Црне Горе а Светозар Маровић, један од тадашњих челника ДПС-а и садашњи председник Државне заједнице СЦГ је, објашњавајући ратне операције на херцеговачком и дубровачком ратишту, рекао: „Нама је овај рат наметнут од усташа и ми сада водимо рат за мир“.

Данас су црногорски прваци промијенили страну, добили потпуну амнезију и постали веће усташе и од самих усташа. Светозар Маровић се извинио усташама, муџахединама, почео је да се извињава Њемцима за то што су се Срби ипак бранили па их нијесу баш све поклали у Босни и Херцеговини, извинио се и Фрању Туђману због тога што је један број Срба умакао усташким ножевима у Републици Српској Крајини, наравно, и за сам Јасеновац. Извинио се и Шиптарима на Косову и Метохији за то што им оружјем није помогао код терористичког дивљања 1998–1999 године. Иначе, и тада им је црногорско руководство помогло са свим и свачим, уосталом као и данас, пропуштајући наоружане групе терориста да прелазе преко Црне Горе и да се склањају пред полицијом и војском! То су историјски факти, као што је чињеница да су данас најближи савезници политичког врха Црне Горе заправо Стјепан Месић, Харадинај, Ругова, Таџи и наследници рахметли Алије Изетбеговића!

Хрватска, осим што је добила оно што јој никада није припадало, Превлаку, а самим тим и шансу да контролише пола црногорске обале (у војном смислу), сада добија од црногорских главара још један поклон – обећање да ће им уплатити и 100 милиона евра! Или ће се десити и посебна материјализација овог обећања, под условом да Црна Гора не може да исплати ову измишљену ратну штету, па то надокнади накнадним територијалним уступцима Хрватској.

На списковима које је направила хрватска влада, 1400 људи из Црне Горе означено је као ратни злочинци и у случају да буду доступни хрватским органима безбједности, били би ухапшени и било би им суђено!

Да ли ће следећи гест потчињавања Црне Горе бити заправо хапшење ових људи и предаја Хрватима или ћемо и званично Месића признати за председника а Загреб за главни град – остаје да се види!

Оно што се сада званично зна – да је стигла прва фактура за исплату ратне штете у виду исплате 400.000,00 евра за побијену стоку у Конавлима близу Дубровника, што представља још једну трагикомичну епизоду у црногорско-хрватским односима.

Инфериорност Црне Горе у односу на Хрватску не огледа се само у потпуном потчињавању, већ се и у културној и информативној сфери дешавају чуда. Вијести које долазе из Хрватске и БиХ добијају приоритет у односу на све остале. У црногорским информативним емисијама главна је вијест шта је изјавио Стјепан Месић и шта мисли хрватско руководство.

Људи који су дуго били ван Црне Горе не могу чудом да се начуде, па имају утисак да се Црна Гора налази у државном јединству са Хрватском а не са Србијом. Али, то није све.

Постављање полицијског доушника Мираша Дедејића за некаквог црногорског вјерског владика није нимало наивно. Атаци на представнике Црногорско приморске митрополије Српске православне цркве значе да је намјера државнополитичког врха Црне Горе превођење дијела грађана у унијатство и даље у католичанство, уз потпуно уништење Српске православне цркве, што и није ништа ново када се зна да су данашњи прваци заправо најзначајнији дио некадашњег Централног комитета Савеза комуниста Црне Горе, посебно верзирани за питања вјере и вјерника, иако никада нијесу крштени, осим ако су као омладинци улазили у цркве и манастире како би правили спискове правих вјерника и након тога их достављали својим шефовима.

Министру просвјете је засметао српски језик па је у наставу увео – матерњи! У општинама се мијењају имена улица, насеља и по правилу брише се све што има везе са Србија и српством. Прекречавају сваки ћирилични натпис и постављају латиницу. Укратко, уклапају се у нову велику Хрватску.

Ако је негдје преживио комунистичко-усташки политички систем чији је творац Јосип Броз, онда је то Црна Гора. Да ли српска влада у Београду предузима нешто како би се заштитио српски народ у Црној Гори, види се. Очито ништа.

Најава референдума је Црну Гору потпуно и за сва времена подијелила. Некадашње подјеле на бјелаше и зеленаше, четнике и партизане, брозисте и русофиле – данас су добиле свој нови и коначни облик: за Црну Гору каква је одвајкада била и за Црну Гору као саставни дио велике Хрватске. Ову другу заговарају Букановић и његове присташе.

Да ли ће он успјети у својој пакленој намјери, остаје да се види. Нама осталима остаје да покушамо да све ово преживимо.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и стране јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и доброволних прилога.

Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун

телефон: 011/316-46-21

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

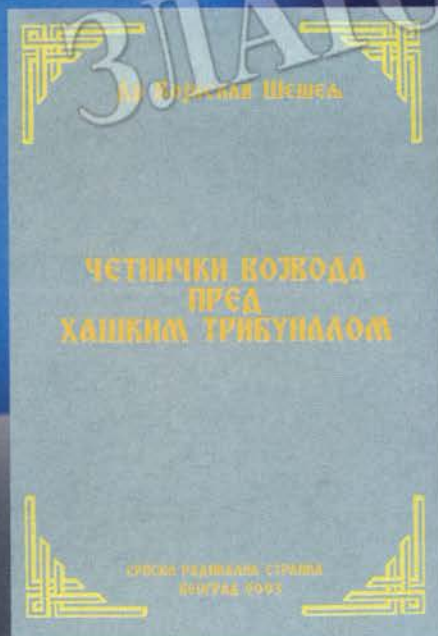
54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

ПРКОСНИ СРПСКИ ЈУНАК ПРОТИВ ХАШКИХ ИНКВИЗИТОРА

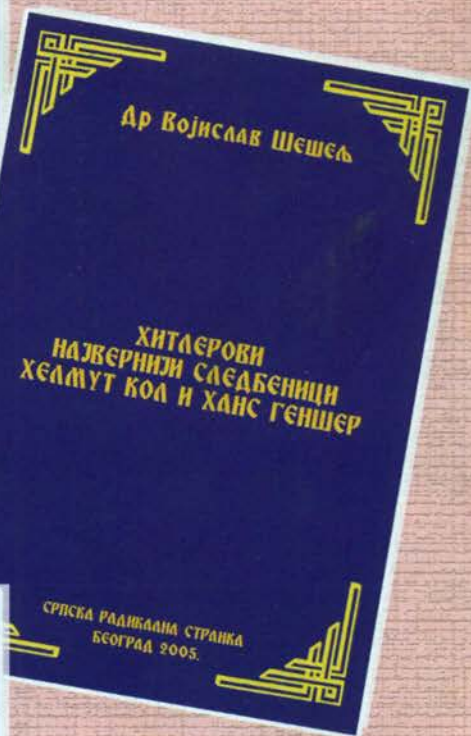

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК

КЊИГЕ ПРОФ. ДР ШЕШЕЉА КОЈЕ САДРЖЕ
ДОСТУПНЕ СУДСКЕ ДОКУМЕНТЕ

У ПРИПРЕМИ СЕДАМ НАЈНОВИЈИХ КЊИГА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА РЕЧ ЈЕ О ЗБИРКАМА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗАДОТИСАК

